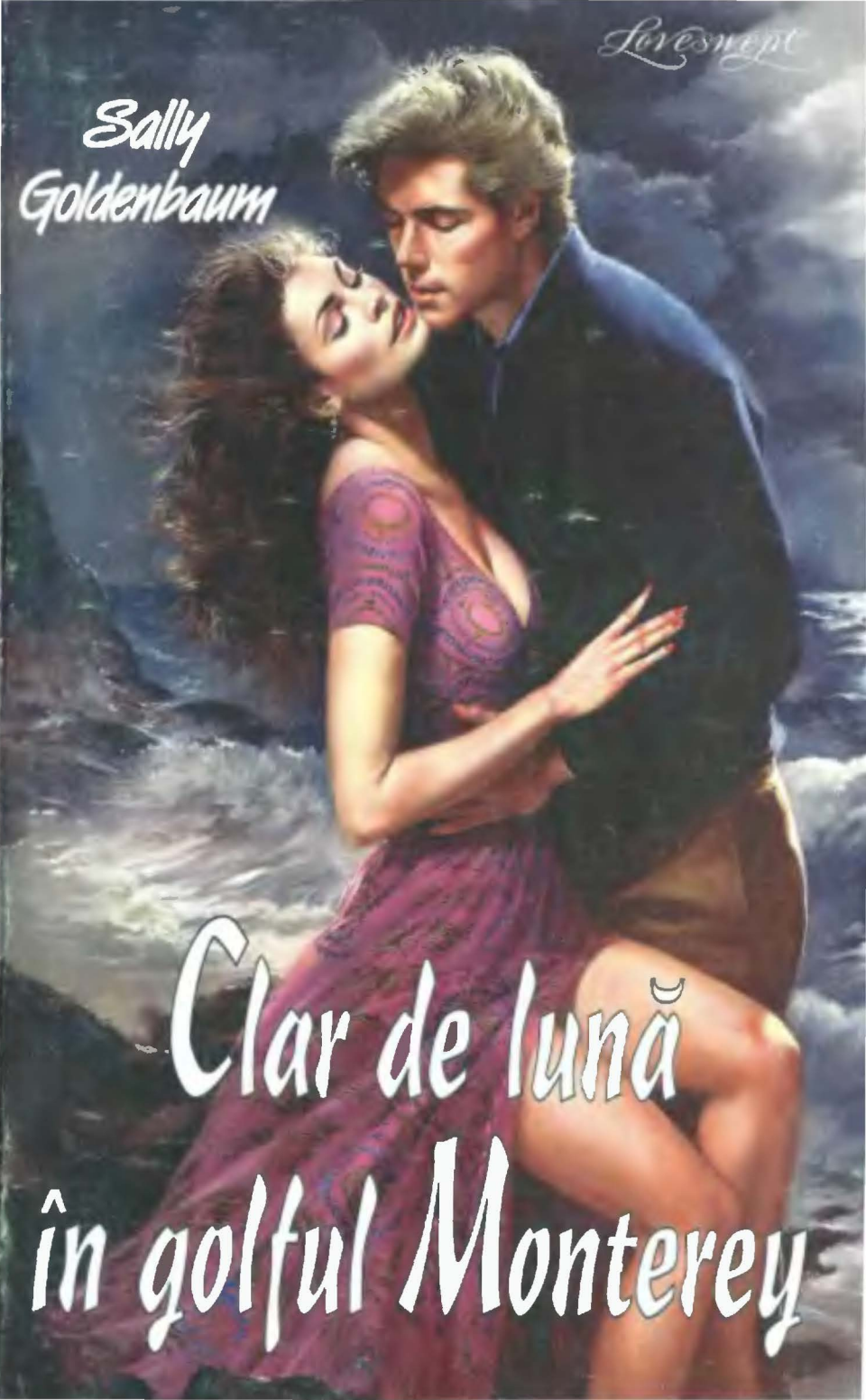
Loveswept
Sally Goldenbaum
Clar de lună în golful Monterey

Loveswept

Sally Goldenbaum

Clar de lună în golful Monterey

Moonlight on Monterey Bay
by Sally Goldenbaum

© copyright 1994 by Sally Goldenbaum

Toate drepturile asupra acestui titlu aparţin editurii **MIRON.**

© copyright grafică Editura MIRON.

© LOVESWEPT and the wave design are registered trademarks of Bantam Books, a Division of Bantam Doubleday Dell Publishing Group Inc.

Registered in U.S. Patent and Trademark Office and elsewhere.

All rights reserved

Romanian language published in cooperation with
Permissions & Rights Int. Ltd.

© copyright 1994 by Editura MIRON

Loveswept

Sally Goldenbaum

Clar de lună în golful Monterey

Traducere de Irina Pişota

Editura MIRON
Bucureşti - 1994

ISBN 973-95056-6-0

Unu

O panglică de un verde intens aproape la fel de strălucitor şi de viu ca şi ochii ei îi lega neglijentă pălăria de catifea. Aceasta era moale şi uzată, de felul acelora pe care le descoperi în magazinele ieftine, sub vrafurile de haine cu miros de mucegai.

Pe Maddie Ames însă, excentrica pălărie venea ca turnată, presîndu-i părul des şi negru şi dînd senzaţia că aşa venise cu ea pe lume.

Şeful ei, Joseph Carter, un bătrînel simpatic, şedea în spatele unui birou, zgîriat, de lemn, al firmei *Ocean Interiors* şi o privea,

plăcerea prezenței ei fiind marcată de zîmbetul de pe fața lui ridată.

– Joseph, mă asculți? întrebă Maddie.

– Bineînțeles, Maddie, nu te ascult eu oare întotdeauna?

– Mai niciodată, spuse ea, adăugînd apoi: Dacă sună cineva, voi fi la reședința Eastland pentru tot restul zilei.

– Acum sînt și secretarul doamnei.

Maddie rîse.

– Lucrurile ar putea sta și mai rău. În loc de șef, ai putea fi tu în postura mea. Ai putea fi tu acela care să se străduiască să satisfacă gusturile clienților care uneori sînt niște tîmpenii.

Joseph zîmbi și-și ridică țigara morfolită.

– Fii binecuvîntată, Maddie. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine. Cuvintele erau sincere. Soția lui, Sadie, fusese îndrăgostită de mica ei afacere de decorațiuni interioare și nu ar fi renunțat la ea pentru nimic. Cînd aceasta începuse să aducă un profit frumușel, ea l-a încurajat pe Joseph să se pensioneze și să se ocupe de ceea ce îi plăcea cel mai mult: să trebăluiască în jurul casei și să joace golf. Sadie era încîntată că puterea dobîndită făcea posibilă eliberarea soțului ei de îndatoririle didactice universitare, începute entuziast în urmă cu vreo treizeci de ani și care deveniseră

tot mai împovărătoare şi mai zadarnice, odată cu trecerea fiecărui semestru din ultimii zece ani. Joseph devenise astfel un fericit profesor pensionar, iar Sadie, o activă decoratoare de interioare şi totul mergea perfect în lumea lor... Pînă cu un an în urmă, cînd, într-o frumoasă dimineaţă californiană, simţindu-se neobişnuit de obosită, Sadie scapă pe jos, în însorita lor bucătărie, ceaşca de ceai şi muri de o criză de inimă.

Acum Joseph era cel care se ocupa de *Ocean Interiors*, încercînd să menţină şi pe cît posibil să dezvolte afacerea, astfel încît într-un an sau doi să poată lichida totul şi în sfîrşit să se retragă în tihnă.

– Spune-mi, deci, adevărul, Joseph, zise Maddie atingîndu-i umărul. Care-i pontul în toată afacerea asta? De ce am fost solicitaţi să licităm în cazul reşedinţei Eastland?

– Pentru că sîntem buni în ceea ce facem, Madeline.

– Sigur, asta o ştiu eu, o ştii şi tu, dar un mare afacerist din San Jose nu are de unde să ştie. Familia Eastland îşi poate permite ce-i mai bun, Joseph.

– Şi asta-i exact ceea ce va obţine.

Maddie îşi permise un zîmbet.

– Nu mai este nici o speranţă pentru tine.

– Iar tu eşti veşnic optimistă. Nu lăsa să te părăsească acum, Maddie.

– Ca de obicei, ai dreptate. Bine. Mă voi implica cu totul. L-a îmbrăţişat şi apoi şi-a privit ceasul. Am nevoie de lumina zilei pentru a termina toate măsurătorile acolo, aşa că mai bine o şterg. Din capătul opus al camerei îi transmise un sărut şi ieşi. Mersul ei rapid se transformă într-o adevărată alergătură şi, odată ajunsă în stradă, se îndreptă spre vechiul VWBug, sperînd că va porni măcar de data asta.

Reşedinţa Eastland era situată în extremitatea sudică a oraşului Santa Cruz, o staţiune în Golful Monterey. Se înălţa pe un promontoriu înconjurat de o pajişte mărginită din trei părţi de pădurici dese de conifere înmiresmate, de pini Monterey şi de chiparoşi. Casa cu cele două etaje dispunea de o privelişte uluitoare spre mare. Poziţia era una din cele mai bune din ţinutul Santa Cruz. Un peisaj de o jumătate de milion, după cum bine se exprimase Joseph.

Maddie se afla pe aleea circulară din faţa casei, protejîndu-şi ochii împotriva razelor de soare. Aprecierea lui Joseph era mult prea

conservatoare. Locul era ceva de vis.

Emoția puse stăpînire pe ea. Dacă ar obține acest proiect, Joseph ar fi asigurat. Era o lucrare completă, a întregii case, de sus pînă jos, după cum îi spusese femeia care o sunase din San Jose. Maddie privi indicativul din lemn cioplit, citi pe el EAST OF THE OCEAN, și-și continuă drumul, ignorîndu-l de parcă ar fi intrat în fiecare zi pe proprietăți cu plaje particulare. Găsi cheia dedesubtul unui imens ghiveci și imaginîndu-și-l încărcat cu un splendid priboi roșu se grăbi să intre înăuntru.

– Fantastic, murmură ea, uitîndu-se în jur prin casa spațioasă. Din holul de la intrare pardosit cu ceramică putea vedea pînă în spatele casei, unde imaginea Oceanului era încadrată de ferestre uriașe. Rai. Acesta era cu siguranță raiul.

O dregere de glas, urmată imediat de un intens „Ce cauți aici?" răsună din senin.

Maddie tresări. Mapa îi căzu, alunecînd pe pardoseala lustruită.

Un bărbat înalt, pe jumătate dezbrăcat, aflat suficient de aproape ca să-i poată simți mirosul sărat al apei de mare de pe piele, se aplecă să-i adune hîrtiile. Cînd acesta se ridică din nou, Maddie se pomeni în fața unui piept lat, descoperit. Stropi de apă străluceau pe firele

de păr des blond-închis. Își ridică încet capul și privirea i se fixă în niște ochi senzaționali, serioși, de un albastru intens.

– M-ați speriat, spuse ea acuzator, încrețindu-și fruntea.

Bărbatul se încruntă la rîndu-i, Maddie îngrozindu-se de violența din ochii incredibili și de constituția puternică a maxilarului lui pătrat.

– Ar trebui să chem poliția, continuă ea repede, precipitată de frică.

– Sînteți invitata mea, spuse bărbatul. Și colțul gurii lui se ridică într-un slab zîmbet sfidător.

Maddie făcu un pas înapoi.

– Aceasta este o reședință particulară, spuse ea cu severitate, căpătînd o oarecare încredere prin faptul că prezența lui în costum de baie nu-i permitea ascunderea vreunei arme. Nu puteți năvăli așa, de pe plajă. Uitați-vă ce-ați făcut pe jos! spuse ea arătînd spre bălțile din ce în ce mai mari din jurul picioarelor lui. În spatele lui, pe toată distanța pînă la ușile de sticlă, larg deschise, era o lungă urmă de nisip.

– Se va usca, răspunse el.

– Cred că ar fi mai bine să plecați acum, zise ea mușcîndu-și buza de jos. Teama o cuprinse din nou. Și dacă nu va voi să plece? Și

dacă devenea periculos? Era de două ori cît ea. Vedea de pe acum titlurile din ziare: CORPUL UNEI TALENTATE DESIGNER DIN SANTA CRUZ A FOST GĂSIT ÎN CASA DE PE PLAJĂ A UNUI MILIONAR. Ei bine, poate că presa nu ar fi numit-o chiar talentată, dar dacă ar fi apucat să decoreze casa... Pleacă, domnule, repetă ea cu un uşor tremur în glas. Bărbia îi era ridicată, ochii verzi îi străluceau, iar corpul zvelt era drept ca o trestie.

– Doamnă, spuse calm bărbatul, apăsînd cuvîntul în aşa manieră încît Maddie trebui să-şi strîngă degetele pumn pentru a nu se clătina în faţa lui. Poate ar fi mai bine să plecaţi *dumneavoastră*, continuă el. Eu sînt Sam Eastland. Şi aceasta este casa *mea*.

Inima lui Maddie începu să bată puternic, făcînd un zgomot surd şi dureros în piept. Îşi apucă cu dinţii buza de jos luptîndu-se din răsputeri să se calmeze. Şi asta se datora numai filmelor pe care le vedea noaptea tîrziu. I-au stimulat imaginaţia şi au condus-o la un mare *faux pas* profesional – ca acesta!

– Ei bine, atunci e-n ordine, spuse ea cu un calm forţat. Sigur, puteţi rămîne. Maddie îl privi căutînd un zîmbet, un mic surîs măcar pe faţa lui, dar fruntea îi era adînc brăzdată, încît era tentată să i-o netezească cu degetele.

– Sînteți generoasă, spuse el, într-un tîrziu.

– N-ar fi trebuit să fiți aici.

Bărbatul era tăcut.

– Data viitoare să-mi spuneți dacă veniți, bine? adăugă ea.

Încruntarea nu-i dispăruse, dar era acum însoțită de un zîmbet vag.

– Să vă spun, repetă el cu mare grijă. Cred că aș putea face asta. Există însă un mic amănunt care mai trebuie clarificat.

Expresia lui o dezarmă. Exprima prudență, iar zîmbetul lui nu-i spunea nimic, nici dacă era amuzat, nici dacă era supărat sau numai plictisit. Acest lucru o irită pe Maddie.

– Și care este acest detaliu? întrebă ea, făcînd încă un pas în spate.

Cînd începu să vorbească, surîsul îi dispăru.

– Nimic mai simplu. Nu știu cine dracu' sînteți. Și nici măcar nu știu de ce stați aici, în fața mea, spunîndu-mi să plec din casa mea. Fără îndoială că există o explicație, dar cu siguranță nu eu sînt cel care o poate formula.

Maddie rămase cu gura căscată, dar o închise repede. Se încruntă și vorbi acuzator.

– Nu știți cine sînt?

– Mărturisesc că nu.

Ea ignoră ironia din tonul lui.

– Dacă nu mă cunoaşteţi, atunci cum de am putut intra aici? Pot oare femei străine, de pe stradă, să intre în casa dumneavoastră, numai aşa, ca să hoinărească prin ea? Ea îşi mişcă o mînă prin aerul liniştit pentru a-şi accentua observaţia. Vîrfurile degetelor ei atinseră pieptul lui dezgolit, dar printr-o smucitură îşi retrase repede mîna de parcă s-ar fi ars.

– Se mai întîmplă, spuse el. Se întinse după o cămaşă care atîrna pe balustradă şi şi-o trase peste cap. Dar, după cum stau lucrurile, în acest caz se pare că aţi avut o cheie. Ea dădu aprobator din cap privind spre mîna ei.

– Bineînţeles că am avut o cheie. Sînt Madeline Ames, spuse ea.

Enigmaticul zîmbet iniţial reveni.

Maddie îşi ridică bărbia mai sus.

– Am fost solicitată să vin să văd acest loc şi să fac o propunere de design. Reprezint firma *Ocean Interiors*.

– *Ocean Interiors*? se încruntă Sam din nou. Maddie crezu că acest lucru îl liniştise.

– Cred că încep să înţeleg. A măsurat-o din cap pînă-n picioare. Fistichia pălărie, aşezată pe părul des şi negru, era acum cam strîmbă. Rochia largă, uşoară, de bumbac, cădea graţios pe corpul ei suplu. Era de înălţime medie, foarte drăguţă într-un fel destul de extravagant

şi i se potrivea imaginea de decorator de interioare aproape la fel de bine ca numele de Dolly Parton. El se încruntă: Sînteţi designer de interioare?

– Sînt sigură că mai există şi alţii. „Poartă-te frumos, Maddie, se avertiză ea. Acest proiect era important pentru Joseph." Îşi forţă atunci un zîmbet. Dar firma noastră a fost contactată pentru această lucrare.

Sam încă nu înţelegea ce se petrecea acolo. Îi spusese asistentei lui, Eleanor, să contacteze firma *Ocean Interiors*. Elizabeth apelase întotdeauna la ei. Dar cine naiba era asta? Trebuia să discute neapărat cu Eleanor.

– În regulă, spuse Sam cu voce tare, întinzînd mîna. Bună, domnişoară Ames. Sînt Sam Eastland.

– Domnule Eastland. Maddie înclină respectuos capul. Aşa, acum lua totul de la capăt, dar de data aceasta de pe o poziţie fermă. Lucrarea devenea însă complicată. Şi se datora mai mult acestei privelişti deosebite, decît casei, oceanului şi plajei. Irascibilul stăpîn de la East of the Ocean, căci acesta era numele proprietăţii lui, părea coborît dintr-o reclamă *Marlboro*. Ei bine, hai să trecem la afaceri, spuse ea. După cum ştiţi, soţia dumneavoastră ne-a rugat să venim, să vedem ce este necesar

şi să facem nişte propuneri estimative de decorare...

– Soţia mea?

– Da. A neglijat să vă spună, dar de vreme ce sînteţi aici ar fi bine dacă aţi vrea să-mi arătaţi casa. Dacă nu, puteţi să continuaţi înotul, iar eu mă voi descurca singură.

– Dar eu nu am soţie.

– Oh. Maddie se încruntă şi verifică adresa din nou. Proprietatea Eastland. Se afla la domiciliul exact. Îşi ridică privirea. Cred că a sunat o femeie.

– Asistenta mea, Eleanor Williams.

Maddie aprobă din cap.

– „Desigur. Asistenta lui."

– N-ar fi trebuit să presupun că era soţia dumneavoastră. Dar părea că are o anumită autoritate.

– Da, Eleanor este o persoană cu o anumită răspundere. Ea se ocupă de multe laturi ale vieţii mele.

– Înţeleg. Maddie privi podeaua pardosită cu plăcuţe mexicane de ceramică încercînd să nu-şi imagineze detaliile din viaţa acestui om de care se ocupa Eleanor. Plăcuţele erau ude, strălucitoare, de culoare roz-roşietic – ca obrajii ei în acel moment.

– Eleanor este foarte competentă, spuse

Sam. Se va ocupa de aranjarea casei, se va îngriji de toate cele necesare. Şi casa aceasta are nevoie cam de multe, nu-i aşa?

Maddie privi prin arcadele largi care duceau din hol spre restul casei. Din cît putea ea vedea, locuinţa era absolut pustie.

– Depinde. Sînteţi călugăr?

El rîse scurt.

– Dacă nu, atunci s-ar cere nişte mobilă. Maddie zîmbi. Se uită din nou împrejur. Presupun că abia aţi cumpărat locul?

Sam făcu o pauză înainte de a răspunde. Probabil că ar fi trebuit să scape de această casă, aşa cum făcuse cu toate celelalte şi să ia totul de la început. Ar fi putut cumpăra ceva nou, fără trecut. Aşa ar fi trebuit, dar acum, dintr-odată, nu ştia de ce nu o făcuse. Îşi ridică ochii şi văzu că tînăra femeie îl privea aşteptînd un răspuns, fiind curioasă de reţinerea lui.

– Nu, rosti el scurt. Veniţi, vă voi arăta casa.

Comportamentul lui era tăios şi evaziv şi Maddie avuse impresia că trecu o linie invizibilă. Fusese o oarecare tristeţe în vocea lui cînd îi răspunsese şi se hotărî să nu mai aducă în discuţie trecutul lui.

Îl urmă în living, grăbindu-se să se ţină după paşii lui mari şi repezi. Camera însorită se desfăşura pe toată lungimea casei, din ea

înălțîndu-se cele două etaje cu luminatoare imense. În spate, o terasă lată de lemn cu piscină și grătar se încadra în arhitectura casei, iar din curte trepte de piatră coborau pe panta puțin împădurită spre plajă.

Bucătăria accesibilă din living era un loc curat și luminos, cu masă ovală în mijloc, și nu lăsa vederii nici o urmă de tacîm, șervet sau ibric. Dormitoarele erau la etaj, la fel de pustii, la fel de însorite, așteptînd aceeași implicare a decoratorului.

– Deci, asta este, spuse Sam. Stăteau în camera de zi de unde plecaseră. Prin ferestre, dincolo de vîrfurile copacilor, se vedea o flotilă de ambarcațiuni plutind de-a lungul apei.

Maddie își îndepărtă atenția de la priveliște și se mai uită o dată în jur. Următorul ei pas ar fi trebuit să fie așezarea la masa din sufragerie și purtarea unei discuții cu clientul, pe baza unui chestionar care să reflecte necesitățile, gusturile și standardul de viață. Dar deoarece masa și scaunele erau inexistente, Maddie alese un perete neted, din preajma căminului pentru a se rezema și se așeză pe podea.

Sam privi cu admirație ostilă modul în care ea își mișca trupul uscățiv, mlădiindu-l la fel de grațios ca o adolescentă de șaisprezece ani. La început prezența femeii îl enervase. Unicul

motiv pentru care venise aici era să fie singur. Dar ea avea ceva ce te făcea să o privești a doua oară și apoi a treia oară. Reușise să-i producă un șoc. De cîte ori o privea, frumusețea ei părea mai evidentă, crescînd treptat, ca a unei crizanteme. Era tulburat.

– Vreți să veniți lîngă mine? întrebă ea, dîndu-și de pe frunte o șuviță rebelă din părul negru.

– De ce?

– Pentru următoarea etapă a acestui proces. De vreme ce tot sînteți aici, trebuie să vă pun niște întrebări.

El se încruntă.

– Nu am timp pentru așa ceva, sunați-o pe Eleanor.

– Cunoaște oare Eleanor culoarea dumneavoastră preferată? Modelele preferate? Dacă v-ar plăcea sau nu o lună la capătul patului? Cît de des gătiți? Cîte cărți aveți? Ce măsură...

– Asta-i ridicol! o opri Sam în mijlocul propoziției. Nimeni nu are nevoie să cunoască aceste lucruri despre mine. Cine dracu' sînteți dumneavoastră, vreun reporter deghizat? Tonul lui aspru îi înăbuși dorința de a atinge cu vîrful degetelor linia gîtului ei. Era lung și bronzat, o coloană perfectă.

– Nu, domnule, spuse Maddie. Acestea sînt

întrebări importante. Ele mă ghidează în proiectare. Noi, domnule Eastland, vrem să vă placă locuința, cînd va fi gata. Iar dacă nu știu nimic despre gusturile dumneavoastră, cum să-mi dau seama ce v-ar mulțumi?

– Dacă sînteți buni în ceea ce faceți, atunci îmi va plăcea. Sam se rezemă de perete. O privi gînditor. Avea ochii mari, expresivi, se gîndea el, plini de vigoare și de viață. Dar era atît de tînără. Sau oare el se simțea pur și simplu bătrîn? Poate că așa era, tot restul lumii se umplea automat de tinerețe în prezența lui. La cei treizeci și cinci de ani, el îmbătrînea repede.

Maddie se uită pe lista de întrebări și apoi își ridică din nou privirea.

– Va fi o pierdere de timp pentru amîndoi dacă nu vreți să-mi dați cîteva indicii în legătură cu ceea ce vă place și ce nu.

– Găsiți dumneavoastră ceva. Vă voi plăti pentru asta. Și astfel, cel puțin în privința dumneavoastră, timpul nu va fi pierdut.

– Bine...

– Iar dacă timpul meu este irosit, asta este treaba mea.

Maddie se încruntă. Nu așa o învățase Sadie să lucreze cu clienții. Și nu avea nici cea mai vagă idee despre acest om. Poate îi plă-

ceau rozurile şi bleurile sau pînzeturile înflorate. Nu putea numai să selecteze lucruri şi să spere în reuşită. Proiectul era destinat să eşueze.

Sam Eastland se îndreptă spre uşile deschise care dădeau spre terasă, vorbind în timp ce mergea. Simţise dintr-odată nevoia să ia aer, să stea departe de această femeie a cărei privire lungă nu tresărea, ai cărei ochi păreau că dansează în soarele după-amiezei tîrzii. Cine era ea, de fapt?

– Dacă vreţi să-mi înmînaţi propunerile, zise el vioi, trimiteţi-mi-le în două zile la biroul meu din San Jose.

– Două zile? spuse Maddie, fluturînd creionul prin aer.

– Se aude oare ecoul pe aici? întrebă el. Se opri brusc şi aruncă o privire prin cameră.

Maddie se ridică. Acum părea tulburat, ca şi cum şi-ar fi petrecut prea mult timp în această casă.

– Două zile, nu sînt prea mult timp.

– Tot ce vreau este ceva mobilă ca să pot folosi această locuinţă. Şi odată ce voi hotărî asupra propunerii, vreau totul terminat, dacă se poate în maximum o săptămînă-două.

– O săptămînă-două! Şi mobila de unde in-

tenționați s-o aduceți, din vreo piață de vechituri?

Amuzîndu-se de remarca ei, Sam îi întinse formal mîna. Mîna lui era mare, observă Maddie. Și bronzată. O mînă mare, bronzată și fermă. Cînd și-au luat rămas bun mîna ei pur și simplu a dispărut în palma lui. El nu a eliberat-o imediat, așa cum era de așteptat, ci a ținut-o un minut mai mult, iar Maddie a avut ciudata senzație că el nu putea să-i dea drumul, că mîinile lor erau atrase de o forță magnetică. Un fior de căldură o străbătu din braț și pînă în inimă. Își ridică ochii măriți și îl privi surprinsă.

El păru încurcat. Maddie văzu – ba nu, simți chiar – ceva puternic trecînd printre ei. Ea își drese glasul.

Sam îi lăsă mîna.

– Plec acum, spuse el. Cred că veți reuși să găsiți ieșirea, la fel cum ați reușit să și intrați.

Ultimele cuvinte le spusese din dreptul ușilor glisante care duceau spre terasă. Vorbise de parcă o ședință a consiliului de administrație sau o întîlnire cu președintele sau guvernatorul îi reclama prezența.

Maddie își adună lucrurile și cîteva minute mai tîrziu privea atentă printre copaci fîșia de plajă particulară. El stătea în picioarele goale,

pe malul mării, cu mîinile în şolduri, căutînd cu privirea acele valuri înspumate, ca şi cînd oceanul însuşi avea un mesaj profund pentru el.

Doi

– Eleanor, vino te rog puțin.

Sam Eastland deconectă interfonul și se lăsă pe spate în scaunul de piele. Își împreună mîinile la ceafă și aşteptă privind pe fereastră. De la etajul cincisprezece al clădirii sale din San Jose avea o vedere amplă asupra construcțiilor placate cu oglinzi, asupra noilor autostrăzi, asupra tuturor transformărilor pe care industria computerelor le adusese peisajului californian.

Astăzi priveliștea oferea un amestec de senzații total diferite de cele din anii de început,

cînd *Întreprinderile Eastland* erau puțin mai mult decît o idee și un vis. Succesul lui reprezenta acum o amintire dureroasă a faptului că nu era supraomul care se hotărîse odată să devină. Nu reușise pe deplin în toate. În ascensiunea lui greșise în multe privințe; pierduse mult.

Privi fotografia lui Sara, înrămată în argint și sprijinită pe colțul biroului său lat. La vîrsta de cinci ani, asemănarea cu el devenea din ce în ce mai evidentă – ochii de un albastru intens și forma maxilarului. Un sentiment profund de remușcare îl străpunse ca de obicei și Sam tresări. Cînd o auzi pe Eleanor însă intrînd își stăpîni emoția și-și ridică privirea, forțîndu-și gîndurile să revină la prezent.

– Ce este Sam? Eleanor Williams stătea lîngă ușă.

– Eleanor, ieri am fost la vila de pe plajă și acolo am dat peste unul din acei designeri de interioare.

– Cred că era Madeline Ames.

– Și cine dracu' este?

Eleanor se încruntă.

– Nu știu, Sam, cine este. În cei 61 de ani ai mei nu am apelat niciodată la serviciile unui decorator. După mine sînt bani aruncați pe fereastră. Dar cum eu niciodată nu îmi contrazic

şeful, am sunat şi presupun că ea era persoana pe care au trimis-o. Şi, mă rog, de ce te obsedează atît problema asta?

Sam dădu aprobator din cap. Deci asta era. Eleanor înţelesese greşit instrucţiunile lui. În loc de *Oceanic Interiors*, firma la care apelau de obicei, sunase la alţii.

– Cum arată? întrebă Eleanor.

– Cred că bine, dar nu era potrivită pentru această slujbă. I-am spus să-mi prezinte cîteva propuneri, dar azi-noapte m-am răzgîndit. Contacteaz-o pe Carole nu-mai-ştiu-cum de la *Oceanic Interiors*. Îşi privi ceasul.

La întoarcerea acasă, în timp ce conducea pe lungile serpentine, Madeline Ames îi reveni în minte obsedîndu-l. Exista ceva în privirea ei; era pătrunzătoare şi mult prea ofensatoare. Cel puţin aşa credea el. De altfel ea nici nu era potrivită pentru această lucrare. Nu putea spune că fusese în anturajul multor designeri, dar nici unul din cei întîlniţi nu erau ca ea. Vechea firmă era cea mai indicată. El nu dorea decît să-şi mobileze casa. Şi nu suporta gîndul ca Madeline Ames să aducă în viaţa lui mai mult decît atît.

Eleanor se afla acum în faţa biroului lui încruntîndu-se la el.

– Ascultă, Sam, ce importanţă are care din

firme va decora casa? Sînt sigură că fata asta este bună. A fost drăguță la telefon și poate că o schimbare ar fi binevenită.

El negă mișcîndu-și capul și își trecu degetele prin părul blond- închis.

– Cu *Oceanic Interiors* am mai lucrat și înainte. Este mai simplu.

Eleanor își sprijini mîinile pe biroul lustruit. Se aplecă în fața lui, capul ei drăguț oprindu-se la mică distanță de el.

– Sam, dacă vrei să știi părerea mea, ultimul lucru de care ai nevoie este designerul lui Elizabeth.

Sam închise ochii și-și aminti. Eleanor fusese în preajma lui încă din vremurile cînd el valora puțin mai mult decît rabla de Chevy pe care o conducea. Ea fusese cea care îl impulsionase, iar cînd pastilele de siliciu și-au ocupat locul binemeritat, după cum îi plăcea ei să spună, a fost alături de el pentru a culege laurii cuvenitei glorii. Toate acestea erau spuse din inimă; Eleanor fusese principalul lui suport. Își făcuse un obicei din a-i spune exact ce gîndește – și de regulă asculta. Dar astăzi era obosit. Și voia să-și mobileze casa de pe plajă pentru a avea un loc unde să se retragă. Vechea firmă ar fi știut exact ce trebuia făcut fără a-l implica prea mult pe el; era calea cea mai

simplă.

– Sună-i Eleanor, spuse el.

– Cei de la *Oceanic* sînt destul de limitaţi şi nu mă prea omor să fac afaceri cu ei. Iar cu Madeline Ames cum rămîne?

– Domnişoara Ames este o femeie de afaceri. Va înţelege. Îi vei plăti pentru timpul irosit. Lovi uşor, de birou, stiloul *Mont Blanc*, punînd astfel capăt subiectului. Şi acum vreau să văd pe îndelete etapele noului program.

Eleanor inspiră adînc, scotoci prin teancul de acte aflate pe colţul biroului şi trînti o hîrtie în faţa lui.

Era mijlocul după-amiezei cînd Maddie primi telefonul de la Eleanor.

Inima îi sărea din piept.

– Nu înţeleg, spuse Maddie. Dar nu am făcut nimic care să-i displacă. Cum să fiu concediată cînd nu am fost încă angajată? Cum avea să-i explice ea lui Joseph toate astea? El contase pe proiectul acesta. Vila avea o poziţie importantă în Santa Cruz. L-ar fi adus în lumea afacerilor şi i-ar fi permis o retragere confortabilă. Sînteţi sigură că nu se va răzgîndi?

– Îmi pare rău de neînţelegere, dragă, spuse Eleanor. Este numai o problemă de utilitate

practică.

Maddie nu putea însă să renunțe așa ușor. Visase la această casă, chiar și la florile ce ar fi urmat să fie sădite de-a lungul terasei. Dorea să decoreze această casă pentru Joseph. Voia s-o facă și putea s-o facă. Avea un sentiment pentru acel loc. Știa că putea face ceva ce nimeni altcineva n-ar fi putut.

– Îmi pare rău, domnișoară Ames, spuse Eleanor. Domnul Eastland este de neclintit odată ce ia o hotărîre.

Ei bine, se gîndi Maddie, nici despre ea nu se putea spune că era un adversar slab. Împreună s-ar putea juca bine de-a încăpățînații. O idee însă începu să-i încolțească în minte. Ce naiba, nu avea nimic de pierdut.

– Domnișoară Williams? spuse ea. Cred c-am putea ajunge la un compromis.

Eleanor rîse.

– Sînteți plină de ardoare. Îmi place. Și cum sugerați să facem compromisul, domnișoară Ames?

– Cealaltă firmă vă va trimite cîteva propuneri, nu-i așa?

– Da. Săptămîna viitoare.

Săptămîna viitoare? Iar ei îi dăduse doar două zile!

– Săptămîna viitoare, perfect. Ce-ar fi dacă

firma noastră, pe propria-i cheltuială, desigur, ar schița ceva în acest timp, astfel ca dumneavoastră să-i puteți arăta domnului Eastland ambele proiecte. Să- l lăsăm cel puțin să ia o decizie documentată.

– Pare rezonabil. Eleanor zîmbi.

– Da? Maddie îndepărtă receptorul de ureche și se holbă la el. Fără vreun motiv anume acea femeie pe care nu o întîlnise niciodată era de partea ei. Maddie surîse. Îngerii păzitori existau cu adevărat. Vă mulțumesc, domnișoară Williams.

– Eleanor. Din moment ce se pare că vom conspira împreună, spune-mi cel puțin pe nume.

– Iar eu sînt Maddie. Eleanor, n-o să-ți pară rău. Domnul Eastland pare preocupat și abătut. Voi decora interiorul, astfel încît starea lui de neliniște să dispară, vei vedea!

– Sînt sigură. Am sentimentul că înclinația ta pentru aceste lucruri merge direct la țintă, dragă.

În acea noapte, Maddie, așezată în cadă, începu să gîndească asupra talentului ei nativ. Oare acesta era de ajuns? Îndepărtă un balon de spumă de pe genunchi și oftă. În ce oare se mai băgase de data asta?

Zgomotul îndepărtat al valurilor sparte de

stînci îi produceau o anumită relaxare. Ritmul puternic al Oceanului întotdeauna o ajuta să privească în perspectivă. Aceasta era terapia ei, obişnuia ea să spună, acel ceva care o remonta cînd viaţa o dezamăgea. Iubea apa, dar şi reşedinţa Eastland de pe malul acesteia, care părea că răspîndeşte peste tot frumuseţe. Decorarea interiorului ar fi fost pentru ea realizarea unui vis. Închise ochii şi începu să-şi închipuie atît culorile ce ar fi trebuit folosite pentru a aduce peisajul exterior înăuntru cît şi mobila confortabilă, de bun gust, care avea să completeze spaţioasele camere cu luminatoare. Pe măsură ce se cufunda mai adînc în parfumatele baloane de spumă, imaginea enigmaticului proprietar al casei îi revenea în minte. Fără îndoială Sam Eastland era un mare semn de întrebare. Dar cît de mare, Maddie abia începea să-şi dea seama.

A doua zi Maddie începu să lucreze din plin.

Biblioteca dispunea de tot ce avea nevoie: colecţia pe mai mulţi ani a ziarelor din San Jose, organizată pe microfişe şi toate revistele de dată recentă. Maddie se aşează la un mic pupitru aflat lîngă fereastră, întinzîndu-se puţin

înainte de a se apuca de lucru. Își concentră apoi toate gîndurile și energiile asupra lui Samuel William Eastland.

Șase ore mai tîrziu Joseph o găsi acolo, ademenind-o cu un pachet de mîncare chinezească să ia o pauză.

– A fost fructuoasă cercetarea? întrebă el. Scoase din geantă două cutii de carton și îi oferi una împreună cu o linguriță.

– Nu știu. Maddie deschise cutia și inspiră delicioasa aromă. Am aflat o groază de lucruri despre tip, dar nu știu cît de mult mă vor ajuta în decorarea casei lui.

-- Spune-mi ce-ai descoperit.

Maddie înghiți o bucățică din puiul *Szechuan* și începu.

– Ei bine, pentru un începător poseda o mare parte din Silicon Valley. S-a realizat singur, prin forțe proprii, a fost căsătorit șapte ani... Maddie făcu o pauză și privi în gol. Șapte ani... însemnau mult într-o căsnicie...

– Copii?

– Unul. În paginile unei reviste de acum cîțiva ani era o fotografie a mamei și copilului, la o sărbătoare a Paștelui. Era o operă de binefacere sau ceva în genul acesta, iar invitații toți oameni de vază, după cum relata ziaristul. Eu unde mă încadrez, Joseph? Persoană fără

importanță? Dezagreabilă?

Joseph o bătu ușor pe genunchi.

– Oh, o persoană puțin cam trăsnită, dar adorabilă în același timp.

Maddie mai luă o înghițitură și continuă:

– Acum este divorțat, locuiește singur, dar, conform fotografiilor din reviste, este însoțit frecvent, la diferite ocazii, de cîte o femeie frumoasă. Este o pradă bună, după cum se spune și aparent se lasă prins în joc.

Joseph dădu din cap satisfăcut.

– Se pare că a fost o după-amiază plină de succes. Cred că Sadie ar fi considerat acest pas ca pe o achiziție extraordinară.

– Da, cred că așa l-ar fi considerat. Dar te previn, Joseph, mai avem încă mult de tras.

– Am deplină încredere în tine, Maddie.

Maddie mesteca. Joseph avea într-adevăr încredere deplină în ea și asta o deranja uneori. Intrase în acest domeniu, ajutînd-o din cînd în cînd pe Sadie, atunci cînd, abia mutată în Santa Cruz, avusese nevoie disperată de lucru. Sadie o pregătise cu răbdare, îi plătise chiar și niște cursuri și treptat o integrase în munca de designer.

– Dragă Maddie, ești dusă pe gînduri? Joseph se aplecă în față cu intenția de a-i surprinde expresia feței.

– Nu, nu. E ceva care-mi scapă la acest om. Nici unul din articole nu mi-a spus suficient despre el, astfel încît să mă pot decide asupra culorii din baie sau asupra mobilierului. Îmi trebuie mai mult.

– Poate te consumi prea mult, Maddie. De ce nu te orientezi spre un design simplu şi plăcut? Ceva ce ar plăcea oricui.

– Probabil că asta va face cealaltă firmă. Şi în acest caz nu vom obţine lucrarea, deoarece din start ei sînt preferaţii. Avem nevoie de o sclipire. Puse cutia goală în geantă şi îl privi pe Joseph. Cred că mîine îmi iau liber şi plec la San Jose să mă documentez. Îi voi explora domeniul.

– De asta îţi plătesc eu o avere?

Maddie rîse şi îi mîngîie obrazul aspru şi ridat.

– Te voi suna mîine seară cînd mă întorc.

Era o zi însorită şi luminoasă de marţi, iar Maddie, îndreptîndu-se pe drumul vălurit spre San Jose se gîndea la nenumăratele articole de ziar pe care le cercetase cu o noapte înainte şi la bărbatul a cărui viaţă o dezvăluiau. Din relatările unei reviste de afaceri reieşea că se stabilise în San Jose venind din nordul Cali-

forniei. În rest, nu se vorbea decît despre istoria afacerii, despre cum apăruse acest sistem de bază al industriei de calculatorare pentru care nu exista concurență în modernul Silicon Valley. Ce fel de om era acesta care dobîndise un astfel de succes la o vîrstă atît de tînără? se întreba ea. Și oare cu ce sacrificiu? Gîndurile îi zburară înapoi la frumoasa casă de pe plajă.

O clipă mai tîrziu părăsi autostrada 17 și intră în San Jose privind clădirile care se înălțau de-a lungul bulevardului. Se uită la adresa aflată pe scaunul de lîngă ea și după cîteva blocuri făcu un viraj la dreapta. Poate ceva din biroul lui o va impresiona; asta era tot ce mai spera, un trăsnet din cerul strălucitor și albastru.

Clădirea Eastland era înaltă și impresionantă, avînd în spate un frumos peisaj de parc. Maddie parcă și intră în holul rece, observînd podeaua placată cu marmură mov, birourile arcuite ale recepției, picturile înalte și elegante. Îl reprezenta oare acest decor pe Sam Eastland? Se așeză în apropierea lifturilor și închise ochii. Totul dispăru. Nimic nu mai rămăsese în mintea ei, nimic nu era demn de reținut. Nu, nu acesta era bărbatul pe care îl întîlnise pe plajă. Se urcă în lift și apăsă pe butonul care o duse încet pînă la etajul

administrativ.

La început nimeni nu o observă pe Maddie. O tînără femeie stătea în spatele unui înalt birou lustruit, în elegana zonă de recepție. Mai multe persoane, bărbați și femei, ocupau niște scaune tapițate cu mult bun gust, iar pe fundal muzica se auzea în surdină.

Maddie se îndreptă spre birou.

– Eleanor Williams? întrebă ea.

– Desigur, spuse amabil femeia zîmbind. Vorbi politicos la telefon, apoi închise și arătă cu capul spre peretele opus. În partea aceea.

O plăcuță de alamă aflată pe ușile duble indica biroul lui Sam Eastland, iar cînd Maddie păși înăuntru știa că se afla în palatul regelui. Era elegant, oficial și luxos. Din capătul celălalt al încăperii se ridică de la biroul mare o femeie simpatică, în vîrstă, cu o față plăcută.

– Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea politicos.

Vocea cunoscută o făcu pe Maddie să zîmbească. Îi întinse mîna.

– Bună, Eleanor. Eu sînt Maddie Ames.

Eleanor nu păru surprinsă de vizita neașteptată a lui Maddie. Ea surîse, o invită să se așeze și o servi cu o ceașcă de ceai. Maddie zîmbi forțat. Asistenta aceasta a lui Sam Eastland era o adevărată doamnă; deci tipul nu putea să fie chiar atît de antipatic.

– Îmi pare rău că te dezamăgesc, Maddie, începu să spună Eleanor, dar domnul Eastland nu este aici.

– Dar nu am venit să-l văd. Am crezut că trecînd prin imperiul domnului Eastland – cunoscutul zîmbet al lui Eleanor o făcu să se oprească un moment – voi afla mai mult despre felul lui de a fi. Am citit tot ce s-a scris despre el şi mi-a folosit tot atît cît m-ar fi ajutat dacă citeam *Enciclopedia britanică*. Un material extraordinar pentru o lucrare de cercetare, dar fără nici o valoare în alegerea culorilor pentru pereţi.

Eleanor rîse.

– Eşti o femeie întreprinzătoare. Sînt sigură că vei găsi ceva. Maddie se uită de jur-împrejur. Era la fel ca tot restul clădirii, însă mai elegant – mai mult decorat cu vase, picturi şi covoare de lux. O gravură impresionistă atîrna în spatele biroului lui Eleanor.

– Domnul Eastland îşi alege singur tablourile?

– Oh, nu, fosta doamnă Eastland a folosit un designer pentru asta.

– Dar asta este ceea ce-i place domnului Eastland?

– Niciodată nu s-a plîns. Dar ca să-ţi spun adevărul, Maddie, cred că nici nu observă.

Sam Eastland muncește foarte mult și crede că tot ceea ce-l înconjoară este pur și simplu destinat să creeze o atmosferă de lucru plăcută.

– Trebuie să fie totuși ceva aici care să-l reprezinte.

– Nu crezi că mergînd direct la sursă este întotdeauna calea cea mai bună? Riduri micuțe apărură la ochii lui Eleanor. Astăzi Sam va înmîna un premiu. De ce nu mergi în partea comercială a orașului să privești ceremonia? Urmărindu-l în acțiune te-ar putea ajuta.

– Asta-i o idee grozavă! Maddie sări de pe scaun. Eleanor, ești nemaipomenită. Nu știu de ce mă ajuți, dar îți sînt recunoscătoare. Patronul firmei la care lucrez este un om deosebit, iar proiectul acesta este foarte important pentru el ca de altfel și pentru mine.

Eleanor scrise în grabă adresa pe o bucată de hîrtie și i-o dădu lui Maddie. Dacă pleci acum, vei ajunge la timp.

Traficul era lejer și după ce găsi ușor loc de parcare, Maddie se grăbi pe pajiște către centrul parcului orașului, unde mulțimea era deja adunată. Uitase să o întrebe pe Eleanor pentru ce anume era atribuit premiul, dar hotărî în cele din urmă că acest lucru nu avea prea mare

importanță. Ceea ce conta într-adevăr era să-l vadă pe Sam Eastland într-o postură care i-ar putea dezvălui ceva despre el. Dar și mai important era să obțină acest proiect pentru Joseph. În față, numeroși oameni prezentabili, bărbați și femei, ședeau pe o mică platformă. Apoi îl localiză și pe Sam, stînd singur în preajma unui grup de demnitari.

În acel scurt moment, în timp ce se afla între o femeie cu un cărucior și un bărbat care fuma o țigară, respirația i se opri, și crezu că va leșina. Era de vină căldura, fumul de țigară, gazul de eșapament de la mașinile ce treceau în jur? Scutură capul pentru a îndepărta senzația de ceață.

Sam. Simți o stranie legătură cu acest om de parcă ar fi fost predestinat să aibă o mare influență asupra ei. Aici, în acest scuar aglomerat, elegant îmbrăcat, el era tulburător și senzual ca în ziua în care îl întîlnise la locuința de pe malul Oceanului. Cămașa albă, apretată, făcea ca fața lui să pară și mai bronzată. Căldura amiezei îl determinase să-și îndepărteze haina gri luxoasă pe care o purta acum neglijent pe umeri. Părea obosit și tulburat, ca și cînd ar fi dorit să fie în altă parte, ca și cînd ar fi avut un milion de lucruri de făcut. Fruntea lui era puțin ridată, ochii lui albaștri strălucitori

priveau în gol o lume proprie, pe care nimeni nu o putea vedea. Maddie îşi aţinti privirea asupra lui încercînd să plaseze acest bărbat interesant şi deja cunoscut în amalgamul de evenimente şi figuri despre care ziarele scriseseră atît. Dar ea nu se putea concentra la nimic altceva decît la acest om situat la o oarecare distanţă şi care îi controla ritmul inimii.

Cineva începu să bată în microfon, iar zgomotul făcu mulţimea să se aşeze şi să asculte. Sam îşi îmbrăcă haina şi păşi spre grupul adunat pe platformă. Avu cîteva strîngeri de mînă, vorbi şi abia după ce maestrul de ceremonii finaliză toate prezentările, zîmbi. Maddie privea şi asculta.

Premiul lui Sam a fost ultimul acordat şi era o recompensă civică pentru donarea de fonduri destinate construirii unei noi aripi a muzeului copiilor. *Muzeul copiilor.* Acest lucru o impresionă pe Maddie. Se aşteptase la cu totul altceva, mai abstract, în genul unui premiu acordat companiilor cu cea mai mare dezvoltare.

Cîteva clipe mai tîrziu, după ce primarul îşi expuse concluziile şi după ce lumea începu să se disperseze, Maddie îl văzu pe Sam stînd liniştit un minut pe platformă şi examinînd atent

mulțimea. Oare o văzuse? Păși în spatele unei femei ce purta o pălărie cu boruri mari și începu să-și adune gîndurile. Ei bine, și dacă o văzuse? Existau șanse să nu-și amintească de ea. Și chiar dacă și-ar aminti, prezența ei ar fi însemnat prea puțin pentru el. Și atunci de ce tot acest haos în stomacul ei? Se încruntă împotriva gîndurilor ei iraționale și privi înapoi spre tribună.

Era goală. Sam nu se vedea nicăieri. O umbră de dezamăgire o cuprinse. Își trecu degetele prin părul des și negru și apoi își șterse sudoarea de pe față. Se purta prosteşte. Tipul era pe cale s-o cucerească. Poate cauza nu era deloc Sam Eastland; poate era numai înfometată. Își privi ceasul. Asta era, murea de foame. Ușoara frămîntare din interiorul ei nu avea nimic de-a face cu Sam Eastland. Privi restaurantele de peste drum pînă cînd zări o firmă simplă pe care stătea scris „*Bufet-expres*". Demnitarii plecaseră în grup îndreptîndu-se probabil spre hotelul *Fairmont* sau spre alte locuri la care prețurile ar fi depășit cu mult salariul ei pe o lună. Tot ceea ce dorea era acea specialitate *bleu-plate*.

Traversă strada în grabă și în îmbietorul aer condiționat găsi un loc liber la tejghea, pe un scaun rotund, portocaliu.

– Doamna? spuse chelnerița.

– Un ceai cu gheață, vă rog. Și meniul.

– Îl aveți în față.

Chelnerița dispăru. Maddie trase meniul de plastic din susținătorul metalic și-l parcurse. Stomacul îi fremăta, iar ea îl masa ușor cu palma. „Liniștește-te. Gata, acum vine."

Din ușă, Sam Eastland se uita în spate la femeia cu păr negru din fața tejghelei. O reperase dintr-o privire, mai devreme, în mulțime și reacția lui de atunci, ca și cea de acum, era de natură fizică: o strîngere de stomac, o străfulgerare a minții și în final o senzație plăcută, luminoasă. Deși nu-i zărea fața, avea impresia că o cunoaște. Privind-o îi văzu mîna alunecînd deasupra rochiei largi de bumbac, și oprindu-se pe abdomen. Cînd femeia întoarse ușor capul și începu să vorbească cu voce tare, un alt fior îl cuprinse, amintindu-i de copilul lui. Își aduse aminte cum sprijinea de pîntecele soției mîna făcută căuș și vorbea astfel copilului încă nenăscut. Șase ani trecuseră și își aminti de parcă ar fi fost ieri.

Îi veniră apoi în minte zilele nu prea îndepărtate cînd o suna pe Sara. Legătura internațională fusese proastă, încît abia percepuse glasul copilului. La început vocea fusese clară și liniștită, dar apoi o defecțiune tehnică făcu ca

aceasta să se piardă treptat pînă nu o mai auzi deloc şi trebui să închidă.

– Domnule? Chelneriţa se uita la Sam nerăbdătoare. Dacă doriţi o masă de două persoane, trebuie să aşteptaţi, dacă nu, atunci aveţi un loc la tejghea.

Sam dădu din cap aprobator. Era un scaun liber lîngă femeia cu părul negru care vorbise copilului ei din pîntece. Era preocupată cu devorarea unui sandviş supraetajat şi păru că nu-l observă atunci cînd se aşeză lîngă ea.

Abia după ce Sam îşi comandă cafeaua şi un cheeseburger femeia îşi aruncă privirea spre el oprindu-se instantaneu din mîncat.

Sam îi văzu acum faţa în întregime. Rămăsese uimit. Sigur că o cunoştea. Era femeia de la vila lui de pe plajă, frumoasă femeie care mirosea a flori şi a aer proaspăt. Femeia care îi pătrunsese în gînduri de cîteva zile. Inspiră adînc şi repede.

– Dumneavoastră, a fost tot ce a putut spune. Părul ei lăsat liber pe spate îi încadra delicatele trăsături. O mică pălărie cu borul din faţă întors în sus era trasă pe cap ţinîndu-i părul. Fără ea, încercă el să-şi imagineze, părul i-ar fi fluturat pe faţă ca un înger zburător.

Maddie rămase cu sandvişul în aer întrebîndu-se ce gînduri ar putea oare cauza o asemenea activitate a acelor ochi incredibil de albaştri.

Sam se întrebă dacă nu cumva căldura îl atinsese şi pe el. Nu mai judeca clar. Ea se afla atît de aproape de el, încît putea să jure că-i aude bătăile inimii.

– Bună încă o dată, spuse el într-un final, mai mult mîrîind.

– Deci mă recunoaşteţi?

– Sigur că da. Sam se concentra asupra burgerului. Eşti femeia pe care am întîlnit-o în locuinţa mea.

– Mă numesc Maddie Ames, spuse ea încet.

Sam încuviinţă din cap amintindu-şi numele ei. Dori să-şi îndepărteze sentimentele incerte ce-i umbreau gîndurile şi să se concentreze asupra relaţiei lui cu Maddie Ames. Îi spusese oare Eleanor că nu mai aveau nevoie de serviciile ei, că angajaseră deja pe altcineva? Hotărî să nu o întrebe.

– Ce faci aici în San Jose? întrebă el totuşi.

Maddie tresări. Ştia oare? Luă o înghiţitură de ceai.

– Sînt aici cu treabă.

– Oh, spuse el dînd din cap.

– Mîncați des aici? întrebă Maddie.

– Nu. Dar părea un loc serios. Dar dumneavoastră?

– Niciodată pînă acum. Făcu un semn chelneriței și îi comandă o înghețată.

Sam își ridică o sprînceană. Îi urmări silueta zveltă. Nu exista nici o urmă fizică de sarcină, dar apetitul ei puternic o trăda. Își aminti în treacăt de grijile lui Elizabeth legate de apetit, de încercările ei disperate de a se îngrășa cît mai puțin posibil pentru a putea, odată cu venirea pe lume a copilului, să-și recapete silueta sa de manechin. Curios, Maddie Ames îi stăruise în minte din clipa în care o întîlnise, dar în nici unul din gînduri nu și-o imaginase căsătorită, darmite așteptînd un copil.

Maddie se încruntă.

– Am vărsat ceva pe mine? La ce vă uitați?

– Scuzați-mă. Nu, mă gîndeam la apetitul dumneavoastră și la felul cum graviditatea îl influențează.

– Graviditatea? Maddie se holba la rochia ei. Tresări amintindu-și de senzația de graviditate, dar alungă umbra de tristețe nedorită printr-o scuturătură frivolă din cap. Graviditate? repetă ea, ridicîndu-și privirea spre el. Domnule Eastland debordați de șarm și diplomație.

– Poftim?

– Unele femei ar considera o jignire bănuiala că ar fi însărcinate cînd de fapt nu sînt.

– Îmi pare rău, spuse el zîmbind din nou. Eu, ştiţi, v-am văzut mai devreme palpîndu-vă abdomenul şi păreaţi chiar că vorbiţi cu el. Aşa că am crezut... dar nu păreţi deloc gravidă. Sînteţi şi mult prea suplă.

– Sînteţi hotărît să mă insultaţi, nu-i aşa? Ea rîse din gît apoi continuă explicaţia: Stomacul meu începuse să ceară de mîncare, iar eu încercam să-l liniştesc. Zîmbi. Deşi Sam era tipul de persoană mereu preocupată, pentru moment figura lui păru ruşinată. Dar numai pentru un minut, pentru că imediat încruntarea şi răceala reveniră. Dar nu sînt gravidă, spuse luminoasă.

– Oh. E bine atunci.

Bine? Maddie se mira. De ce bine?

– Şi sînteţi iertat pentru grosolănie. Înţeleg, rochia mea poate dezamăgi. Se întoarse uşor pe scaun şi îl privi, amintindu-şi de ce venise de fapt la San Jose. Şi uite, acum era faţă în faţă cu Eastland, şi irosea această şansă de milioane. Auziţi, spuse ea serioasă, deoarece eu am dezvăluit astfel de lucruri intime despre mine, este rîndul dumneavoastră. Povestiţi-mi despre dumneavoastră, domnule Eastland.

– Nici eu nu sînt însărcinat, spuse el.

Maddie se uită pieziş la el. Gura lui era nemişcată, dar surprinse un zîmbet în ochii lui.

– *Touché*, rosti ea nespus de bucuroasă că putea descoperi la el simţul umorului. Hamburgerul lui era pe sfîrşite şi în scurt timp avea să plece; trebuia să se concentreze la lucruri mai importante. Ce faceţi atunci cînd nu lucraţi? întrebă ea dintr-odată.

Zîmbetul ei era luminos, bărbia uşor ridicată, iar ochii îi erau strălucitori. Doamne, ce frumoasă era, atît de naturală şi de simplă, cu acel păr negru căzîndu-i liber pe spate. Privind înapoi, Santa Cruz era decorul perfect pentru ea. Aici, în San Jose, părea mai stingherită, oarecum încorsetată.

– În timpul liber, insistă ea, ce faceţi?

– Ce întrebare ciudată pentru un necunoscut.

– Necunoscut. Maddie se încruntă. Îşi dădu părul la o parte de pe faţă şi îl privi drept în ochi. Poartă numele de conversaţie de complezenţă, spuse ea. Ceva care să mai umple timpul atunci cînd se aşteaptă o chitanţă, autobuzul sau liftul.

– De complezenţă, repetă el. Interesant conceput. Colţul gurii lui se ridică.

– Ştiu că practicaţi înotul. Ce altceva?

– Nu am prea mult timp liber.

– Mergeți la vînătoare? Cîntați la vreun instrument? Colecționați obiecte? Pescuiți?

– Nu, demult, nu chiar, ocazional. Se întinse după bonul pătat de grăsime și-l examină atent.

– Ați prins de minune sensul acestei conversații de rutină, spuse Maddie. Și cu puțină practică, cine știe?

– Nu fiți așa de sigură. Sam scoase o bancnotă din buzunar și o lăsă pe tejghea. Trebuia să iasă de aici. Maddie Ames îl atrăsese într-o zonă crepusculară. Era neliniștit și tulburat. Cu o figură inexpresivă o privi o clipă.

– Ei bine, mulțumesc. Compania a fost plăcută, iar discuția acceptabilă.

Apoi plecă, iar Maddie Ames nu putea să spună dacă atunci cînd ieșise pe ușă zîmbea sau era încruntat. Umerii lui lați se curbară atunci cînd își strecură mîinile în buzunarele hainei. Cu pași hotărîți traversă strada și dispăru din vedere.

Maddie oftă.

Chelnerița apăru în fața ei.

– Bacșiș gras, spuse ea indicînd cu capul spre ușă.

– Cît de mare?

– Zece bistare pentru un hamburger de trei dolari. Nu-i rău deloc.

Maddie aprobă din cap. Deci călătoria nu

fusese făcută chiar degeaba. Ştia acum că Sam Eastland lăsa bacşişuri mari. În drum spre Santa Cruz adăugă la dosarul ei secret de informaţii personale faptul că donase o aripă de clădire muzeului copiilor, că ocazional pescuia, că se relaxa rar şi că era sexy, foarte sexy.

Cu siguranţă că putea decora un interior avînd la bază toate acestea.

Bineînţeles că putea.

Trei

Se înserase deja cînd Maddie o apucă pe strada ei şi îşi parcă Bug-ul galben sub stejarul încovoiat. Pe măsură ce noaptea se aşternea, cerul fără nori devenea tot mai întunecat, făcînd-o pe Maddie să se simtă foarte aproape de el. Din clipa în care intrase pe autostradă îndreptîndu-se spre Santa Cruz fusese cuprinsă de o frenezie încîntătoare.

– Vino aici, Eeyore, chemă ea cîinele ţinînd uşa de plasă deschisă. Hai pe plajă, prietene. Şi împreună începură să alerge de-a lungul străzii, traversară apoi parcul şi ajunseră pe

plaja care îi aştepta.

Acolo, în timp ce surfer-ii nu îi acordară nici o atenţie, iar cele cîteva cupluri vîrstnice aşezate pe zidurile de piatră o priveau cu plăcere, îşi scoase pantofii, îşi luă fusta în mînă şi cu Eeyore alături începu să alerge de-a lungul ţărmului nisipos. Părul îi flutura sălbatic pe spate, nisipul îi sărea sub tălpile goale, iar la un moment dat, mintea începu să i se umple de culori şi de planuri. Ceea ce avea să facă urma să fie bine şi avea să se potrivească proprietăţii East of the Ocean aşa cum proiectul nimănui altcuiva n-ar fi reuşit.

Cîteva clipe mai tîrziu, cînd Maddie şi Eeyore se întoarseră acasă ea era deja decisă. Cu o hotărîre care îl făcu pe Eeyore să se refugieze în dormitor, Maddie se aşeză la masa din sufragerie cu un creion şi un bloc de desen în faţă şi se apucă de lucru. Cînd se ridică de pe scaun să se dezmorţească, de peste dealuri începea să se lumineze, iar hîrtiile ei erau pline de schiţe.

Maddie era năucă.

O săptămînă mai tîrziu, după o muncă istovitoare şi după ce expedie un pachet gros de planuri *Întreprinderilor Eastland*, în atenţia lui Eleanor, respiră adînc şi îi spuse lui Joseph:

– Gata, ţine-mi pumnii şi scoate statueta Sf.

Anton.

– Patronul sfînt al cauzelor pierdute?

– Al cauzelor dificile, nu pierdute. Vom obține slujba, Joseph, sau vom pierde luptînd.

Sam Eastland stătea cu palmele lipite de suprafața lustruită a mesei de conferințe privind desenele împrăștiate în fața lui.

– Ce părere ai? întrebă Eleanor venind din spatele lui.

Sam ridică din umeri.

– De ce ne-au trimis cei de la *Oceanic* două seturi? întrebă el arătînd spre plicul nedeschis încă.

– Nu ne-au trimis două. Al doilea este de la Madeline Ames de la *Ocean Interiors*. Îl reduse la tăcere cu o privire aspră.

– Să nu scoți nici un cuvînt pînă nu te uiți la ele. Sam, această femeie este o boare de aer proaspăt, adică exact ce trebuie acelui loc. Ia uită-te aici.

Sam își băgă mîinile în buzunarele de la pantaloni și îi aruncă o privire lui Eleanor. Ea era singura persoană din lume pe care nu o putea face să tacă, încăpățînarea ei fiind la fel de puternică precum a lui. Din tonul vocii ei putea spune că era gata de luptă. Sam își privi

ceasul şi se gîndi la întîlnirea pe care o avea peste o oră cu primarul.

– Numai zece minute, Eleanor.

– Bine. Aici sînt primele schiţe ale celor de la *Oceanic*.

Sam privi desenele arhitecturale ale camerelor, pline cu piese de mobilier de bun gust, apoi se uită peste detalii. Totul părea familiar, canapeaua cu tapiţerie înflorată, în concordanţă cu scaunele cu spătar înalt şi huse bleumarin, frumoasele tablouri cu rame ornate, mobilierul greu al dormitorului principal. Precis, luxos şi frumos. Era exact modul în care Elizabeth decorase fiecare cameră în care abia dacă petrecuseră vreodată trei minute.

– Bine. E bine, Eleanor.

Eleanor dădu din cap. Strînse toate hîrtiile şi le puse într-un dosar, apoi desfăcu repede următorul set. De data aceasta fiecare cameră forma un tablou, o pictură care cuprindea liniile generale ale mobilierului. Plante, foarte multe plante erau de asemenea prezentate. Era impresionant, schiţele emanînd ceva cu totul deosebit.

Eleanor îl privea cum urmăreşte colecţia de tablouri, cameră cu cameră, revenind mereu la tabloul din centru. Era dormitorul unei fetiţe, mult mai delicat decît celelalte, mai luminos,

mai proaspăt şi mai răsfăţat de razele soarelui. Un pat cu gratii şi perne pufoase în culori de curcubeu se afla în centru, iar într-unul din colţuri era un balansoar plin cu păpuşi. Rafturi de bibliotecă erau ticsite cu cărţi, bărcuţe de jucărie, mingii de tot felul şi un bazin de pescuit în miniatură.

– Ce... vocea lui Sam era răguşită şi cucerită de fantezia camerei şi cuprinsă de emoţia momentului. Era camera visată de orice fetiţă de cinci ani.

– Cred că este drăguţă, spuse Eleanor din spatele lui.

Sam strînse din dinţi, îndreptîndu-şi atenţia spre alte detalii.

– Este o adevărată junglă aici. Plante peste tot.

Maddie auzi finalul remarcii, iar tonul vocii lui o făcu să păşească prin uşa întredeschisă.

– Hm, spuse ea dregîndu-şi glasul.

Eleanor îi zîmbi călduros.

– Bună, Maddie.

Maddie se uită la Sam. Se afla încă la masa de conferinţe, dar privirea îi era îndreptată spre ea. Maddie respiră adînc şi se avîntă în discuţie.

– Desigur, acestea sînt numai nişte idei. De la ele vom porni mai departe. Nu obişnuia, în-

special în afaceri, să intervină așa în discuții, dar era atît de important pentru Joseph să obțină lucrarea, încît decisese să riște. Într-un fel știa că prezența lui Sam o va ajuta. Exista o puternică atracție între ei care îi displăcea lui Sam; o simțise chiar din prima zi la casa de pe plajă și apoi din nou la bufet. Dar odată ajunsă aici și privirile lor întîlnindu-se asupra excelentelor schițe împrăștiate pe masă avea cel puțin șansa luptei.

Sam se uită fix la ea. Nu-i plăceau lucrurile care se întîmplau în voia soartei și nici persoanele care apăreau pe neașteptate. Dar cel mai mult îl deranja prezența ei, care îi tăia respirația și îl tulbura. Toată săptămîna se gîndise la ea și era hotărît să pună capăt acestei situații.

– Ce cauți aici? întrebă el.

În spatele lui, Eleanor zîmbi.

– Credeam că poate aveți ceva întrebări, zise Maddie liniștită. Zîmbetul ei era cald.

– Sînt niște idei minunate, Maddie, spuse Eleanor. Și se potrivesc toate atît de bine.

– De ce sînt așa multe plante? întrebă Sam. De fapt ceea ce ar fi vrut s-o întrebe nu avea nici o legătură cu plantele sau cu mobilierul. Avea însă legătură cu modul în care îl privea, cu lumina ce izvora din ochii ei încălzindu-i sufletul și tulburîndu-l.

– Aveți multe luminatoare frumoase, domnule Eastland...

– Sam, spuse el brusc.

Progres! Maddie își reținu un zîmbet.

– Plantele vor îmbogăți casa, Sam, și vor încălzi atmosfera.

– Sînt și prielnice pentru oxigen, adăugă Eleanor.

Sam se uită încruntat la Eleanor.

– Sam, Maddie știe ce se potrivește casei, spuse ea. Sincer, mie îmi plac ideile ei.

Maddie se apropie de masă. Mîna ei atinse mîna lui Sam. În ciuda aerului condiționat, pielea lui era caldă și plăcută.

Sam simți o puternică reacție și se retrase.

– Cred că aceste culori sînt destul de armonioase, continuă Maddie. Casa și împrejurimile sînt atît de frumoase încît dumneavoastră nu trebuie să le concurați. Trebuie numai să vă contopiți cu ele. Iar vegetația din jurul casei...

– Care vegetație din jurul casei?

– Cea pe care o veți planta, spuse simplu Maddie.

Ea îi zîmbi din nou, afișînd un surîs atît de încrezător, încît lui Sam îi veni greu să mai pună la îndoială logica ei. Se întrebă doar dacă era la fel de sigură și în celelalte laturi ale vieții ei.

– Sam, casa trebuie să fie aerisită, nu ticsită de mobile grele, continuă ea. Trebuie însă să-mi mai petrec cîteva zile acolo ca să pot pune la punct toate detaliile. Astea sînt numai idei.

– Vreau să fie gata repede.

– Înțeleg, spuse Maddie, abia stăpînindu-și emoția. Nu spusese „nu." Dacă va izbuti, nu va exista loc din casă pe care el să nu dorească să-l viziteze.

– Tot ce-mi trebuie este un pat și cîteva piese de mobilă, spuse Sam. Asta-i tot ce cer.

Maddie zîmbi dulce.

-- Vom aranja și asta.

– Este exact contrariul a ceea ce a fost pînă acum, spuse Sam.

– Sam, nu-mi faci impresia genului de om preocupat tot timpul de ambianță, spuse ea calm. Cred însă că acest proiect este exact ce-ți trebuie pentru relaxare, pentru liniștirea spiritului.

– Exact. Vocea lui Eleanor interveni pe un ton duios. Este atît de mult de cînd nu te-ai mai odihnit, că probabil nici nu mai știi ce anume ți-ar fi confortabil. Se pare însă că tînăra de lîngă noi cunoaște acest lucru.

Sam începu să vorbească de parcă Maddie nu ar fi fost acolo:

– Pari să ştii multe lucruri despre această firmă de decoraţiuni interioare.

– Nu, absolut nimic. Amîndoi ştim că i-am sunat din greşeală. Dar cîteodată soarta are un fel aparte de a interveni.

– Deci acum soarta îmi alege mobila.

– Este un fel de a spune.

– Şi crezi că ar trebui să merg mai departe cu această firmă?

– Categoric. Maddie şi Eleanor vorbiră la unison, vocile lor, una tînără şi alta vîrstnică, se contopiră într-un puternic cor.

Sam privi din nou masa, eşantioanele textile, ferestrele netede, nedecorate. Oh, drăcie. Tot ce îl interesa era să aibă un loc unde să se poată refugia. Mobilierul era irelevant, ceva practic ar fi fost perfect.

Se uită iar la tabloul reprezentînd camera copilului şi o ciudată senzaţie îi porni din stomac întunecîndu-i mintea. Era un sentiment confuz.

Maddie păşise în partea cealaltă a biroului şi privea discret pe fereastră, lăsîndu-i singuri la masă pe Sam şi pe Eleanor.

– Speranţe, spuse Eleanor liniştit, uitîndu-se cînd la el cînd la schiţe. Asta este, o casă a speranţei.

Sam simţi neliniştea din interior revenindu-i.

Își privi ceasul din nou și nu răspunse comentariului făcut de Eleanor. Se uită iarăși la vraful de schițe și se îndreptă spre ușă. Cu mîna pe clanță se întoarse și o fixă intens pe Maddie.

– De vreme ce Eleanor s-a hotărît, slujba îți aparține. Poți să discuți detaliile cu ea.

Închise apoi ușa, zgomotul lemnului lovit răsunînd în toată camera. Într-o clipă Maddie traversă biroul și o îmbrățișă pe Eleanor.

– Nu știu pentru ce te pui într-o astfel de situație, spuse ea, dar îți sînt profund recunoscătoare.

Eleanor o luă pe Maddie de umeri, o îndepărtă puțin și o privi în ochii verzi și limpezi. Spuse simplu:

– Pentru Sam, Maddie. O fac pentru Sam.

Aflați în sala de ședințe, înconjurați de hîrtii, de eșantioane colorate de textile și de schițe de mobilier, Maddie și Joseph sărbătoreau cu o cină plină de delicatese obținerea proiectului.

– Joseph, spuse Maddie pe cînd ștergeau ultima firimitură de pe masa lustruită și-și puneau ordine în vraful de hîrtii. Voi pleca cîteva zile.

– Ce-ai să faci? întrebă Joseph ridicîndu-și sprîncenele albe și stufoase pînă aproape de

linia părului. Maddie, îmi scapă ceva? Sam Eastland voia să terminăm lucrarea ieri!

– Bineînțeles, Joseph. Calmează-te. Își sprijini mîna de brațul lui. De aceea îmi voi dedica douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru pentru acest avantajos proiect, bilet către pensionarea-confortabilă-a-lui-Joseph.

Joseph se lăsă în scaun.

– Bine. Deci pleci la San Francisco să testezi piața de mobilă. Bună idee.

– Nu plec la San Francisco. Voi petrece următoarele două zile la East of the Ocean.

– Poftim?

– Mă duc să văd ce anume ar mai trebui casei, să o cunosc mai bine.

– Să cunoști casa? Joseph își roti ochii. Maddie am să fac eu prezentările.

– Cum poți cunoaşte necesitățile unei case dacă nu ai puțină intimitate cu ea? Este ca legătura, Joseph, cînd un bărbat și o femeie...

– Doamne! Joseph își frecă jenat ceafa. Ajunge, Madeline. Am înțeles.

– Vreau *să stau* în casă două zile. Atîta cer. Vreau să mă trezesc dimineața și să văd pe unde pătrunde soarele. Vreau să văd culorile pe care le pictează pe podea. Vreau să ascult vîntul, să merg prin camere, să ascult pereții, să-i simt pulsul. Se ridică și-l sărută pe frunte.

Va fi bine, crede-mă. Ne vedem joi. Şi plecă, o pată de albastru strălucitor dispărînd în întunericul nopţii.

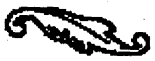

Marţi, seara tîrziu, Maddie ajunse la casa Eastland de pe plajă. Abordînd şederea ca pe un abandon pe o insulă pustie, îşi aduse cu ea numai cele esenţiale: un sac de dormit, o lanternă, o geantă mare cu legume. Nici măcar nu îl adusese pe Eeyore, pe care îl lăsase la un vecin. Două zile nimic nu o va face să plece din East of the Ocean, nici incendiu, nici cutremur, nici chiar ciuma. În tot acest timp va fi într-o strînsă legătură cu casa şi cu terenul din jur. Se va îndrăgosti de East of the Ocean şi îi va insufla şi casei acest sentiment.

Păşind prin camerele pustii şi curate, Maddie întinse mîinile deasupra capului şi oftă zgomotos. Era nemaipomenit. Ce casă superbă! Avea nevoie de oameni, de dragoste, de acea fetiţă care să hoinărească prin ea cu o găletuşă în mînă...

Maddie îşi aminti fotografia din ziar a lui Sara Eastland. Era neclară, aşa cum sînt de obicei aceste imagini şi tot ce putea spune era că acel copil care abia începea să umble era frumos ca şi tatăl lui, avînd trăsături delicate.

Acum ar trebui să aibă vreo cinci ani. Cinci ani... Obişnuitul junghi dureros din inimă reveni deodată. Acum nu mai reprezenta o surpriză. Va exista întotdeauna în sufletul ei şi aşa era normal să fie, pentru că legătura dintre ea şi fetiţa ei de cinci ani nu se va putea rupe niciodată.

Maddie se aşează pe podea, îşi puse picioarele unul peste celălalt şi-şi îndreptă corpul spre ferestrele deschise. Cu un efort consistent reuşi să-şi scoată din minte gîndurile şi dorinţele ei. Cu luna împrăştiind lumina peste Ocean, închise ochii, inspiră aerul înmiresmat şi se pregăti de culcare.

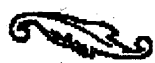

Toată dimineaţa Sam Eastland încercă să sune la Londra. Era miercuri. Mijlocul săptămînii. Erau 9 ore diferenţă între Londra şi California. Totdeauna sunase seara. Cu siguranţă trebuiau să fie acasă. Cu o seară înainte, Sara pusese stăpînire pe gîndurile lui, imaginea ei urmărindu-l de atunci mereu în visele neliniştite de noapte şi în lungile întîlniri plictisitoare ale zilei. Nu-şi explica de ce; se întîmplase ceva de îl obseda atît. Ar trebui să reuşească să se concentreze şi să iasă din starea de agitaţie care îl cuprinsese de cîteva ore.

Poate că era mai bine să nu le găsească acasă. Sara se tulbura cînd vorbea cu el. Pentru ea era acum ca un străin, aflat la mile depărtare. Cu fiecare an care trecea în viața ei, Sam aluneca mai mult în umbră, rămînînd o imagine neclară pentru fiica lui, timpul și distanța lipsindu-l de vitalitate.

Își turnă puțin scotch și privi licăririle luminilor orașului. Toată lumea mergea acasă pregătind sfîrșitul de săptămînă. Era timpul să plece și el.

Pentru Sam acasă însemna acea adresă dorită cu înfocare, la care el se mutase cînd Elizabeth plecase și enorma lor locuință fusese vîndută. Era un apartament într-un zgîrie-nori, care costa mai mult decît puteau cîștiga unii într-o viață.

Era elegant și frumos, dar în seara aceasta era ultimul loc din lume în care ar fi dorit să fie.

Sam își scutură capul. Se descurcase bine, întotdeauna fusese ocupat și reușise să dirijeze cu emoție și finețe ultimele venituri ale companiei. Dar ceva se întîmplase. Ce anume? Ce îl oprise din drumul său, înăbușindu-i entuziasmul, lipsindu-l de febra afacerilor și a contractelor?

Telefonul sună în anticameră şi îl trezi din visare. În timp ce robotul prelua mesajul îşi scoase cravata îndreptîndu-se spre uşă. În seara aceea era un cocktail în Centrul Civic, dar era hotărît, încă dinainte de a se urca în liftul personal să nu participe. O adunare aglomerată într-o noapte aburită nu era tocmai ideea lui de distracţie.

În clipa în care pătrunse în Jaguarul lui verde, ştia ceea ce într-adevăr părea a fi distractiv sau cel puţin suportabil. Fără să mai privească înapoi, se îndreptă spre dealuri şi spre Oceanul din spatele lor.

Şoseaua şerpuia printre întunecoşii munţi Santa Cruz. În seara aceea drumul era luminat de farurile navetiştilor care se grăbeau să ajungă acasă. Dincolo de dealuri era Oceanul şi casa lui pustie. Elizabeth nu îi ceruse niciodată mobilierul, dar îi expediase tot, fiecare tablou, fiecare scaun. Probabil că făcuse acest lucru din nevoia de a se elibera de amintiri. Apoi lăsase prostească casa părăsită timp de trei ani.

Maşina sport lua cu uşurinţă virajele scurte, iar Sam zîmbea în întuneric, inspirînd mireasma pinilor care acopereau panta stîncoasă de pe partea dreaptă a drumului. Îşi trecu degetele prin părul des, fluturat de vînt. Da, acesta era locul în care trebuia să fie, nu acel aglomerat

cocktail de afaceri unde fracul incomod să-l încorseteze.

O jumătate de oră mai tîrziu păşea în holul gol al vilei de pe plajă. Comutatorul din perete se dovedi inutil, iar Sam îşi aminti cu întîrziere că nu erau lămpi în casă. Trebuia să aştepte lumina lunii.

Cînd ajunse în living se opri. În seara aceea ceva era schimbat. Uitîndu-se în jur văzu că telefonul era încă pe podea, camerele erau încă goale. În lumina palidă a lunii văzu nişte dîre înguste de vopsea pe unul din pereţi, care nu mai fuseseră pînă atunci acolo. Şi asta nu era tot. Mai era ceva, ceva mult mai intim. Dar ce anume? Recunoscu imediat acel parfum suav, feminin. Curat şi vaporos.

Ei, bine. Probabil că Maddie venise şi făcuse nişte măsurători. Data viitoare, cînd va veni, poate avea să găsească aici şi un pat şi astfel îi va fi posibil să-şi petreacă noaptea aici.

Păşind spre terasă observă un buchet de flori sălbatice într-o sticlă goală de sifon. Spera să nu fie vreun semn prevestitor a ceea ce avea să urmeze. Sam nu avea nevoie de lucruri fanteziste, aşa cum îi plăcuseră lui Elizabeth, dar existau nişte limite.

Stătea pe terasă, cu mîinile sprijinite de balustradă, cu ochii pe jumătate închişi şi faţa

îndreptată spre Ocean. Ritmul valurilor izbind țărmul îi cuprinse încet corpul, relaxîndu-și mușchii. Noaptea era apăsătoare, iar aerul umed și sărat învăluia mireasma florilor sălbatice.

Sam nu știa de cît timp se afla în acea stare de transă, privind și nevăzînd, inspirînd, golindu-și mintea, cînd un foșnet îi întrerupse cursul. Deschise ochii și privi atent în lumina lunii. Un animal? Se chinui să vadă prin umbrele negru-verzui.

Apoi zgomotul deveni mai puternic căpătînd tonuri noi, de tălpi ude pe piatră. Pași.

Singura lumină prin preajmă era mica lampă de siguranță – care însă nu ajungea pînă la cărarea dinspre Ocean. Singurele în noaptea neagră erau razele răspîndite de lună. Într-o clipă zgomotul căpătă contur uman, iar Sam se trezi în fața unei siluete feminine ce urca încet treptele.

Ochii lui se măriră.

Apărînd așa din întuneric, în razele strălucitoare ale lunii, părea o zeiță cu mișcări lente, corpul ei negru-argintiu fiind o armonie grațioasă de lumini și umbre. Părea tabloul nașterii lui Venus, zeița întrupată din spuma mării. Silueta păși în raza de lumină a singurului reflector aflat pe terasă. Își întoarse ușor capul ca o

căprioară care adulmecă primejdia. Ochii lor se întîlniră.

Sam își pierdu respirația.

La naiba, cu nașterea lui Venus. Capodopera nu avea nimic de a face cu incredibila imagine din fața lui. Fiecare părticică a trupului neacoperit era reală, era frumoasă. Exotică.

Patru

Sam părea fascinat.

Dar Maddie a fost ageră ca o vulpe.

Înainte ca el să poată rosti vreun cuvînt, ea păşi pe terasă, ridică un prosop de jos şi se înfăşură în el, înnodîndu-l deasupra sînilor.

Inspiră de cîteva ori adînc şi se întoarse încet spre Sam.

– Parcă te rugasem să suni înainte de a veni aici.

Sam încerca să înţeleagă cuvintele ei, dar nu şi-o putea imagina înveşmîntată în prosop. Nu vedea decît un perfect corp zvelt cu sîni tari

şi catifelaţi, conturaţi de razele argintii ale lunii, care se legănau liber în timpul mersului. Privise o senzuală femeie frumoasă dezbrăcată care îi tăiase răsuflarea.

Cu mare efort reuşi să-şi păstreze calmul, îşi încruntă sprîncenele şi se uită spre ea cu vădită indignare.

– Ce dracu' crezi că faci? Cauţi să fii agăţată?

Ea zîmbi uşor şi vîrfurile degetelor care strîngeau prosopul deveniră albe ca luna de pe cer.

– De cine să fiu agăţată, de un raton?

– Obişnuiesc să umble pe plajă tot felul de oameni. Chiar vagabonzi şi tîlhari. La naiba, nu-mi vine să cred. Şi într-adevăr părea ireală imaginea ei peste care razele lunii se revărsau generos, arcuindu-se pe forma perfectă a spatelui ei. Şi nici senzaţiile pe care le simţise – uimire, emoţie, dorinţă – nu puteau fi reale.

– Nu sînt tîmpită, spuse Maddie calm. Tu eşti singurul intrus.

– Intrus? Dar asta-i casa mea. Mîna lui izbi cu violenţă balustrada. Furia se revărsa dintr-un buzunar ascuns al sufletului lui, ca un tonic pentru frustrarea sa.

– Îmi pare rău, dar m-ai angajat să fac o

lucrare aici.

– Şi te plătesc ca să umbli noaptea dezbrăcată pe proprietatea mea?

Maddie se încruntă, iar supărarea de pe faţa ei îl făcu pe Sam să se abţină.

Ea nu încercă să-i răspundă. În schimb îşi reţinu furia crescîndă şi explică cu o voce modulată:

– Mă plăteşti să decorez această casă. Din moment ce ai refuzat să-mi dai vreo sugestie legată de gusturile tale, am procedat după cum am considerat eu. Petrecerea a două nopţi aici era singura cale de a cunoaşte pulsul acestei case. Acum scuzaţi-mă, vreau să mănînc ceva. Înotul îmi stimulează teribil apetitul. Se îndreptă spre uşile glisante.

– Eşti cea mai a naibii femeie din cîte am întîlnit vreodată. Cuvintele lui curgeau în urma ei, dar Maddie nu se opri. Evident ea nu intenţiona să-i răspundă, aşa că Sam o urmă în casă.

Chiar lîngă uşă Maddie se aplecă şi aprinse o lanternă.

Sam privi în jur în lumina blîndă. Acum observă urmele de viaţă care îi scăpaseră din vedere mai devreme: un sac de dormit rulat sprijinit de perete, un bloc de desen, un mic

aparat de radio. Dincolo, în bucătărie, văzu o geantă mare şi mai multe cutii cu mîncare. Simţea nevoia să bea ceva.

Maddie dispăruse în baie şi reveni îmbrăcată într-o cămaşă sport şi nişte pantaloni largi. Trecu pe lîngă el în picioarele goale şi se îndreptă spre bucătărie. Sam observă că îmbrăcămintea lejeră se mişca în contratimp cu silueta ei zveltă producînd un foşnet amuzant. Îşi legase părul într-o coadă groasă care îi atîrna pe spate.

În timp ce deschidea uşa frigiderului Sam îi privi gesturile lente, rotunjimea umerilor şi linia prelungă a spatelui. Dar ceea ce de fapt continua să vadă era imaginea trupului ei gol scăldat de razele lunii.

Studiind cu atenţie conţinutul frigiderului o lumină galbenă se reflecta pe faţa ei. Părea că nu-şi dă seama de prezenţa lui Sam. În final se uită spre el.

– Ţi-e foame?

Întrebarea ei îl deranjă. Era acel gen de întrebare comună, nepotrivită cu starea lui sufletească.

– Da, răspunse el în sfîrşit forţîndu-şi mintea să judece clar. Stătea într-un colţ al bucătăriei, gîndurile lui jucîndu-se cu diferite în-

chipuiri. Hrana nu făcea parte din ele, dar putea să se dovedească o distracție decentă.

Maddie luă o sticlă de apă sub braț și o pungă cu sandvișuri, împachetate în plastic. Trecu pe lîngă Sam și ieși pe terasă, așezîndu-se pe podea în apropierea grătarului.

Sam observă maniera personală în care se așezase, urmărind-o cum căuta în buzunar chibriturile. Nu exista nici o inhibare din partea ei, nici o reținere că se afla în casa lui, nici o stinghereală că-n urmă cu cîteva clipe stătuse goală pușcă în fața lui.

Maddie se aplecă, neținînd seama de privirea cercetătoare a lui Sam. Aprinse un chibrit, aranjă nuielușele și bețișoarele sub grătar pînă se ivi un foc strălucitor. Se întoarse apoi spre Sam și îl arătă sandvișurile.

– De care preferi – *avocado* cu varză de Bruxelles sau unt de arahide cu banane?

– Grea alegere, murmură el.

– Nu așteptam companie. Cînd plătești poți alege meniul. Fără să-l mai aștepte Maddie luă un sandviș și începu să-l desfacă.

– Aș vrea să beau, spuse Sam.

Maddie ridică sticla de apă.

El scutură negativ din cap și întrebă:

– Nu ai scotch?

– Îmi pare rău, nu am aşa ceva. Se întoarse înapoi la sandvişul ei.

În final se aşează pe terasă lîngă ea, îşi scoase un sandviş din pungă şi începu să-l despacheteze. Se încruntă cînd foi alb-verzui de varză îi căzură între picioare. Cine dracu' mănîncă aşa ceva?

– E bun pentru tine, spuse calm Maddie.

– Nu mă interesează în mod special valoarea nutritivă.

– Ar trebui. Un bărbat la vîrsta ta...

Sam se sprijini de balustradă şi zîmbi uşor pentru a-şi relaxa faţa încruntată. Îl încolţea, dar el nu avea de gînd să muşte momeala.

– Cum va arăta mobilierul casei mele?

– Abia încep să simt casa. Cîteva din ideile mele originale erau deja în schiţe, dar după zilele petrecute aici simt alte vibraţii...

– Vibraţii? El privi mînios. Ca la cutremur?

– Nu, sigur că nu. Vibraţii... Înghiţi ultima bucăţică de sandviş şi începu să-şi agite mîinile prin aer, mişcîndu-şi degetele. Vibraţii, curenţi, electricitate. Ştii, forma spirituală a locului.

– Forma spirituală? Stai să vezi cînd o va lua el la întrebări pe Eleanor. Maddie, o fi fost ea cea mai senzuală creatură întîlnită vreodată, dar era cam trăsnită.

– Eh, înţelegi ce vreau să spun, zise ea, îndepărtîndu-i starea de confuzie. Şi dacă nu ştii, e ruşine, pentru că asta înseamnă că nu apreciezi acest loc aşa cum ar trebui. Tonul ei devenea tot mai ridicat. Este un loc minunat, Sam, şi-ţi oferă atîta pace şi linişte. Produsul finit le va cuprinde pe toate.

Produs finit. În sfîrşit vorbea şi ea pe limba lui.

– Şi, pentru că veni vorba de produs finit, cînd va fi gata?

– De îndată ce totul va fi terminat, spuse ea şi ridicîndu-se uşor de pe podea începu să adune resturile mesei. Acum te rog să mă scuzi, mă duc să mă culc.

Sam aprobă din cap. Aşa a fost să fie, o seară plăcută şi relaxantă. Plănuise un înot înviorător şi apoi o şedere pe terasă lîngă o sticlă de scotch şi ceva de mîncare. Şi-n loc de asta stătea cu frunze de varză între picioare, simţindu-se ca un străin în propria casă. Plus o femeie care avea neobrăzarea să vorbească în gura mare despre vibraţiile din Golful Monterey.

– Dacă vrei să înoţi, ia lanterna asta mare cu tine, spuse Maddie, arătînd spre obiectul luminos aflat lîngă trepte.

Sam privi lanterna şi apoi se întoarse spre

Maddie. Stătea lîngă foc, părul năvălindu-i pe față pe măsură ce se usca. Ochii ei erau strălucitori, iar obrajii îmbujorați.

– Ești ca o șefă, Maddie, știai?

Se uită spre el surprinsă.

– Ce s-a întîmplat?

– Este pentru prima dată cînd îmi spui pe nume. E frumos... modul în care ai spus...

– Ce mod? Sam își luă privirea de pe fața ei destinsă, drăguță și neprefăcută și și-o îndreptă spre foc. Lucrurile se precipitau din nou în interiorul lui. Reuși să reziste ispitei de a-i mai rosti o dată numele, de a-l auzi cum suna spus de buzele lui, de a mai trăi o dată senzația care produsese acea expresie splendidă pe fața ei. Începu să privească atent lumina flăcărilor.

Maddie intră în casă lăsînd fără răspuns întrebarea lui care se așternuse pe tăciunii aprinși. N-ar fi putut să-i răspundă chiar dacă ar fi vrut. Cum să-i fi spus că modul în care rostise „Maddie" era muzica cea mai dulce, erau sunetele cele mai înălțătoare pe care le auzise vreodată? Ea nu putea să înțeleagă efectul produs și nici cum asemenea sunete

misterioase şi încîntătoare veniseră de la un om atît de antipatic.

Sam o privea cum se agita prin bucătărie, strecurîndu-se printre umbrele întunecoase şi curăţînd resturile cinei.

În cele din urmă intră şi el după ea, curiozitatea lui fiind în dezacord cu bunul simţ care îi spunea să plece naibii de acolo.

– Pari foarte sigură de tine. Aşa eşti mereu?

Maddie se opri cu ştersul la mijlocul bufetului. Existase o vreme în viaţa ei cînd încrederea în sine i-ar fi încăput într-un degetar şi tot ar mai fi rămas loc. În acele zile nu era sigură de nimic – cu excepţia unei singure decizii care îi marcase viaţa şi îi produsese o imensă durere. Vechea Maddie, se gîndi ea, era demult moartă şi îngropată. Acum era puternică, datorită dragostei şi bunătăţii şi multelor, foarte multelor lacrimi. Da, fir-ar să fie, era sigură pe ea. Aproape tot timpul.

Se întoarse încet spre Sam şi-l privi. Ochii ei mari şi întunecaţi străluceau. Îşi umezi buza de jos care tremura uşor sub atingerea limbii.

Gestul îl acapară pe Sam cu o forţă care aproape îl doborî. Drace, ce se întîmplase? Era oare Maddie vrăjitoare? Atinse cu mîna bufetul şi se sprijini de el.

Vocea lui Maddie era duioasă şi plină de tristeţe cînd rosti:

– Da, pot spune că sînt sigură de mine.

Rămăsese mut. Ceea ce formulase el ca un reproş, fusese luat şi transformat de Maddie într-o confesiune, într-o tulburătoare definire a ei înseşi. Cum reuşea oare să facă asta? Răstălmăcea lucrurile, îi manipula sentimentele. Şi asta lui nu-i plăcea deloc. Transforma totul în putere, însă nimeni nu va reuşi să-l domine pe Sam Eastland.

Maddie se întoarse spre chiuvetă să şteargă micile picături de apă de pe suprafaţa metalică.

– De unde vine această încredere? întrebă Sam.

Ea agăţă şervetul de cîrligul de lîngă chiuvetă, se întoarse şi traversă camera.

– Viaţa, răspunse simplu.

Sam îi privea fiecare mişcare. Urmărindu-i articulaţiile de balerină, el observă stropi de apă pe podea. Dar înainte de a o mai putea preveni, o talpă îi călcă exact în băltoacă, picioarele îi alunecară, iar corpul se dezechilibră îndreptîndu-se spre el. O prinse în braţe şi o trase spre pieptul lui. Cînd îşi ridică ochii privindu-l surprinsă, el era pregătit pentru ceea

ce o mică, dar esențială parte din el dorea demult să facă.

Își înclină capul spre ea și o sărută. Îi despărți ușor buzele și își strecură încet limba înăuntru, savurînd dulceața gurii ei. Umede și cărnoase, buzele ei aveau gustul înmiresmat și plăcut al mierii groase. Răsucindu-și degetele prin coada ei o trase mai aproape, răsuflarea ei ușoară șoptind chinuitor și senzual în gura lui. Valul de dorință era intens și greu de stăpînit. Sărutul lui deveni profund, limba continua să exploreze, iar inima îi bătea cu putere.

În cele din urmă o eliberă, lăsîndu-și mîinile să-i cadă pe lîngă corp, iar pieptul să i se umfle de aerul inspirat. Se pregătise pentru răspunsul ei: o palmă peste față, urmată de o îndepărtare tăcută și sfidătoare. Oricum ar fi fost, simțise dorința ei aprigă pentru el. Reacția ei fusese deplină și însuflețită. Simplul ei gest îndepărta din sufletul lui Sam acel sentiment înăbușit vecin durerii. Maddie îl supărase, îl enervase, dar îl făcuse să pulseze de dorință.

Sprijinindu-și spatele de peretele rece o privi drept în ochi. Stătea nemișcată, cu mîinile pe lîngă corp. Ochii ei străluceau ca niște scîntei de lumină într-o mare foarte verde.

– Ei, bine? spuse Sam într-un tîrziu.

– Ei, bine, ce? întrebă ea. Cuvintele erau răguşite şi forţate. Ochii ei rătăceau pe faţa lui încercînd să-şi recapete liniştea. Apoi ridică din umeri: Din cîte am citit despre tine, mă aşteptam să te pricepi mai bine la astfel de lucruri, spuse ea calm.

Se întoarse apoi, păşi liniştită prin bucătărie şi traversă living-ul pînă la sacul de dormit. Se aplecă, despărţi părţile pufoase ale aşternutului şi îşi strecură trupul zvelt între ele.

Sam stătu acolo fixînd-o lung cu privirea, încercînd să se concentreze. Senzaţii contradictorii îl învăluiră: frustrare, furie, dorinţă şi multe altele pe care nu le putea denumi. În vreme ce el făcea eforturi să se reculeagă, îndreptîndu-se cu paşi mari spre sacul de dormit, ea era liniştită ca aerul nopţii. Ţinea o mînă îndoită sub cap, ochii îi erau închişi, iar respiraţia adîncă şi regulată.

Dormea profund.

Maddie ştia că atunci cînd se va trezi, el va fi plecat şi pentru acest lucru îi era recunoscătoare.

Era obişnuită cu bărbaţi agresivi şi se des-

curca destul de bine cu ei. Dar cînd Sam Eastland o sărutase, nu agresivitatea lui fusese cea care o emoţionase, ci fiorul cald de plăcere care o invadase, tulburarea minţii şi neliniştea pe care el i le provocase. Dar toate acestea erau altă mîncare de peşte, după cum obişnuia Sadie să spună. El îi îndepărta echilibrul la care ţinea atît de mult, îi inocula în viaţă o tensiune de care nu avea nevoie şi pe care nu o dorea. Voia exact ceea ce avea – o viaţă plăcută într-un oraş mic, cu prieteni buni, apropiaţi, un loc în care „visul ei de modă veche", după cum îl denumise afectuos prietena ei Lily era posibil. Şi acel vis? Era pentru un soţ minunat şi credincios, pentru o casă plină de copii care să crească într-o dragoste şi o iubire nesfîrşite.

Sam Eastland nu făcea parte din visul ei. El îi trimisese toate vibraţiile negative. Era bărbatul de care trebuia să stai departe. Şi aşa avea să facă. Şi cu asta basta.

Dar nu avea să fie aşa.

Şi Maddie ar fi trebuit să ştie. Nimic din viaţa ei nu urmase un curs natural şi lin. De ce ar fi fost altfel de data aceasta, numai pentru că aşa ar fi dorit? Nu, sigur că nu.

Dar nu trebuia să meargă orbeşte.

Cu mîinile în şolduri se aşează în mijlocul biroului lui Joseph şi îşi privi şeful.

– O cină este absolut ridicolă, Joseph! Chiar dacă am avea bani ar fi păcat de ei! De cînd mîncăm şi bem împreună cu clienţii noştri?

– De astăzi. Şi ai putea să mă laşi pe mine să-mi fac griji în legătură cu banii, Maddie. Sînt o serie de hîrtii pe care Sam trebuie să le semneze Apropo, am auzit că a apărut acum cîteva zile cînd tu îi simţeai casa.

– Să nu crezi că nu-mi dau seama că schimbi subiectul, spuse Maddie neînduplecată. Îşi încreţi fruntea şi întrebă: Şi mă rog, cum ai auzit despre asta?

– Mi-a şoptit o păsărică.

– Eleanor, spuse Maddie luminîndu-se.

Joseph zîmbi.

– Şi ce altceva ţi-a mai spus Eleanor?

– Că eşti puţin trăsnită, dar i-am explicat că asta face parte din şarmul tău.

– Înţeleg. Maddie îşi aplecă uşor capul într-o parte şi-l examină îndeaproape pe Joseph. Şi dacă n-aş fi prea indiscretă, cum de ai vorbit tu cu Eleanor?

– Cînd oamenii iau masa împreună, vorbesc.

– Joseph, ei drăcie!

Joseph se aşează confortabil în scaunul aflat de cealaltă parte a biroului ei.

– Păstrează-ţi imaginea sălbatică pentru casa Eastland, Maddie, spuse el. Voiam să încerc noul restaurant din Capitola. Şi cum nu erai disponibilă, ce era să fac?

Maddie zîmbi. Îi plăcea Eleanor şi ăsta era cu siguranţă un pas în direcţia bună. De la moartea lui Sadie, Joseph fusese asaltat permanent de femei bine, dar pînă acum rezistase eforturilor acestora. Maddie ştia că fusese teribil de singur. Acest eveniment era ceva bun pentru viaţa lui.

– Nu fi atît de optimistă, domnişoară, mormăi Joseph. Nu a fost decît o cină. Acum de ce nu mă pui la curent şi pe mine cu mica ta aventură?

– Se pare că ştii deja tot ce era de ştiut.

Joseph zîmbi.

– Eleanor zicea că Sam Eastland este îndrăgostit de tine.

– Şi crede că sînt nebună. Bine, poate asta îl va ţine departe de mine, pentru a-i putea termina decorarea. Va fi o uşurare cînd lucrarea va fi gata. Eleanor trebuie să fie o sfîntă. Eu nu aş putea să stau în acelaşi birou cu acel om

mai mult de zece minute!

– Eleanor spune că este un om minunat.

Maddie se încruntă.

– Şi generos.

– A menţionat cumva netrebnic şi îngîmfat?

– A spus că este singur.

– Acum pot să înţeleg. Probabil că nu are prieteni.

– Maddie, reacţionezi puţin cam dur. Obrajii îţi sînt rumeni. Şi nu-ţi stă în fire să judeci aşa pe alţii.

Maddie ignoră surîsul din ochii lui.

– Cîteodată, Joseph, trebuie să spun exact ce simt, zise ea. Deci... la ce oră este masa?

– Nu trebuie să conduci ca un nebun, spuse Eleanor, ţinîndu-se de spătarul scaunului din faţă, al maşinii lui Sam.

– Este o irosire prostească a timpului meu, Eleanor.

– Nu, nu este. Este casa *ta,* Sam, şi poate dacă te-ai implica mai mult în aranjarea ei, ai dori să petreci mai mult timp acolo.

– Eleanor, *intenţionez* să-mi petrec mai mult

timp acolo, dar nu mă interesează dacă podeaua este pardosită cu plăcuţe de ceramică neagră sau acoperită cu covoare purpurii. Atîta timp cît patul este confortabil şi există scotch din abundenţă...

– Gata, îl întrerupse Eleanor. Tu ţii la casa aceea şi nu îţi este indiferent cum arată. Nu-ţi dai încă seama, asta-i tot. De altfel, o sîmbătă extraordinară ca aceasta nu ar trebui petrecută într-un birou cu aer condiţionat. Şi, în plus, trebuia să mă ducă cineva pînă la sora mea în Watsonville deoarece de ieri maşina mea a dat ortul popii. Aşa că vezi, dragă Sam, aceasta convine tuturor.

Sam strînse din dinţi. Decisese să nu se apropie de plajă pînă cînd casa nu va fi terminată. Avusese destule probleme, culminînd cu decoratorii despuiaţi de pe terasa lui. Fusese un moment în care timpul se oprise în loc, iar el nu putea uita nudul ei scăldat în razele lunii, ochii ei luminoşi, frumoşi, adînci... pielea ei mătăsoasă, ca o textilă fină de import. Şi sărutul care a urmat mai tîrziu – fir-ar să fie. Îi trebui apoi o baie rece pentru a se dezmetici. Şi numai Dumnezeu ştie că nu i-ar fi trebuit. Avea multe prietene. Nu mai era nevoie să fie obsedat de o tînără necunoscută care vorbea cu

casele şi se îmbrăca ca un hippy.

– Este o femeie tînără şi frumoasă, murmură Eleanor.

Sam îşi întrerupse gîndurile şi o împiedică pe Eleanor să mai continue apăsînd tare pe accelerator.

– Ne vom întîlni aici cu ei, spuse Joseph, poftind-o pe Maddie în restaurant.

Restaurantul se afla pe marginea debarcaderului din Santa Cruz, era un local liniştit, neoficial, cu extraordinare specialităţi marine şi o privelişte minunată. Oamenii hoinăreau prin micile magazine şi restaurante aflate de-a lungul cheiului bătut de vînturi.

– Bunicel, murmură Maddie în timp ce Joseph ţinea uşa restaurantului deschisă.

– Haide, Madeline, lasă deoparte această repulsie pentru distracţie şi relaxează-te puţin.

– Joseph, acesta-i felul meu.

Faţa ridată a lui Joseph încuviinţă printr-un rînjet.

– Bine. Uite, mă iau după tine şi să vedem unde ajungem – mă vei transforma într-un zgî-

rie-brînză!

Maddie îi atinse mîna.

– Ei, nici chiar aşa. Mi-a trecut. Am fost puţin preocupată în după-amiaza asta, atîta tot. Acum sînt bine.

– Înţeleg. Am greşit făcîndu-ţi program, dar m-am gîndit că este înţelept ca Eastland să aprobe primele cheltuieli. În definitiv, consumăm o mare parte din banii lui, draga mea.

Un chelner îi conduse la o masă din apropierea peretelui de sticlă care dădea spre Ocean şi le luă comanda de băuturi.

Maddie privea în larg, urmărind valurile care se înălţau în aer şi care îndoindu-se apoi în interior se transformau într-o dîră fină, albă, de-a lungul plajei. Chiar şi după cinci ani petrecuţi aici era încă fascinată de puterea apei. O iubea şi îşi găsea liniştea în ea. Se întoarse spre Joseph.

– Acest restaurant a fost o alegere bună. Dată fiind priveliştea care seamănă cu aceea de la reşedinţa Eastland vor fi mai uşor de discutat planurile.

Joseph înclină capul.

– Sînt bucuros să văd că lucrurile prind viaţă. Zugravii au sunat şi au spus că au lăsat mai multe eşantioane pe pereţi.

– Bine. Maddie sorbi uşor din ceaiul cu gheaţă, sprîncenele încruntîndu-i-se de concentrare. S-ar putea să fie nevoie să facem acolo şi puţină tîmplărie. Ţi-am lăsat pe birou un bilet în legătură cu asta. Şi vreau să înverzesc puţin faţa şi părţile laterale ale casei cu plante.

Din uşa restaurantului, Sam Eastland urmărea conversaţia dintre Maddie şi vîrstnicul bărbat. Obrajii ei erau îmbujoraţi, iar mîinile i se agitau prin aer ca nişte elice. În seara aceea purta o pălărie care i se potrivea de minune, avînd borul din faţă întors în sus. Flori albastre, galbene şi roz adunate într-un buchet erau prinse în partea din faţă a pălăriei. Părul ei negru, lăsat liber, îi încadra faţa, căzîndu-i pe umeri în şuviţe negre, lucitoare. Corsajul rochiei era strîmt lăsînd vederii sînii care se ridicau şi coborau sub decolteu. Deşi nu vedea decît partea de sus a rochiei aceasta părea mătăsoasă şi demodată, avînd un imprimeu floral şters. Era cu siguranţă unică, se gîndi el în timp ce o aştepta pe Eleanor să revină de la garderobă. Ea nu corespundea imaginii de femeie-specialist; de fapt nu corespundea nici unei imagini standard, cel puţin nici uneia din cele cu care era el familiarizat.

– Intrăm? întrebă Eleanor, venind din spatele lui şi atingîndu-i cotul.

Cînd se apropiară de masă Joseph se ridică, iar Maddie sesiză scînteia din ochii lui la vederea lui Eleanor. Deodată se bucură că acceptase să vină. Să-l vadă pe Joseph zîmbind merita orice sacrificiu. Chiar şi o seară cu Sam Eastland.

– Bună, spuse Sam venind din spatele lui Eleanor şi întinzîndu-i mîna lui Joseph: Eleanor mi-a spus numai lucruri bune despre dumneavoastră şi firma pe care o conduceţi. Este o plăcere să vă întîlnesc! Se uită apoi spre Maddie: Bună, Maddie.

Maddie dădu din cap şi zîmbi politicos. Politicos. Drăguţ. Graţios. Doamne, o să fie o noapte lungă!

– Ţi-a mai tramsmis ceva vibraţii casa? întrebă Sam ocupînd scaunul de lîngă Eleanor.

Chemă un chelner şi comandă băutură pentru el şi Eleanor.

Maddie nu putu să-i înţeleagă cuvintele, dar zîmbetul care îi ridica buzele – oh, acele buze

blestemate! – o făcu să tremure pe scaun. Își așeză cotul pe șervetul alb, își rezemă bărbia în palmă și surîse plăcut.

– Acum nu. Nu mai sînt vibrații. Trebuie să se fi întîmplat ceva care a înăbușit curenții de aer pentru că în ziua următoare plecării tale nu mai era prea multă electricitate. Nimic altceva decît aer prăfuit. Păcat.

– Înțeleg. Zîmbetul lui rămăsese neclintit în timp ce asculta vorbele ei cu tîlc care încercau să nege sărutul lor. Conversația cu ea era ca o partidă de șah, neobișnuit de plăcută. Spusele ei nu aveau nici o importanță. Nu era nici o îndoială că sărutul lor o tulburase. Simțise acest lucru din tremurul trupului ei suplu lipit de al lui. Scotch-ul și apa sosiră. Sorbindu-l Sam își dădu seama că oricît de absurd ar fi părut, totuși se bucura.

– Avem cîteva mostre de vopsele pe care aș vrea să le vezi, Sam, spuse Joseph.

– Vopsele?

– Vopsele pentru vila de pe plajă, spuse Eleanor.

– Orice este perfect.

– Ei, bine, dacă tot ești aici, poate vrei să te uiți puțin, spuse Joseph. Dar astea sînt afaceri și pot să mai aștepte pînă după cină. Făcu un

semn unui tînăr chelner şi discuţia se orientă spre specialităţi de peşte şi alegerea vinurilor fine.

Maddie stătea rezemată de scaun şi asculta cum Joseph şi Sam descopereau că pasiunea lor comună era navigaţia şi că trăiseră odată în acelaşi oraş, în nordul Californiei. Pînă să ajungă la desert, ştiau totul unul despre celălalt. Indiferent cîte defecte vedea Maddie în caracterul lui Sam Eastland, ele aveau să fie şterse de gesturile generoase şi largi ale evidentei simpatii pe care Joseph o purta acestui om.

Maddie se juca cu piciorul paharului gol şi asculta plăcuta conversaţie. Eleanor îl neliniştea pe Joseph, într-o manieră care o surprinse pe Maddie. Lumina care se revărsa între ei se transformă într-un flux de afecţiune.

– Maddie are un fler extraordinar pentru decorarea modernă, începu Joseph să spună, dar şi o manieră neobişnuită de a-şi apropia proiectele.

La auzul numelui ei, Maddie se întoarse. Observă expresia de pe faţa lui Sam, surîsul, licărul din ochii lui şi atunci ştiu exact ce apropiere neobişnuită îşi amintea el. La început acest lucru o enervă, dar îşi dădu seama că nu

era decît o pierdere de energie. Dacă el voia să stea acolo, după o cină gustoasă de scoici şi să se gîndească la goliciunea ei, era cu siguranţă privilegiul lui. Îşi ridică bărbia, înclină uşor capul şi zîmbi luminos spre el.

– Fac ce se potriveşte, spuse ea drăguţ.

Împotriva voinţei ei, lui Maddie îi plăcu seara. Eleanor era o încîntare, o femeie energică care crescuse doi copii, îngropase un soţ şi fără îndoială avusese grijă de Sam Eastland, menţinîndu-l pe lina de plutire. Totdeauna spusese ce gîndise, dar mereu temperat şi afectuos şi pentru asta Sam o adora. Deci ea şi Sam aveau totuşi ceva în comun, se gîndi Maddie. Amîndoi o plăceau pe Eleanor.

– Ei, dragii mei, spuse Eleanor într-un tîrziu. Îmi pare rău că trebuie să pun punct acestei seri, dar trebuie să plec. Se uită spre Maddie şi-i explică: Sora mea locuieşte la Watsonville. Voi petrece weekend-ul cu ea.

– Te duc pînă acolo, se oferi Joseph imediat. Astfel Maddie îi va putea arăta lui Sam cum merg lucrurile la casă înainte de a se face prea tîrziu.

– Stai puţin, începu Maddie, dar îşi dădu imediat seama că era în zadar. Joseph era în picioare, mîinile lui erau îndreptate spre Elea-

nor care îi răspunsese cu entuziasm. Nu exista cale ca Maddie să se opună lui Cupidon, fără ca mai tîrziu să nu fie cuprinsă de remuşcări. Îl privi pe Sam. Expresia gînditoare îi revenise pe faţă. El ştia că fusese manipulat şi acest lucru nu îi plăcea, cum de altfel nu îi plăcea nici ei. Dar cînd Eleanor se aplecă şi-l sărută pe obraz, văzu asprimea lui topindu-se.

– Ei, bine, hai să terminăm şi cu asta, spuse Sam împingîndu-şi scaunul spre spate. Trebuie să mă întorc la San Jose. Gîndul de a fi singur cu Maddie avea un efect deosebit asupra lui făcîndu-l neputincios. Ce era cu el? Trebuia să părăsească acest loc, să se întoarcă în oraş unde lumea lui era intactă şi logică.

În deplin acord cu Sam, Maddie îl urmă rapid afară din restaurant şi apoi în maşina lui. Nu peste mult timp, cînd o apucă pe drumul ce ducea spre casa de pe plajă, Sam observă că felinarele din faţa casei fuseseră înlocuite cu altele noi, iar pe tot parcursul serpentinelor, micile luminiţe ornamentale preluau strălucirea farurilor lui, făcîndu-le parcă cu ochiul.

– Frumos, spuse el.

– Era întunecat, replică Maddie. Aveai nevoie de ele.

– Bună idee. Luminile dădeau casei o căl-

dură şi o senzaţie de bun venit cu totul diferită de cea de pînă atunci. Şi asta îi plăcea.

Odată ajunşi înăuntru, Maddie acţionă un comutator, iar casa pustie şi liniştită fu învăluită într-o lumină dulce-aurie.

– Nu dorim culori exotice, explică Maddie, aşa că nu va mai dura mult. Casa în sine este atît de frumoasă, încît noi vom folosi tonurile naturale. Peisajul şi lucrările de artă vor completa culoarea.

– Bine.

– Dar în unele dormitoare am putea face ceva...

– Bine. Privirea lui Sam alunecă spre Oceanul aflat dincolo de peretele de sticlă. Membrele şi maxilarul lui se relaxară. Era o noapte întunecoasă şi o ceaţă luminoasă se ridica de pe ape, răspîndind o vrajă misterioasă.

De ce oare nu venise el mai des aici în ultimii ani? Lui Elizabeth nu-i plăcuse niciodată aici, preferase să-şi petreacă weekend-urile acasă, distrîndu-se cu prietenii; vacanţele, de regulă, însemnau reîntoarcerea în Anglia. Aranjaseră casa pînă în cele mai mici amănunte, iar apoi o lăsaseră pradă prafului, venind aici din cînd în cînd pentru a petrece cu prietenii. Dintr-odată toate acestea îi părură înde-

părtate şi necunoscute şi acum, în frumuseţea simplă a casei pustii, apăreau nefireşti.

Din capătul scărilor Maddie îl privea curioasă. Era din nou pierdut, retras undeva în interiorul lui.

– Probabil ar trebui să mergem mai departe, spuse ea. Se pare că se lasă iar ceaţa ...

– Poftim? Sam se întoarse şi o văzu pe scări cu o lumină în spate care îi aureola părul des şi negru. Pentru o clipă crezu că este o fantasmă. Apoi mintea i se lumină şi se concentră asupra cuvintelor ei. Desigur, spuse el scurt. Bună idee, şi o urmă repede urcînd treptele late, şerpuitoare.

Pentru dormitorul principal Maddie crease un perete verde intens, iar celialţi erau în acel alb neobişnuit de la parter. Lui îi plăcu ideea simplă. Îi plăceau chiar şi tonurile calde, pămîntii, de pe pereţii din camerele de oaspeţi. Trecură apoi în camera cu luminatoare şi ferestre mari de la capătul culoarului. Sam intră şi se opri o clipă. Mostrele de culori strălucitoare de pe pereţi erau roz şi verde, iar eşantionul de covor de pe podea era multicolor, feminin, liniştitor.

Se încruntă.

– Ce este asta?

– M-am gîndit că am putea face niște modele aici, ceva vesel și luminos. Iar apoi să vopsim tot restul – rafturi, lemnăria – în alb și să răspîndim perne peste tot. Am găsit și o mobilă extraordinară pentru camera copilului...

– Mobilă pentru camera copilului? Sprîncenele i se împreunară. Se întoarse ușor și o privi fix: Despre ce vorbești?

– Despre fiica ta, spuse ea. Părea camera perfectă pentru ea, cu o vedere splendidă și înconjurată de toate aceste rafturi. Este camera mult visată de orice fetiță.

– Fiica mea nu locuiește cu mine, spuse el.

– Înțeleg. Dar cînd te vizitează.

El scutură din cap.

– Eu o vizitez pe ea.

Tonul lui era controlat, calm și rece.

– Îmi pare rău, Sam, spuse Maddie.

– Nu ai de ce. Transform-o și pe aceasta într-o cameră de oaspeți ca toate celelalte. Ieși afară din cameră și coborî treptele. Ce altceva mai este? Eleanor zicea ceva de niște hîrtii...

– Da, spuse Maddie ajungîndu-l din urmă. Mai am niște acte pe care am vrea să le semnezi, dar le am acasă.

Sam se îndreptă spre ușă. Aproape că și-o imaginase pe Sara în acea cameră, fugind

sprintenă spre fereastră să privească Oceanul. Oare așa ar fi făcut o fetiță de cinci ani? Faptul că nu știa îl afecta foarte mult și asta în timp ce se îndreptau în liniște pe strada străjuită de arbori, din partea cealaltă a orașului, unde se afla locuința lui Maddie.

– Am ajuns, spuse Maddie.

Sam opri mașina și coborî. Se uită în sus spre casa proaspăt vopsită. O verandă lată, primitoare cu balansoare, leagăne și o junglă de plante se desfășura în față și pe una din laturile casei. Ghivece de flori împodobeau fiecare fereastră.

– Casă, dulce casă, spuse Maddie.

– Este a ta?

– Am închiriat-o de la Joseph, spuse ea ținînd ușa de plasă deschisă pentru Sam.

Într-o clipă Eeyore sări de pe canapea și se așeză lîngă Maddie. Cîteva secunde mîrîi la pantalonii lui Sam, pentru ca apoi să-și bată coada groasă de picioarele oaspetelui.

Maddie rîse.

– Ai trecut de inspecție.

– Și tu îmi placi, îi spuse Sam cîinelui. Mîngîindu-l pe Eeyore pe după urechi măsură cu privirea tot ce putea vedea din casa lui Maddie. Holul de la intrare era mic, dar luminos

şi curat şi mirosea a flori sălbatice. Decoraţiunile din jurul uşilor, de pe tavan şi podele erau lustruite şi închise la culoare, iar pereţii albi erau împodobiţi cu peisaje marine, de pădure, cu imagini reprezentînd păsări sălbatice, flori minunate şi superbe, apusuri de soare peste Ocean.

– Îţi place? întrebă Maddie, conducîndu-l în sufragerie. Ochii ei erau strălucitori, iar vocea avea o nuanţă de mîndrie. Casa aceasta era la ani lumină distanţă faţă de genul lui Sam de locuinţă. Cînd se mutase aici acum cinci ani, muncise necontenit, uneori chiar şi nopţile, pentru a face din ea locul în care să se poată vindeca.

– Este superbă, spuse Sam sincer. Se mai uită o dată în jur admirînd simplitatea. Este liniştitoare, fără a fi ticsită de lucruri. Îmi place.

Maddie rămase surprinsă de discernămîntul lui. Admirînd simplitatea, el ajunsese direct la ceea ce ea voise să găsească în casa ei.

– Mulţumesc, spuse ea zîmbind cald.

Sam vedea talentul lui Maddie peste tot. În alegerea tapiţeriei, în gruparea peisajelor, în felul cu care transformase o canapea veche într-o strălucitoare piesă de mobilier. Un sentiment ciudat, aproape nedorit îl cuprinse cînd începu să-şi dea seama de spiritul casei. Se

încruntă împotriva acestei senzații. Maddie îi ajunsese la inimă cu adevărat, iar următorul lucru pe care mai avea să-l facă era să înceapă să vorbească cu fantasmele.

– Actele, spuse Maddie. Își ridică privirea spre el, întîlnindu-i ochii întunecați și gînditori. Acestea sînt înțelegerile cu colaboratorii noștri, pe care Joseph ar vrea să le semnezi. Uite, așează-te aici și aruncă-ți o privire peste ele, pînă aduc eu un ceai și apoi să te grăbești să pleci pînă nu se face prea tîrziu.

Sam își scoase haina, își suflecă mînecile, se așeză la masa rotundă de stejar de lîngă fereastră, răsfoi hîrtiile și-și mîzgăli numele la sfîrșit. Dar nu se putea concentra nici la acte, nici la colaboratori. Casa semăna atît de mult cu femeia care o locuia, încît avea ciudata senzație că este împresurat de ea. O putea simți, o putea mirosi, o putea atinge.

Cînd Maddie aduse ceaiul, observă că el se mutase pe canapea, stînd cu ochii închiși între pernele pufoase. Eeyore dormea confortabil la picioarele lui.

– Ai adormit? șopti ea.

Deschise un ochi.

– Tocmai mă relaxam.

– Bine, dar vezi să nu adormi, Sam. Mai ai încă un drum de făcut.

– Ai dreptate.

– Dar mă bucur că te relaxezi. Nu prea obişnuieşti.

Sam îşi ridică o sprînceană.

– Este evident. Ea puse tava pe măsuţa de sticlă şi se aşeză lîngă el. Santa Cruz îţi face bine. Este greu să nu te relaxezi aici.

– Este un fel de vrajă în locul ăsta.

– Ştiu. De asta sînt şi eu aici.

– Credeam că eşti originară de aici.

Rîsul lui Maddie era uşor liniştitor.

– Poate în altă viaţă am trăit aici şi acum m-am reîntors. Nu ştiu. Dar îmi place aici. Santa Cruz mi-a dat ceva important. Am venit aici căutînd acest lucru şi l-am găsit.

Cît timp vorbise, Sam îi urmărise ochii adînci. Erau ca marea, avînd o strălucire şi o culoare care se schimbau permanent. Acum însă, în lumina palidă a micuţei camere, înotau în emoţie. Ar fi vrut s-o întrebe ce anume o adusese aici şi ce anume îi cauzase acel licăr de emoţie din privire. Dar anii de precauţie, de evitare a oricăror conexiuni îl opriră, dar îl făcură totuşi să întrebe:

– Ce ţi-a oferit acest loc, Maddie?

– Pe mine însămi, spuse ea simplu.

Sam încuviinţă.

– De cît timp eşti aici?

– De cinci ani. De o viaţă. Umplu o ceaşcă

şi i-o oferi.

Degetele ei îi atinseră întîmplător mîna şi el simţi un fior lăuntric. Sam inspiră adînc şi se rezemă de spătarul canapelei.

– Deci ai venit aici să lucrezi cu Joseph?

– Nu, nu pentru lucru. Am venit aici... să trăiesc.

Sam îşi întinse o mînă, rezemînd-o de spătarul canapelei. Părul ei des şi lung atinse pielea mîinii lui. Rămase neclintit.

– Oricum, Sam, continuă Maddie, ridicînd tonul, vei vedea că, odată terminată casa, East of the Ocean va deveni un tonic, un liniştitor, ceva splendid.

Sam nu se mai concentra şi cuvintele lui Maddie începură să-i zboare prin minte. Liniştit şi splendid... drace, dar el se simţea aşa, acum, aici, în această casă mică şi simplă. Degetele lui căzură pe umărul ei, atingîndu-i pielea fină. Simţi atunci respiraţia ei tăioasă.

– Sam, eu... începu ea.

– Ho-ho, Maddie!

Sam îşi retrase mîna. În clipa următoare o uşă se trînti şi geamurile zornăiră.

Maddie îşi îndreptă privirea spre hol.

– Bună, Lily.

O drăguță femeie blondă puțin mai în vîrstă decît Maddie stătea în ușă. Ochii ei măriți de încîntare se plimbau de la Sam la Maddie.

– Bună, bună! Nu știam că Maddie are musafiri. Zîmbi răutăcios și se aruncă într-un scaun imens.

– Lily, el este Sam; Sam, Lily Thope, o bună prietenă. Lily locuiește alături, are doi copii frumoși și cel mai bun soț din lume.

– Care acum dorm buștean, cu toții, spuse ea. Am îmbăiat copiii și i-am culcat, apoi m-am așezat lîngă Jack la o romantică cină cu vin, lumînări și stridii – au efect afrodisiac și, știți, cîteodată, avînd pe cap copiii și toate celelalte griji, puțin ajutor nu strică. Mîna ei flutura prin aer. Oricum, ce credeți că s-a întîmplat? Jack era atît de obosit, că a adormit în timp ce eu strîngeam masa. *C'est la vie*, spuse ea strîmbîndu-se. Apoi își îndreptă întreaga atenție spre Sam. Acum povestește-mi despre tine. N-ai venit aici cu treabă, nu-i așa? Ochii ei îl implorau să spună „nu."

Sam rîse, dar Lily continuă:

– Spune-mi, tu și Maddie sînteți...

Maddie o întrerupse repede.

– Lily, cred că tu ai nevoie de Jack. Ar face dragoste cu tine dacă ai merge acasă și l-ai

trezi aşa cum numai tu ştii. Vrei un ceai înainte de plecare?

Lily o ignoră. Se aplecă în faţă analizînd amănunţit fizionomia lui Sam.

– Acum mi-am amintit cine eşti. Sam. Casa de pe plajă. Ea se încruntă. Nu aşa mi te-am imaginat, Sam-de-la-casa-de-pe-plajă.

Sam se rezemă de canapea, îşi împreună mîinile la ceafă şi surîse.

– Dar cum, Lily-de-alături?

Lily rîse.

– Bun. Simţul umorului. Asta este important.

– Important pentru ce? întrebă Sam.

– Pentru a-i face curte prietenei mele, Maddie.

– Lily! Sam este...

– ... cu mult mai chipeş decît ai recunoscut tu, Maddie, dar ştiam că îmi ascunzi ceva.

Maddie scutură din cap.

– Lily este timidă.

– Şi încîntătoare, spuse Sam.

Lily se aplecă în faţă şi îl bătu uşor pe genunchi.

– Ştiam din tot ce nu mi-a spus Maddie că-mi vei plăcea, Sam Eastland.

Sam se adaptă tonului ei serios.

– Şi eu pot spune că îmi placi, Lily.

Maddie urmări schimbul de complimente. O amuză şi o surprinse. Sofisticatul Sam Eastland şi Lily care probabil terminase o sticlă de vin pînă să ajungă aici şi care fără îndoială debitase acum tot ce îi trecuse prin cap.

– Maddie este o persoană deosebită, spuse Lily încuviinţînd din cap pe măsură ce vorbea.

– Lily, ajunge. Sam nu era nevoie de referinţe. Am căpătat deja slujba.

– Continuă, Lily, spuse Sam. Cine ştie, poate îmi vor folosi vreodată aceste informaţii.

– Asta spun şi eu mereu, Sam. Fii pregătit. Lily rîse din nou atît de tare, încît îi făcu şi pe cei doi să se amuze. Apoi continuă nedezlipindu-şi ochii de la faţa lui Sam: O cunosc pe Maddie de aproape cinci ani. Aproape că mi-a moşit gemenii – şi lasă-mă să-ţi spun că este cea mai mare proiectantă; ai grijă să nu uiţi acest lucru.

Sam ridică mîna.

– Ai cuvîntul meu, Lily. N-am să uit.

– Ştiu că nu vei uita. Ochii lui Lily se încreţiră de rîs. Ştiu că ai vrea să mai stau, dar crede-mă nu mai pot. Îşi închise ochii, scuturâ negativ capul şi-şi agită mîinile în faţă. Nu, nu protesta. Trebuie să plec. Dacă se trezeşte

Jack fără să simtă tălpile mele reci pe picioarele lui păroase, se va îngrijora.

Sam se ridică cînd Lily se trase din scaun. Rîse forțat spre el.

– A fost o plăcere să te cunosc, Sam. Revino oricînd vrei.

– I-auzi, eu credeam că asta este casa mea, spuse Maddie.

– Sigur că este, zise drăgălaș Lily. Apoi către Sam: Și poți veni și pe la mine. Să-l cunoști pe Jack și să-mi cunoști progeniturile. Miaună ca niște pisici. Vino oricînd vrei.

– Mulțumesc, Lily, spuse Sam și o luă de braț. Pot să te conduc acasă?

– Ce gentleman, spuse Lily către Maddie clipind.

Maddie oftă și ținu ușa deschisă ca Sam și Lily să poată ieși.

– Oh, Doamne, murmură Maddie.

– Nu văd nimic, spuse Lily. Cred că am orbit.

– La naiba, zise Sam încet.

Valuri de ceață deasă și întunecată, ca o mare de făină de ovăz se răspîndeau în fața lor. Maddie se uită atent în întuneric. Nu putea deslușî nimic. Nici luminile străzii, nici ale caselor, nici măcar lumina lunii.

Nimic altceva decît ceaţa deasă, apăsătoare, interzisă călătoriei.

Cinci

Dură numai cîteva minute să parcurgă orbește ceața deasă și să o ducă pe Lily acasă. După ce reveniră, Maddie și Sam stătură liniștiți pe verandă privind în întuneric.

– Va trebui să rămîi aici peste noapte, asta este, spuse Maddie într-un tîrziu. Nu poți să conduci pe o astfel de vreme. La distanță sirena de ceață avertiza tristă.

– Nu, spuse Sam. Își sprijini mîinile pe balustradă și se aplecă în față. E-n regulă. Voi merge la vila de pe plajă.

– Este o prostie. Sînt trei mile de mers pe serpentine întunecoase.

Sam tăcea, ochii lui încercînd să pătrundă prin ceaţă.

– Nu-ţi face griji, spuse Maddie ridicînd vocea. Vei fi în siguranţă aici. N-am să încerc să te seduc. Gluma ei nu avusese succes. În loc de rîsul puternic din gît pe care îl aştepta, Sam strînse puternic maxilarul şi îşi adînci privirea.

Nu era destul că Eleanor conspirase împotriva lui; acum şi natura îi era potrivnică. Sam nu mai era sigur că această casă albă şi curată era suficient de mare pentru amîndoi.

– Este cea mai blestemată situaţie, spuse el puţin supărat.

– Hei, Sam, n-am comandat eu ceaţa asta. S-a întîmplat. Şi nu cred că-i mare scofală! Ea îl privi cu atenţie şi deodată intui motivul nervozităţii lui – era cineva care îl aştepta. Chiar în acest moment exista poate într-un apartament elegant o femeie voluptuoasă, ghemuită într-un pat lat cu aşternuturi de mătase care aştepta să audă cheia lui răsucindu-se în broască. Şi uite, Sam era aici, lîngă ea, din cauza ceţii. Un rîs uşor îi scăpă pe buze.

Zgomotul îl afectă pe Sam, care eliberînd

puternic aerul din plămîni exclamă:

– Nu face asta!

Capul lui Maddie se înclină uşor.

– Rîdeam, pentru numele lui Dumnezeu! Ascultă, îmi pare rău de toată treaba asta. Şi înţeleg cît de mult te deranjează mai ales că te aşteaptă cineva. Dar asta este. Poţi să foloseşti telefonul meu ca s-o anunţi, iar dacă ceaţa se ridică după cum cred eu, vei ajunge la ea mîine dimineaţă înainte să se trezească.

– Maddie... Vocea lui era stinsă, aproape murmurată: Taci. Nu este nimeni care să mă aştepte.

– Bine. Atunci nu este nici o problemă. Maddie se întoarse şi intră înăuntru. Lăsă la o parte plăcerea de moment pe care o simţise şi începu să scotocească prin debaraua din hol după aşternuturi.

Sam veni în spatele ei.

– Trei mile nu este prea departe, spuse el. Poate aş putea merge pe jos...

Sam stătea atît de aproape de ea în micul holişor, încît Maddie îi simţi pe gît respiraţia. Ea tremura la senzaţia neaşteptată şi răsucindu-se brusc îi puse în braţe o pătură şi o pernă.

– Nu cred, Sam. Probabil vei fi lovit de vreo maşină, iar Joseph şi eu avem prea mare

nevoie de această slujbă ca să riscăm s-o pierdem. Îşi forţă un zîmbet şi luînd-o înaintea lui îi arătă spre living: Aici vei dormi. Este cam înghesuit, dar vei supravieţui. Camera mea este sus. Dacă mai doreşti ceva, strigi.

Sam îşi strecură mîinile în buzunare şi privi faţa ovală a gazdei umbrită de mica lumină din hol. Părea obosită, dar ochii îi erau încă strălucitori... luminoşi şi jucăuşi.

– Ai ceva scotch? întrebă el brusc.

– Nici o picătură, spuse ea zîmbind figurii lui serioase. Dar nu ai nevoie de scotch, Sam. Ascultă Oceanul. Maddie îşi răsuci mîinile în jurul corpului. De unde venise această răcoare?

Sam se uită pe fereastră şi apoi la Maddie. Reuşi să surîdă puţin.

– Trebuie să încetăm să ne mai vedem aşa, nu? Lumea ar putea să vorbească.

Maddie zîmbi ţinîndu-şi gîtul încordat. Încuviinţă din cap. Doamne, ce frumos era. Părul lui de culoarea nisipului, de obicei îngrijit pieptănat, îi cădea acum pe frunte. Strînse pumnul pentru a se abţine să nu-l atingă.

– Noapte bună, Sam, reuşi ea să spună într-un final, deşi cuvintele sunau ciudat şi fals. Ieşi, urcă scara şi se îndreptă prin holul întu-

necat spre dormitorul ei micuţ, unde după ce închise uşa ordonă inimii să-şi liniştească ritmul. Era ceva în aer în seara asta, ceva adus probabil de ceaţă, care îi dădea această stare de parcă ar fi înghiţit un stol de fluturi. Sau poate era un lucru normal, se gîndi ea în timp ce se dezbrăca şi se strecura în aşternut. Nu mai fusese cu un bărbat de mult timp. De la Philip. Adică de-o viaţă. Sau poate corpul ei tînjea pur şi simplu după apropierea pe care ea o negase. Poate că asta era.

Dar cînd îşi forţă pleoapele să se închidă nu îi apărea în vis un corp oarecare; ci un trup înalt, bronzat, cu o faţă... şi un nume... şi cu ochi atît de albaştri, că aproape o orbeau.

Pentru Sam somnul era imposibil. Nu erau de vină picioarele care nu-i încăpeau pe canapea, nici şuieratul jalnic al sirenei de ceaţă, ci Maddie, aflată în patul ei de la etaj. Îşi împreună mîinile sub ceafă şi privi fix tavanul, văzînd-o pe ea prin podeaua şi grinzile de lemn. Dar nu era acea Maddie care se grăbise pe scări, ci cealaltă, care apăruse de nicăieri, venind tăcută dinspre plajă, cu trupul gol, luminat de razele lunii.

Sam nu-şi găsea locul. La naiba. Se simţea din nou ca la optsprezece ani cînd era plin de

coşuri şi frustrat.

Ar fi vrut ca Maddie să mai fi rămas să vorbească puţin cu el. Voia să ştie mai multe despre ea, să afle ce anume agitase acel spirit care îi aprinsese ochii. Probabil că necunoaşterea era cea care provoca dragostea, atracţia, dorinţa, îşi spuse el. Şi ar putea îndepărta totul dacă ar avea informaţiile necesare.

Gîndurile lui zburară la seara trecută, pe care încercă să o rememoreze. Uimitoarea întîmplare care îl bucurase se asemăna oarecum cu realizarea unui nou program pe calculator, acel ceva la care să poţi privi din toate unghiurile, care să poată fi înmînat oricui, admirat şi apoi examinat pentru a releva secretul unicităţii lui. Dar, spre deosebire de program, întîmplarea aceea era imposibil de descifrat. Nici chiar în zori, cînd privea de pe verandă soarele care urca încet deasupra munţilor împrăştiind pătura groasă de ceaţă. Şi nici după ce reveni în casă, cînd, obosit, se aruncă pe canapea şi reuşi în cele din urmă să adoarmă.

Cînd se dădu jos din pat, puţin după ora şase şi văzu că Eeyore nu era la uşa ei, pentru

un scurt moment Maddie se sperie. Încet, încet însă amintirile îi reveniră în mintea încă adormită şi, punîndu-şi pantalonii scurţi, un tricou şi tenişii, coborî uşor treptele. La capătul scării se opri şi examină atentă printre umbrele livingului. Îşi muşcă buza de jos cu dinţii şi zîmbi.

Eeyore, marele şi mitosul ei protector! Dormise pe covorul de lîngă canapea, la fel de adînc ca şi Sam, dar acum flocosul ei prieten se întindea peste pantofii musafirului lor. Făcu cîţiva paşi mai aproape, sărind atentă peste scîndurile care scîrţîiau. În somn ridurile de pe fruntea lui Sam erau mai puţin pronunţate, pielea lui bronzată şi părul strălucitor erau mai impresionante. Buzele relaxate erau uşor depărtate. Ochii lui Maddie coborîră pe pieptul lui gol umbrit de firele de păr des, blond-închis. Un mic oftat îi scăpă pe buze, dar Sam nu se mişcă. Era incredibil de frumos în somn, atît de... atît de natural. Acesta era Sam la care visase.

Eeyore, simţindu-i prezenţa, începu să-şi mişte coada şi ridicîndu-şi somnoros greoiul corp de pe covoraş se îndreptă spre ea.

– Sst, Eeyore, şopti ea. Hai să nu-l trezim pe prietenul nostru.

Eeyore mişcîndu-şi coada o urmă afară.

– Gata? întrebă Maddie cu inima plină de bucurie. Şi amîndoi, tînăra femeie cu păr negru prins într-o coadă groasă ce-i lovea ritmic umerii şi cîinele mare, auriu, începură să alerge de-a lungul străzii ude şi liniştite, către Rebecca's Mighty Muffins, unde Rebecca însăşi supraveghea pregătirea unora dintre cele mai dulci şi mai pufoase brioşe din oraş.

Dulcea şi chinuitoarea aromă de lămîie proaspătă din brioşele cu mac reuşi să-l trezească în cele din urmă pe Sam.

Îşi înălţă capul de pe pernă, îşi îndreptă gîtul şi umerii şi se uită în jur. Lumina soarelui cădea pe covorul din living şi se răspîndea în dungi fine pe picioarele lui. Pantalonii mototoliţi erau traşi incomod pe coapse, iar cămaşa era aruncată grămadă pe podea.

– Bună, spuse Maddie uşor.

Sam privi în direcţia de unde veni vocea. Maddie stătea sub intrarea cu arcadă, avînd părul ud şi broboane de transpiraţie pe frunte. Un tricou peste măsură îi atîrna pînă la genunchi, dînd senzaţia că ar fi fost singurul lucru pe care-l purta. Lîngă ea Eeyore gîfîia.

– Ai dormit bine? întrebă ea.

Sam se întinse după cămaşă.

– Da, sigur. Mulţumesc.

– E dimineaţă. Cafeaua, brioşele şi *granola*[1] de casă aşteaptă. Şi împreună cu ele o zi absolut minunată.

Sam îşi dădu picioarele jos. Odată ce atinse podeaua se ridică, simţindu-se mult mai bine. Poziţia semirectangulară din care vorbise cu Maddie devenise insuportabilă.

– Ce zi este astăzi? Îşi trecu degetele prin părul încîlcit. Duminică, nu? Maddie răspunse rîzînd încet. Hohote de rîs, brioşe, un soare superb. Doamne, unde se afla? În Oz? Sam scutură capul.

– Da, este duminică, spuse Maddie intrînd în cameră şi aşezîndu-se pe colţul unui scaun opus canapelei. Ai petrecut noaptea asta aici din cauza ceţii şi nu, nu ai întîrziat la lucru, numai dacă bineînţeles nu lucrezi şi duminica.

Sam îşi privi ceasul de la mînă.

– Adevărul este că lucrez. Dar nu-i nimic. Este încă devreme.

– N-ar trebui să lucrezi duminica, spuse ea încet.

1- amestec de ovăz, nuci şi stafide care se serveşte de regulă la micul dejun.

– Nu? Din vreun motiv religios?

– Nu, dintr-unul logic. Fiecare are nevoie de un timp cînd să nu lucreze. Îşi aplecă în faţă figura emoţionată. Este ca şi cînd ai trata cu compost o grădină... sau este pur şi simplu ca în grădina mea de mirodenii.

– Grădina de mirodenii?

– Am sădit aceste plante micuţe, deosebite. Busuioc, mărar, coriandru, spuse Maddie. Adun frunzele pe care le folosesc apoi la gătit. Dar dacă le-aş culege pe toate deodată, planta ar muri. Aşa că adun cît să le mai rămînă să absoarbă lumina soarelui, să se regenereze şi să dea naştere altor frunze. Se rezemă zîmbind de spătarul scaunului.

– Asta-i tot?

– Este o metaforă, Sam. Stai o clipă şi lasă-ţi mintea şi sufletul să se refacă şi să se odihnească. Altfel îţi vei arde toată energia creatoare. Nimeni nu poate lucra tot timpul. Este distructiv.

Într-adevăr, totul era corect. Era expert în asta. Dar nu efortul îi distrusese energia creatoare – i se părea că din aceasta dispunea de o rezervă nesfîrşită în ultimele zile – ci căsătoria.

Maddie văzu o umbră pe faţa lui. Se întîmplase din nou, păşise iarăşi peste acea linie pe

care Sam o trăsese în viața lui.

– Ajunge cu ierburile, spuse ea repede. E timpul să mîncăm ca să poți pleca.

Sam o privi și zîmbetul lui ușor veni fără efort.

– Să mîncăm, sună extraordinar, Maddie.

În timp ce ea pregătea micul dejun, Sam făcu un duș în mica baie de la etaj, după care o însoți pe verandă.

– Nu vor vorbi vecinii? întrebă el așezîndu-se în fața ei, pe un scaun mare, împletit din nuiele și luîndu-i din mîini castronul cu stafide, *granola* și iaurt. Lingurița lui Maddie se opri în aer.

– Despre ce să vorbească? Fulgi micuți de *granola* căzură pe jos, dar Eeyore îi înghiți lacom într-o clipă. Cînd își dădu seama la ce se referea, ea începu să rîdă ușor. S-ar putea să vorbească despre mașina ta, spuse ea simplu. Nu parchează multe Jaguar-uri pe aici noaptea.

– Dar altele parchează?

– Bineînțeles. Dacă oamenii rămîn peste noapte, normal că își lasă mașinile la poartă.

Răspunsul ei evaziv îl făcu pe Sam să se întrebe dacă există cineva special în viața ei, un bărbat care să ajungă mai departe de canapeaua din living. Înainte de a o întreba, Maddie

vorbi:

– Miroase asta, spuse ea deodată închizînd ochii şi respirînd adînc. Sam se încruntă de turnura discuţiei, dar observă că pînă şi Eeyore se conformase directivelor ei. Atunci închise şi el ochii şi începu să miroasă.

Aroma îmbătătoare de eucalipt, curată, pură, senzuală îl făcu să se relaxeze.

– Frumos, murmură el.

– Dacă vîntul suflă din direcţia bună ţi se umple tot capul. Este un tonic afrodisiac, dar şi unul spiritual. Simţi că acum ai putea să-ţi deschizi totul, trupul, spiritul?

Maddie se aplecă în faţă, privindu-l şi aşteptînd un răspuns.

El rîse uşor, luă o linguriţă de cereale şi încuviinţă din cap.

– Sigur că da. Miroase nemaipomenit, Maddie.

Ea zîmbi satisfăcută.

– Chiar şi asta, spre surprinderea mea, nu este rea, spuse el, luînd încă o înghiţitură de *granola*.

– Nu-i rea? spuse Maddie ridicîndu-şi o sprînceană. Este fantastică! Eu am făcut-o. Mi-a luat o veşnicie pînă am nimerit echilibrul între fructe şi cereale.

– Cred că sînt obişnuit mai mult cu slănină şi ouă.

– Să-ţi fie ruşine!

El primi cu uşurinţă dojana şi-i răspunse printr-un zîmbet. Se simţea bine văzînd că cineva se îngrijeşte de ceea ce mînca. Iar cerealele erau chiar bune. De fapt erau foarte bune în ciuda impresiei avute înainte că totul ar fi fost cumpărat dintr-un magazin de nutreţuri. Puse deoparte castronul gol şi cu palma îşi şterse colţul gurii pe care rămăsese o sămînţă de floarea soarelui.

– Ai avut dreptate în legătură cu astea. Îmi plac. Privirea lui alunecă dincolo de verandă. Prin vecini apăreau primele semne de viaţă – nişte copii lovind o minge de fotbal, cîţiva liceeni pe biciclete cu roţi groase, alergători dornici să prindă briza de dimineaţă.

Era o tăcere stînjenitoare. Mîncarea se terminase, ceaţa dispăruse demult şi nu mai era nici un motiv ca Sam să mai rămînă. Era o mulţime de treabă care-l aştepta la San Jose, aşa că ar fi urmat replica: „Trebuie să plec acum." Dar cuvintele păreau că i se blocaseră undeva în gît. Îi zîmbi lui Maddie şi reuşi în cele din urmă să se ridice de pe scaun.

– Mulţumesc că mi-ai salvat viaţa aseară,

spuse el. Drumul înapoi n-ar fi fost prea vesel.

– Şi tu mi-ai permis să-mi petrec noaptea în casa ta. Nu văd nici nu motiv pentru care nu ţi-aş fi întors favoarea.

– Şi am trecut prin toate fără să ne certăm.

– Da, aşa este. Şi, slavă Domnului, fără sărutări şi atingeri, se gîndi Maddie. Instantaneu pielea de pe mîini i se făcu ca de găină şi frecîndu-se repede se întrebă dacă Sam observase cumva. Poate reuşise totuşi să descopere ceva – evitarea discuţiilor în contradictoriu cu acest om, deoarece disputa încuraja dorinţa.

Dar privindu-l pe Sam îndepărtîndu-se pe aleea străjuită de flori, cu mîinile în buzunarele pantalonilor scumpi şi şifonaţi, nu mai era sigură de descoperirea făcută.

Șase

Își propusese să stea cît mai departe.

Numeroasele nopți de insomnie și un joc periculos de *racquetball* cu partenerul lui săptămînal Chuck Larson, îl făcură pe Sam să ia o decizie.

– Arăți ca un taur care nu a mai ieșit demult în arenă, îi spuse Chuck în timp ce treceau prin holul clubului de sport.

– Nu-i nimic, puțin exercițiu va îndepărta toate grijile, replică Sam intrînd în sala de *racquetball*.

Cu o izbitură care îl atrase pe Chuck în joc,

Sam lovi de perete mingea mică, de cauciuc. O lovi apoi din nou, o dată şi încă o dată, revărsîndu-şi frustrarea în camera cu ecou. Era cu Maddie în minte cînd se culca, cînd se trezea, cînd avea de luat decizii importante. Era suficient să-şi ridice privirea că ea era acolo, cu blestemata ei pălărie pe cap, cu rochia ei lungă, demodată, fluturîndu-i printre picioare. Sau, mai rău, era acolo ieşind din apele Oceanului... Şi rîsul ei uşor răguşit era şi el prezent, răscolindu-l şi făcîndu-l să devină nestăpînit.

Poc! El lovi mingea cu putere, învîrtind-o prin aer. Deşi încîntarea i se revărsa pe faţă şi dîre întunecate se întindeau pe tricou, continua nebuneşte, purificîndu-se pînă cînd, simţind că plămînii îi vor lua foc, îşi dădu seama că de fapt se afla singur, în mijlocul unei săli, lovind brutal o minge de cauciuc. Se opri o clipă şi-şi trecu rapid degetele prin părul transpirat.

– Frumoasă demonstraţie, Sam, spuse Chuck din spate. Cu mîinile încrucişate la piept şi zîmbet în ochi se rezemă de perete.

– Iartă-mă. Eram cu gîndurile departe.

– Aşa îi spune cînd îţi faci bilanţul vieţii?

– A fost o săptămînă lungă.

– Da, înţeleg. Şi înţeleg şi problema ta, Sam. Dar nu *racquetball* îţi trebuie ţie. Ai nevoie să-ţi pui ordine în viaţă.

Cuvintele lui crude stăruiră şi se învîrtiră în

capul lui Sam ca mica minge de cauciuc. Fusese inexplicabil de supărat cînd Chuck i le spusese şi nu ştia de ce. Dar cîteva ore mai tîrziu, în mijlocul unei plictisitoare şedinţe a consiliului de administraţie al muzeului, ştia motivul. Nu mai era nici o îndoială că o dorea pe Maddie, voia să fie cu ea în pat, să o iubească pasional şi cutremurător. Dorise acest lucru şi atunci cînd fusese cu ea şi acum cînd ea nu mai era prezentă. Dar cuvintele aspre, spuse pe jumătate în glumă, aduseseră totul într-o nouă perspectivă. Maddie nu era o legătură de scurtă durată sau ocazională, pentru sex. Totul în jurul ei exprima altceva, sensibilitate, senzitivitate şi pasiune – pînă şi privirea ei reuşea să pătrundă în adîncul sufletului lui. O relaţie cu Maddie Ames: atît de deosebită ar fi fost, încît ar fi cerut din partea lui Sam Eastland tot ceea ce el nu avea, acele lucruri de natură emoţională la care renunţase şi de care jurase că se va ţine cît mai departe – angajare, grijă, responsabilitate.

Aşa că stătuse deoparte o săptămînă întreagă. Şi poate că ar fi continuat să stea şi acum dacă nu ar fi fost o plictisitoare zi de vineri, sau dacă Eleanor nu i-ar fi adus mesajul, sau dacă n-ar fi fost obosit, sau dacă n-ar fi fost o zi atît de plăcută de şofat. Poate.

– Prima livrare a mobilei pentru casa de pe

plajă soseşte în după-amiaza asta, zise Eleanor. Maddie spune că sînt nişte piese superbe lucrate de nişte meşteri din partea locului. De ce nu te duci să le vezi? Aş merge şi eu, dar mă duc cu Joseph la teatru, adăugă ea, surîzînd dulce.

– Crezi că ar trebui să o văd?

– Absolut, spuse ea începînd să-i strîngă lucrurile de pe birou.

Era o zi bună pentru condus, se gîndi el, oprindu-se o clipă acasă să se schimbe. Îşi va limpezi mintea, va discuta afaceri cu Maddie, va clarifica situaţia, va pune lucrurile într-o nouă perspectivă. Acesta era motivul pentru care voia să o revadă. Voia să pună lucrurile într- o nouă perspectivă.

Cînd porni maşina, Maddie văzu indicatorul rezervorului mişcîndu-se în jurul poziţiei „gol". Se încruntă şi o clipă îi trecu prin minte să procure nişte benzină, dar se răzgîndi. Furnizorul trebuia să ajungă în orice moment la casa de pe plajă şi la urma urmei gol nu însemna chiar gol, te avertiza numai că în curînd vei avea nevoie de benzină.

Dar la jumătatea drumului între vilă şi birou rezervor gol însemna rezervor gol şi VWBug-ul

ei, galben strălucitor, își dezamăgise credinciosul proprietar pe care îl avea de șase ani, opintindu-se.

– Să-ți fie rușine! bombăni Maddie parcînd pe marginea drumului.

Cea mai apropiată stație de benzină era cu șase blocuri mai încolo. Cu respirația tăiată Maddie îl sună pe Joseph de la telefonul public dinăuntru.

– N-am să-ți reproșez că ți-am spus...

– Bine, spuse Maddie. Acum, Joseph, am nevoie ca tu să iei dublura de chei de la vilă și să te duci să aștepți camionul cu mobilă. Trebuie să ajungă acolo în orice clipă. Voi veni și eu repede.

– Bine, răspunse Joseph, dar dacă întîrzie va trebui să le las un bilet. Într-o oră mă întîlnesc cu Eleanor în San Jose.

– Joseph, îți lași inima să se amestece în afaceri?

– Absolut! Și dacă îmi permiți, ți-aș recomanda și ție la fel, Maddie. După cum spun unii se pot întîmpla minuni.

Maddie rîse puternic. Își îndreptă apoi atenția spre proprietarul benzinăriei, Gus, pe care îl imploră să-i împrumute o canistră cu benzină care să-i acopere jumătate din rezervor.

Sam trase biletul din uşă şi citi mesajul mîzgălit de hamali:

N-am ştiut unde să lăsăm mobila. Mai avem o livrare de făcut.

Ne întoarcem mai tîrziu să o mutăm unde doriţi.

S&J Delivery

Ignoră senzaţia puternică de dezamăgire cînd văzu că nu era nici un semn al prezenţei lui Maddie. Şi-o imaginase cu părul strîns în coadă care să-i penduleze lent între umeri, rătăcind prin casă ca şi cînd ar fi fost a ei.

Ridică din umeri, încercînd să se convingă că totul era bine, şi păşi înăuntru. Drace, putea şi el să mute mobila la fel de bine ca oricine. Ar putea s-o aranjeze chiar el. În astfel de situaţii efortul fizic este la fel de bun ca un duş rece.

Zece minute mai tîrziu, cînd ajunseseră Maddie şi Eeyore, Sam nu clintise nimic. Prin uşa de la intrare îl vedea stînd în capătul culoarului şi privind în living. Era rezemat de tocul uşii, cu mîinile băgate în buzunarele şortului kaki, iar pentru o clipă Maddie se simţi copilăreşte în dorinţa ei de a păşi spre el, de a-l atinge. O singură atingere, atîta tot, o palmă apăsată pe spatele lui, un deget rătăcind pe li-

nia părului, de-a lungul urechii. Ce prostie.

– Bună, spuse ea în loc de toate acestea, tonul ridicîndu-i-se mai mult decît intenţionase.

– Maddie, spuse Sam, întorcîndu-se uşor în timp ce inima ei tresări la rostirea magică a numelui.

Sam îi zîmbi, rămase nemişcat şi-şi mută din nou privirea în living şi la mobila pe care ea o căutase atît de sîrguincios.

– Ei bine? întrebă ea. Ce părere ai?

El se întoarse şi îi zîmbi din nou, dar era un surîs ciudat, se gîndi Maddie, departe de cel pe care îl aştepta, departe de expresia de pură încîntare pentru mobila absolut deosebită.

Se apropie, ridicînd curioasă sprîncenele negre.

Rămase cu gura căscată. Şi totuşi nici un cuvînt nu se auzea. Stătea înmărmurită privind fix în cameră. Într-un tîrziu Maddie rupse tăcerea printr-o explicaţie de prisos, care îl surprinse pînă şi pe Sam.

– Să-ţi fie ruşine, spuse el ridicînd o sprînceană. Ochii lui rîdeau.

Maddie se înăbuşi.

– Sam, nu ştiu ce s-a întîmplat aici.

Livingul înalt era ticsit de mobilă. În centru trona un pat cu baldachin din lemn masiv, de culoare neagră. Volane greoaie de catifea şifonată, de un roşu aprins împodobeau nişte afişe

ornamentale. Măsuţa joasă, de toaletă, susţinea o oglindă ovală imensă înrămată într-o sculptură artistică de trupuri goale înlănţuite într-o diversitate de poziţii inovatoare. Canapeaua înzorzonată, tapiţată cu aceeaşi catifea era aşezată pe-o parte iar de ea era rezemat portretul – nud în mărime naturală, al unei cadîne rubensiene care, întinsă senzual pe o blană, îşi răsfira prin aer degetele durdulii, încărcate de bijuterii. Canapele cu spătar sculptat în formă de inimă erau tapiţate cu catifea, iar scaune aurii erau împrăştiate peste tot.

– Frumoasă alegere, murmură Sam, dar nu ştiam de portret. Nu crezi că rujul doamnei nu se potriveşte cu catifeaua de pe pat?

Cuvintele lui străpungînd starea de încordare ca un ac un balon umflat, o făcură pe Maddie să izbucnească într-un hohot de rîs. Venea din adîncul sufletului, descărcîndu-se în aer, difuzîndu-se în cameră şi scuturîndu-i trupul zvelt pînă ce lacrimile începură să-i curgă libere pe obraji. Încercă să vorbească să-i spună lui Sam ceva inteligibil, dar rîsul lui puternic şi tumultuos se amestecă din nou cu al ei.

Apoi veni rîndul lui Eeyore să intre în scenă. Plictisit să mai stea liniştit între Maddie şi Sam, se învîrti prin cameră şi printr-o săritură ateriză drept în mijlocul patului lat.

Rîsul lui Maddie se intensifică.

– Cred că-i place patul, observă Sam. Poate că este şi unul mai mic.

Cîinele îşi agită coada nervos.

Maddie se apropie de el şi-şi aruncă braţele în jurul lui. Îl mîngîie după urechi şi mai privi o dată camera.

– O să-mi ia ceva timp să mă obişnuiesc...

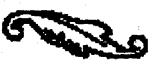

– Sînt de aceeaşi părere.

– *Oferă* totuşi o oarecare ambianţă.

– Fără nici o îndoială. Sam se apropie de ei şi rezemîndu-se de patul înalt o atinse cu umărul. Ochii lui albaştri clipiră.

O lovitură în uşă îl făcu pe Eeyore să-şi ciulească urechile. Paşi grei urmară imediat.

– Hei, doamnă, jos de pe pat, strigă un bărbat furios în salopetă. În spatele lui venea un alt bărbat cu tatuaje pe muşchii pectorali. O să distrugi cuvertura, spuse primul.

Maddie netezi catifeaua.

– Departe de mine gîndul. Ar fi un dezastru.

– Păi, sigur că ar fi. Ăsta-i pat special, să ştiţi.

– Nu mă îndoiesc, spuse Sam. Şi cred că este făcut pentru scopuri serioase.

– Asta nu-i mobila dumneavoastră, spuse liniştit bărbosul, agitîndu-şi o mînă prin aer. S-a făcut o încurcătură aici. Se mai întîmplă cîteodată. Rîzînd zgomotos, apucă tabloul, legănîndu-l prin aer. Drăguţă fată, nu credeţi? Îl privi pe Sam şi-i făcu cu ochiul.

Sam aprobă din cap, cercetînd atent tabloul.

– Multă personalitate, spuse el în cele din urmă. O să ne lipsească.

– Ştiu ce vreţi să spuneţi, domnule, zise hamalul. A fost aievea. În anii treizeci a întemeiat o casă în San Francisco. Lucrurile erau mai uşoare pe atunci, adăugă el uitîndu-se plin de dorinţă la tablou.

– Unde este mobila care trebuia adusă aici? întrebă în final Maddie.

– În camion. Nici o problemă, domnişorică. O aducem într-o clipă. Oamenii de la teatrul de vară au fost cam – o privi pe Maddie, tuşi şi continuă – au fost cam supăraţi cînd le-am adus acel mobilier simplu. Spuneau că nu se potriveşte deloc cu piesa *Extraordinarul mic bordel din Texas.*

– Da, cred că nu s-ar potrivi, spuse Maddie.

– Aşa că o veţi avea înapoi, replică el.

– Sînteţi amabil, spuse Sam, înclinînd din cap.

– Nici o problemă. Ne place să-i mulţumim pe oameni. Face parte din meseria noastră.

Maddie se ridică de pe pat şi se aşează lîngă Sam. Privi atent numele prins pe tricoul alb, murdar al hamalului.

– Bine, Ralph, spuse ea, hai să aducem cealaltă mobilă.

– Însă nu va înviora locul aşa cum ar fi făcut-o acest superb mobilier, spuse Ralph.

– Va trebui să o adaptăm, zise Maddie.

– Patul ăla făcea toţi banii, dacă mă înţelegeţi, zîmbi el cu subînţeles către Sam. Dar ce să-i faci, nu le poţi avea pe toate. Ralph îi făcu un semn tăcutului său partener să ridice oglinda cu ramă împodobită şi să-l urmeze la camion.

Maddie se uită spre Sam făcînd o grimasă. Apoi ridică din umeri şi spuse:

– Uşor a venit, uşor a plecat.

– Va urma o decizie grea, Maddie...

– Sînt gata de start. Privi spre uşă şi îl văzu pe Ralph descărcînd livrarea corectă, apoi se întoarse spre Sam. E timpul să te duci să-noţi.

– Am fost dat afară şi în maniere mai puţin delicate.

Maddie zîmbi.

– Vreau să vezi camera aşa cum trebuie, cu totul pus la loc. Lasă-mă vreo oră.

Sam se uita spre plajă. Era o minunată după-amiază californiană: cer albastru, soare arzător şi o briză răcoroasă. Se întoarse spre Maddie.

– Poate ar trebui să le dau o mînă de ajutor băieţilor...

– Nu. Asta-i treaba lor. N-avem nevoie de tine aici. Îşi puse mîinile pe umerii lui, îl răsuci uşor spre uşă şi-l împinse încet. Am găsit un slip în cabina de pe plajă. L-am spălat şi l-am agăţat în baie. Dacă vrei poţi să-l iei. Dacă nu, încearcă în costumul lui Adam. Ne vedem peste o oră.

– Da, şefa.

Maddie surîse răuţăcios, se întoarse şi se duse lîngă camion.

Sam o privi cum se îndepărtă. Un zîmbet i se furişă pe faţă. Blugii ei se mulau perfect. Un pulover larg *en-coeur* îi cădea peste sîni, acoperind rotunjimile atrăgătoare ale fundului. Nici o urmă de fard. Nimic nenatural. Îl lăsase fără suflare.

Cu imaginea trupului ei suplu care îi pusese stăpînire pe gînduri şi care tulburase anumite părţi ale anatomiei lui, coborî treptele de piatră îndreptîndu-se spre cabana de pe plajă. Odată intrat în Ocean, descoperi că o baie în apa rece, înviorătoare, era exact ceea ce îi trebuia.

Timp de o oră scoaseră vechiul mobilier şi-l descărcară pe celălalt. Sub coordonarea lui Maddie, Ralph şi colegul lui, cu apa şiroindu-le pe feţele epuizate, au mutat, manevrat, aranjat şi rearanjat mobilierul. Iar cînd într-un tîrziu Maddie anunţă: „Este perfect!", Ralph îşi împinse partenerul pe uşă afară, pentru ca ea să nu apuce să se răzgîndească.

Cîteva minute Maddie se agită mutînd un scaun cîţiva centimetri mai încolo, o vază mai în centrul mesei sau aranjînd o pernă. Apoi se rezemă de perete şi zîmbi. Îi plăcea fiecare părticică luată separat.

Îşi muşcă cu dinţii buza. Dar oare lui Sam îi va plăcea?

Nu apucă să-l caute, că el se şi întorsese. Îi simţise prezenţa înainte de a-l vedea. Ştia că era în spatele ei, lîngă uşile terasei, uitîndu-se în cameră. Era înfricoşător de tăcut. Maddie se întoarse uşor.

– Ei, bine? rosti ea. Îşi spusese deja că nu avea nici o importanţă dacă el nu va fi entuziasmat. Totul era perfect, indiferent că el îşi dădea sau nu seama de asta. O parte a mobilei era sculptată manual, alta era netedă şi simplă, dar toată era din lemn, lucrată de meşteri locali, pe care Maddie îi fermecase într-atît cu descrierea amănunţită a ceea ce

urmau să facă, încît rezultatul final arăta de parcă ar fi răsărit acolo în cameră, odată cu casa. Canapeaua tapițată într-un material de bumbac, cu un imprimeu de linii fine, verzi, albastre și cafenii era înconjurată de o ramă de lemn, care încadra pernele ca o cutie. Era lungă, simplă și frumoasă. Părțile laterale și spătarul erau furniruite cu mici bucăți de lemn închis la culoare, care conturau întregul. Perne plăcute te invitau să te ghemuiești în puful lor și să privești valurile ondulate ale Oceanului. Iar înaltele rafturi care atingeau tavanul, lustruite și mirosind a ulei de in, erau extraordinare. Fiecare piesă era diferită, avea ceva special, dar în același timp era legată de celelalte ca o rudă prietenoasă. Masa mare de cafea, cu suprafața ei de sticlă groasă, susținută de picioare subțiri de lemn, vasul înalt albastru-strălucitor din mijlocul ei, mocheta moale aflată sub ea, erau exact așa cum și le închipuise Maddie.

Dar tăcerea lui Sam a făcut-o să-și dea seama că proiectul din mintea ei putea să nu se potrivească așteptărilor lui. Și dacă totul era altfel decît decorațiunea pe care o văzuse în birourile lui, nu avea ce face. Asta era. El ar fi putut pe drept cuvînt să urască totul.

– Ai să te obișnuiești, Sam, spuse ea. Știu că nu este ceva cu care ești familiarizat tu, dar

este perfect pentru această casă. Sincer. Ştii că East of the Ocean n-ar trebui ticsită cu lucruri elegante. Sau poate că nu ştii dar acesta este adevărul. Casa aceasta nu are nevoie de nimic, este frumoasă în sine. Ar fi continuat, cuvintele îi veneau pe buze, dar rămase fără respiraţie.

Privirea lui Sam alunecă de colo-colo, între Maddie şi cameră.

– Ei, solicită ea, spune ceva!

Sam zîmbi uşor. Vocea lui era joasă.

– Maddie, este perfect.

– Poftim?

Mai tîrziu avea să se întrebe dacă gestul care a urmat şi care la acea vreme i se păruse singurul normal nu era un act freudian. Fără să se gîndească, Maddie îşi aruncă braţele în jurul lui Sam strîngîndu-l triumfător. Capul ei era lăsat pe spate iar ochii jucăuşi priveau faţa lui.

Atunci Sam făcu ceea ce i se păru corect, ceea ce dorinţa lăuntrică din el îl îmboldi. Gura lui întîlnind buzele ei uşor întredeschise le apăsă mai întîi încet, apoi cu o insistenţă care îi scăpă de sub control.

– Oh, Maddie, murmură el trecîndu-şi degetele prin părul ei, trăgînd-o mai aproape de el şi mişcîndu-şi limba pînă cînd atinse vîrful limbii ei. El îi înghiţi mica răsuflare, iar apoi îşi plimbă

limba în jurul limbii ei.

Maddie suspină, dar nu se trase în lături. Mîinile ei erau încă în jurul umerilor lui, degetele ei împreunîndu-se strîns în jurul gîtului. Pieptul lui gol, ud de apă sărată, era lipit de al ei. Ştia că dacă îi va da drumul acum, totul se va termina şi ea se va destrăma ca un ciorap la picioarele lui. Ceea ce o susţinea încă nu erau numai muşchii şi oasele, ci şi acel sentiment încîntător, năvalnic, care îi curgea prin vene. Îl sărută şi ea, plăcîndu-i savoarea, atingerea şi forţa lui şi ar fi vrut, împotriva oricărei raţiuni, ca acel moment să nu se mai termine.

Eeyore însă a fost cel care îi trezi la realitate. Cu un ghiont uşor el îşi deplasă greoiul corp printre picioarele lor. Maddie inspiră o clipă, mîinile ei îmbrăţişîndu-l încă pe Sam pentru a se echilibra. Ea clipi.

– Deci, spuse încet, în timp ce aerul rece îi răcorea obrajii încinşi, îţi place atît de mult?

Mîngîierea lui aspră îi producea fiori.

– Da, spuse el cu un zîmbet care dezmierdă faţa ei. De fapt îmi place mai mult decît atît. Vrei să-ţi arăt? O prinse de talie, puternicele degete îi alunecară sub blugii ei, masîndu-i uşor pielea sensibilă.

Maddie tremură necontrolat.

– Te cred pe cuvînt, Sam. Se trase deo-

parte, cu o mișcare care îi răscoli tot corpul. Dumnezeule, se gîndi ea, luptîndu-se să-și recapete rațiunea, ce se întîmplă oare? Ar fi vrut să-l tragă sus la etaj, să-l arunce pe podea, să-l dezbrace...

Dar în loc de toate acestea ea își umezi buzele cu vîrful limbii. Inspiră adînc aer în piept, pe care mai apoi îl elimină într-un mic oftat și afișă un surîs șovăielnic.

– Știi, nu era nevoie să faci asta. Un simplu „mulțumesc" ar fi fost suficient.

– Da' de unde. Nici într-un milion de ani. Nici măcar nu s-ar apropia de ceea ce aș vrea eu să spun.

– Oh, spuse Maddie, găsindu-se pentru prima dată în viață în imposibilitatea de a mai scoate un cuvînt.

– Nemaipunînd la socoteală faptul că îmi place să te sărut, Maddie. Și încă foarte mult.

– Ei, bine, mulțumesc, Sam. Și tu... și tu te descurci destul de bine.

– Deci am mai progresat?

Ea își aminti perfect primul sărut care se petrecuse aproape în același loc. Chiar și atunci fusese minunat, indiferent de ceea ce îi spusese ulterior.

– Da, reuși ea să spună abia perceptibil, mult mai bine.

– Bine. Mă străduiesc.

– Practici mult?

Rîsul lui Sam era răguşit şi puternic şi o tulbură din nou pe Maddie. Ea îşi muşcă nervos buza de jos. .

– În ultima vreme n-am mai practicat, dar nu m-ar deranja să mai încerc, spuse el, prinzîndu-i capul între mîini şi cufundîndu-se în privirea ei. Apoi trase cu degetul o linie invizibilă, ce cobora pe obrazul ei, de-a lungul buzelor. Deci unde mergem de aici? întrebă el.

Maddie privi în jur.

– Ce-ai zice să ne aşezăm jos... pe un scaun? Ce-ar fi să le încerci tu pe toate pînă aduc eu un pahar de apă rece? Se depărtă puţin, dar Sam o prinse de mînă şi o trase înapoi.

– Maddie, spuse el brusc, cu gravitate în voce, nu ştiu ce naiba se întîmplă aici, dar orice ar fi merită puţină atenţie.

– A amesteca afacerile cu plăcerea nu este o idee prea grozavă. Vocea ei era lipsită de convingere.

– A recunoscut oare cineva vreodată aşa ceva? Este un nonsens. A amesteca afacerea cu plăcerea poate fi un mod extraordinar de a încheia afaceri. Cuvinte cărora Sam nu le acordase nici o atenţie curgeau fără nici o grijă, potrivindu-se situaţiei. Înainte ca Maddie să

poată răspunde, o sărută din nou, buzele lui mişcîndu-se de această dată mai încet, cu mai multă familiaritate.

Maddie simţi trupurile lor unduindu-se ca unul singur şi nu-şi dădu seama că se aşezaseră pe canapea decît atunci cînd, eliberîndu-l din îmbrăţişare, constată că nu căzuse. Sărutările continuară uşor şi savuros, iar cînd degetele lui începură să rătăcească sub puloverul ei, suspină gustînd senzaţia care o simţea de-a lungul spatelui, braţelor, şi apoi mai jos în acele părţi cărora nu le acordase atenţie de mult timp.

Auzind zarvă avu o reacţie neaşteptată la atingerea lui.

În următoarea clipă gălăgia se amplifică, deslușindu-se o voce gravă. Eeyore începu să latre şi Ralph cu tricoul lui murdar pătrunse zgomotos în cameră.

Maddie sări glonţ pe marginea canapelei, roşind puternic la rîsul ironic al lui Ralph.

– Iertaţi-mă, oameni buni, că întrerup acest mic prilej de dragoste, spuse el făcînd o grimasă senzuală. Se pare că am uitat ceva. Zicînd acestea, înconjură canapeaua, îşi aplecă corpul greoi şi găsi mapa lui cu foi murdare.

Fără a mai continua discuţia, Ralph zîmbi forţat şi dispăru.

Maddie se ridică încet, cu părere de rău.

– Mi se pare că o forță imensă ne urmărește, asigurîndu-se că nu facem vreo prostie.

– Prostie? Sam era încă pe canapea, pielea lui arsă de soare contrastînd cu tapițeria luminoasă. Razele soarelui erau capturate de părul roșietic de pe piept. Mîinile lui erau împreunate la ceafă, iar picioarele erau întinse în față.

– Înțelegi ce vreau să spun. Ea își făcu de lucru prin bucătărie, umplînd două pahare cu apă.

– Știu că atunci cînd sîntem amîndoi într-o cameră, cineva conspiră să ne apropie. Sincer îți spun, eu cred că aceasta este forța cea mai mare. Dacă ar avea un nume nu m-ar deranja să-i mulțumesc.

Maddie îi dădu un pahar cu apă. Mîna ei tremura ușor.

– Vreau să te cunosc mai bine, Maddie, continuă Sam. Vocea lui era mai liniștită acum. Nu simt prea des ceea ce simt acum. Cred că uneori îi îndepărtez prea repede pe oameni. Dar pe tine nu te-aș fi putut îndepărta nici dacă aș fi vrut. Uneori mă gîndesc la tine în cele mai blestemate ceasuri. Luă o înghițitură mare de apă, iar ochii lui privind peste marginea paharului fixau fața ei. Săptămîna lui de realizări nu mai era acum decît un morman de gînduri

destrămate. Voia s-o îmbrățișeze pe Maddie din nou, dar, nu se știe din ce motiv, pur și simplu nu putea.

Maddie își aținti privirea spre Ocean. Se îndreptă apoi încet spre scaunul mare din apropierea căminului. Mîinile ei atinseră brațele de lemn, lustruite. În cele din urmă privirea îi reveni la Sam.

– Mă pregătisem să nu te plac, Sam. Exista un presentiment în legătură cu tine care îmi spunea că însemnai tot ce încercam să ocolesc. Făcu o mică pauză, fixîndu-l cu ochii limpezi, apoi continuă: Dar adevărul este că îmi placi. Împotriva rațiunii mele, îmi placi. Ridică din umeri, un gest ușor și inocent care însă îi accelera pulsul lui Sam.

– Bine. Acesta este un început, nu-i așa?

Un început? Un început la ce? Și care avea să fie sfîrșitul? se întrebă Maddie. Răspunse liniștit cu voce tare.

– Sigur că este. Nu văd nici un motiv pentru care n-am putea fi prieteni, Sam.

Surîsul ușor al lui Sam o învălui.

– Ei, bine, atunci putem lăsa lucrurile să continue, fără a le tulbura ritmul. Altfel vezi ce se întîmplă. Luîndu-și privirea de la ea, începu să se uite prin cameră. Și-mi place ce-ai făcut aici. Nu mă așteptam să aibă vreo importanță.

Chiar nu mă interesa ce puneai aici. Nu voiam decît să am ceva pe care să mă pot aşeza şi să pot dormi. Îşi scutură capul, iar fruntea i se încruntă. Dar este ciudat...

– Ciudat?

– Oricît de mult mi-a plăcut acest loc, totdeauna parcă lipsea ceva. Privirea lui rătăci prin cameră, atingînd fiecare piesă de mobilier, fiecare pată de culoare, fiecare ton, pînă cînd se opri pe faţa lui Maddie. Visam la un astfel de loc încă din copilărie. Dar era mai mult decît o dorinţă. Iar în final cînd mi-am permis visul, l-am construit, dar nu era în regulă. Niciodată nu a fost pe măsura visului de copil. Dar acum... acum cred că se apropie. Într-un fel tu ai păşit în vis.

Eeyore acceptă complimentul lingînd cu entuziasm piciorul lui Sam, salvînd-o astfel pe Maddie de la un răspuns inadecvat. Deşi o mişcară cuvintele lui mai mult decît ar fi trebuit, le interpretă totuşi ca pe simple aprecieri ale clientului faţă de lucrare.

Sam se uită la ceas. Era aproape şase. Îi promisese primarului că va asista la deschiderea noului teatru civic. Se încruntă şi mai privi o dată minunata cameră. Se va duce, va pleca să-şi dacă datoria, dar conştientizarea realităţii îl lovi cu o forţă care îl făcu să înţe-

leagă că nu acolo era locul în care dorea să fie. Ar fi vrut să rămînă unde se afla; de fapt singurul loc din lume în care ar fi vrut să fie era această cameră înaltă, răcoroasă, în care razele soarelui i se revărsau pe genunchi. Şi alături de Maddie, care părea să fie mai acasă decît el.

Va pleca, dar va reveni curînd. Duios, fără a mai rosti vreun cuvînt, se ridică cu părere de rău de pe canapea, o atinse pe Maddie pe creştet, îşi luă cămaşa şi plecă.

Șapte

Maddie închise ochii strîns, inspiră adînc și păși pe următoarea treaptă. Așa. În sfîrșit.

Îi trebuiră cincisprezece minute să urce scara care ajungea la tavanul din livingul lui Sam. Reușise și atîta vreme cît nu se uita în jos totul era în ordine. Ridică capătul lujerului de iederă, îl trecu prin cîrligul din tavan pe care tîmplarii îl puseseră acolo cu o zi înainte și respiră ușurată. Așa. Era perfect.

Găsise planta tropicală, înflorită, pe strada Front, într-o casă avariată de cutremur, ce urma să fie demolată. Maddie știu din clipa în

care văzu planta ajunsă la maturitate, care își tîra artistic lujerii împletiți de-a lungul tavanului vechii case, că undeva exista un alt cămin pentru ea – o casă perfectă.

– Uluitor, se auzi o voce în spatele ei.

Inima lui Maddie tresări puternic, pentru ca treptat să-și recapete ritmul. Deși aparițiile neașteptate ale lui Sam nu mai erau o surpriză pentru ea, inima ei bătea încă cu putere. Zile la rînd își făcuse apariția la casa de pe plajă venind ca din întîmplare, pentru a verifica cum merg lucrurile, pentru a vedea dacă o putea ajuta cu ceva, pentru a discuta despre un covor sau despre o pictură. Cu o zi înainte adusese prînzul, paste făinoase și legume în sos de lămîie, pe care îl mîncaseră împreună pe terasa scăldată de soare. „Fără carne, spusese Sam, gestul lui încălzindu-i inima lui Maddie."

– Pot să te ajut cu ceva? întrebă el.

Ea negă din cap și coborî atent de pe scară.

– Am terminat.

– Cred că n-ai prăsit planta aceea special pentru locul ăsta.

– Nu, spuse ea zîmbind amar. Planta aceasta are aproape vîrsta ta, Sam.

– Atît de mult? Și cum a ajuns pînă aici?

– Cum să-ți spun, Greta – pentru că numele ei este Greta – avea nevoie de un cămin.

Maddie stînd cu mîinile în şolduri privi spre iederă. Rădăcinile plantei se aflau într-un ghiveci din colţul camerei, iar lujerul ei lung şi verde urca pînă la tavan, întinzîndu-se de la o grindă la alta. Razele soarelui ce pătrundeau prin luminator scăldau frunzele plantei şi alunecau pe podea în forme stranii. Este un joc făcut în paradis, nu crezi?

Sam îşi puse o mînă pe umărul ei şi privi planta.

– În regulă, Greta, spuse el, care sînt exact necesităţile tale? Şi cine naiba ţi le va asigura?

– Propriul ei stăpîn. Maddie surîse dulce. Şi în afară de strictul necesar – apă şi îngrăşăminte – Greta are nevoie de muzică, dar nu de muzică grea, ci de jazz uşor, poate chiar Enya.

– Enya?

Maddie înclină afirmativ din cap.

– Văd că mai am de lucru pe-aici. De fapt şi Mozart ar fi bun. Şi nu-i trebuie multă apă, Sam.

– Cred că am să mă descurc. El privi razele de soare care jucîndu-se în părul lui Maddie formau scîntei violente şi albastru-închis. Urmări firele cu vîrful degetelor. Eu voi veni des aici, dar cine se va ocupa de curăţenia acestui loc va avea grijă şi de bătrîna credincioasă, de acolo de sus.

– Bună idee. Maddie îşi scutură praful fin de pe cămaşa lungă. Cred că Greta va fi o companie plăcută.

– Nici nu mă îndoiesc de asta, spuse el, frecţionîndu-i gîtul lui Maddie. Deci, cînd soseşte şi restul de mobilă?

– Luni. Majoritatea pieselor va trebui să fie aici pînă atunci. Mobilierul pentru camerele de la etaj şi cel pentru terasă.

Căldura degetelor lui îi relaxă gîtul. Ea se întoarse încet, îşi înălţă capul şi îl privi.

Sam inspiră adînc. Se descurcase destul de bine stăpînindu-şi dorinţa. Deşi se înflăcăra atunci cînd ea îl atingea uşor, cînd ochii lor se întîlneau, cînd trecînd pe lîngă el parfumul proaspăt şi pur al trupului ei îl învăluia, reuşi totuşi să se controleze. Cît îşi mai putea stăpîni, oare, dorinţa de a o avea pe Maddie?

– Maddie, eu...

– Oh, Sam, suspină ea. Şi, eu. Se ridică pe vîrfuri, îşi puse mîinile în jurul gîtului lui şi îl sărută uşor pe gură. Sam reacţionă imediat, ca o bombă cu ceas, şi o trase puternic spre el. Îi prinse uşor buza, îi urmări cu limba conturul şi apoi o sărută pînă cînd simţi totul, în fiecare milimetru al corpului lui.

Într-un tîrziu o eliberă, împingînd-o uşor deoparte. Ochii lui rătăceau pe faţa ei, învăluită de dorinţa răspîndită pe obraji şi în privire.

– Maddie, murmură el, Maddie, nu știu ce se întîmplă aici. Își trecu degetele prin păr. Prezența ei, surîsul ei, atingerea ei i se păreau minunate. Începuse să facă parte din viața lui, era ceva care dacă i-ar fi lipsit ar fi murit. Își înclină capul, îi mîngîie obrazul luminos și începu să-i urmărească cu degetul linia feței, pînă îi atinse lobul urechii.

Continuă să vorbească, glasul lui fiind intens iar privirea plină de dorință pătrunzătoare.

– Nu mai judec cum trebuie în ultima vreme – acesta este numai unul din lucrurile pe care mi le-ai produs – dar de ceva sînt foarte sigur și anume că nu vreau să-ți stric viața, nu vreau să te rănesc.

Maddie stătu liniștită o clipă.

– Atunci n-o face, răspunse ea simplu. Colțurile gurii ei se ridicară ușor.

– Viața este simplă pentru tine, nu-i așa?

– Nu, viața mea nu a fost niciodată simplă. Muncesc mult ca să nu fie complicată. Cîteodată reușesc, alteori nu. Dar adevărul este că, în fiecare clipă binecuvîntată în care sîntem împreună, ceva izbucnește. Nu știu exact ce este dar se pare că este ceva ce nu putem ignora. Cred că ar fi mai bine să ne împăcăm, să ținem seama de acest ceva...

– Poate. El luă o șuviță de păr din coada ei și o răsuci pe deget. Este al naibii de greu să

ignori, dar uneori calea cea mai grea este cea mai bună, la urma urmei.

Maddie își strecură mîinile în buzunarele blugilor și inspiră adînc. Apoi privi spre Sam.

– Pentru o clipă așa am crezut și eu, pentru că m-am obișnuit să mă potejez. Dar acum nu mai sînt sigură. Am muncit din greu, Sam, ca să trăiesc în prezent. Și mi-am dat seama că de cînd te-am întîlnit fac exact pe dos. Mă gîndesc la ziua de mîine, la ziua cînd lucrarea se va sfîrși, la modul în care să te evit, deoarece mă tulburi într-un sens sau altul. Și asta este neplăcut... și în plus reprezintă și o imensă pierdere de timp.

Vocea ei era atît de serioasă încît Sam abia se stăpîni să nu o prindă în brațe și să o mîngîie.

Maddie privi spre ocean, apoi se uită din nou la Sam.

– Poate că pur și simplu ar trebui să ne bucurăm de moment.

Sam o privi plin de dorință.

– Nu sînt un bun prezicător, Maddie, spuse el calm.

Maddie îi atinse obrazul.

– Știu, Sam. Apoi, cu un zîmbet luminos care împrăștie grijile, spuse: Și acum, ca stăpîn al acestei case, ce-ai zice de o ieșire la cumpărături? Cred că este timpul să mai cheltuim

din banii tăi şi să mai completăm locul cu lucruri de primă necesitate – cum ar fi prosoape, îngrăşăminte pentru plantă şi un ibric corespunzător.

Cu Maddie alături, orientîndu-l, Sam conduse cîteva mile spre Sud către Capitola, un mic orăşel de coastă. Maddie îl apucă de mînă şi-l ghidă pe străzile strîmte, îl tîrî prin micile şi aglomeratele magazine.

– Cumpărăturile aste sînt ceva nou pentru mine.

– E timpul să înveţi. Eu nu fac prea multe cumpărături dar am hotărît că tu trebuie să faci. Dispoziţia dă o altă înfăţişare lucrurilor. Îţi spui că nu are importanţă cît durează, îţi închipui că eşti în căutarea unei comori şi să vezi atunci ce palpitant devine totul.

– Palpitant, zici? El ridică o lumînare multicoloră, în formă de glob pămîntesc şi o ţinu în lumină.

– Vezi? spuse Maddie, luîndu-i lumînarea din mînă. Este exact ce-ţi explicam. Uite ce ai găsit! Este o lumînare minunată, absolut perfectă.

– Pentru ce?

– Pentru lumină, linişte, pentru toate aceste

lucruri. Lumînările sînt minunate.

Sam se lăsă convins. Dacă ea ar fi spus că era nevoie de douăzeci, toate în formă de flamingo, le-ar fi luat pe loc. Lumina din ochi şi atingerea uşoară a degetelor ei îl convinseră.

În timp ce se plimbau de la magazin la magazin, alte şi alte părţi din comorile lui Maddie îşi croiau drum spre braţul lui Sam. Ea se bucură cînd găsi, într-un mic magazin dosnic, un set multicolor de suporturi din bumbac, un vas înalt tubular şi un tablou reprezentînd un pescăruş solitar, aflat sub cerul limpede californian, la capătul unui dig.

Iar Sam găsi marea fericire în ea.

O luase de mînă şi se îndreptau spre ultimele magazine, cînd o voce puternică, răsunătoare îi făcu să se oprească pe trotuar.

– Madeline, tu eşti?

Maddie şi Sam se întoarseră şi văzură o femeie înaltă, între două vîrste, făcînd semne cu mîna. Într-o clipă femeia traversă strada, în claxoanele maşinilor şi se aruncă spre ea.

– Oh, Doamne, tu eşti, Maddie.

– Angela! Maddie îşi aruncă braţele în jurul femeii în vîrstă, strîngînd-o puternic. Într-un final se trase deoparte. A trecut mult timp, spuse ea încet.

– Foarte mult, dragă, spuse Angela. Dar arăţi bine. Chiar foarte bine. Ea luă mîna lui

Maddie şi o ţinu strîns.

Sam privi schimbul de priviri. Indiferent cine era femeia, Maddie era bucuroasă că o întîlnise, deşi prezenţa ei o indispuse, provocîndu-i o umbră de tristeţe în ochi.

– Sam, spuse Maddie, întorcîndu-se spre el, vreau să-ţi prezint...

– ... o veche prietenă, rosti Angela. Ochii ei o priveau pe Maddie, iar cuvintele spuneau mai mult pentru Maddie decît pentru Sam.

Maddie aprobă din cap.

– Aşa este. Îl luă pe Sam de braţ. Iar el este un client, Sam Eastland, Angela Patterson.

Angela îi strînse călduros mîna lui Sam. Sam simţi ochii ei cercetîndu-l atent, măsurîndu-l din cap pînă în picioare, ca şi cînd s-ar fi îndoit de prezentarea lui drept client şi dorind parcă să afle mai mult.

– Nu ne-am văzut de cîtva timp, explică Maddie. Angela locuieşte în San Francisco.

– Iar tu te-ai stabilit la Santa Cruz. Este minunat, dragă. Este un loc bun pentru tine.

– Da, Angela. Aşa este.

– Te-ai căsătorit? întrebă Angela încet.

– Nu, zîmbi Maddie.

– Dar visele tale sînt aceleaşi.

– Oh, desigur.

– Le vei realiza, Maddie, dragă. Sigur le vei împlini. Ştiu asta. O îmbrăţişă strîns, iar Sam

avu senzația că aproape uitaseră că era și el de față sau poate pur și simplu prezența lui nu avea nici o importanță. Se vorbise o limbă pe care el nu o înțelesese, dar pe care cele două femei o știau perfect.

– Drăguță doamnă, spuse Sam în timp ce Angela se îndepărta.

– Foarte drăguță.

– Sînteți bune prietene de multă vreme?

– Angela mi-a fost avocată cu mult timp în urmă și am devenit prietene apropiate. La un moment dat viețile noastre au fost strîns împletite, dar asta a fost demult de tot. Cîteodată mi se pare că a trecut o viață de atunci.

Un puternic freamăt venind din stomacul lui Maddie întrerupse serioasa conversație și-i lăsă lui Sam senzația că fusese frustrat de un lucru important ce urma să fie spus.

– Sam, dacă nu mănînc ceva, mor.

– Și mă lași să termin cumpărăturile singur? Nu se poate. Își puse mîna pe umărul ei, traversară strada și se îndreptă spre restaurantul de pe plajă care avea o panoramă prin care Sam spera să readucă zîmbetul în ochii lui Maddie.

Se așezară undeva în spate, pe terasă și comandară salate de legume și ceai cu gheață.

– Ai să mă transformi într-un iepure blestemat, mormăi Sam.

Au stat liniștiți de vorbă iar, pînă să so-

sească chelnerul cu salatele, lumina revenise deja în ochii ei, Sam întrebîndu-se dacă nu cumva fusese totul numai în mintea lui.

La distanță, mici cabane multicolore, construite pe bancuri de nisip creau ambianța unui sat mediteranean. Sam se rezemă de spătarul scaunului amintindu-și de sîmbetele petrecute la birou, la club sau la ședințe.

– Aici este frumos, spuse el, rupînd tăcerea.

– Ai putea folosi mai mult timp ca să te relaxezi. Uită-te la fruntea ta.

Sam își atinse fruntea și își adînci ridurile încruntîndu-se exagerat.

– Să nu-mi strici astea. Sînt semnătura mea, Maddie. Cu ele fac praf concurența. Nu-mi permit să le pierd.

– Știi ce cred eu, Sam Eastland? Eu cred că ești un lăudăros. Iar sub aparența acestui costum de haine nu se ascunde decît un ursuleț de pluș.

– Știi tu asta despre mine?

Ea își ridică bărbia.

– Da.

Sam înclină capul într-o parte și o privi cu atenție.

– Cîteodată am impresia că știu și eu ceva despre tine, ca și cum te-aș cunoaște de multă vreme.

Maddie deveni serioasă și se aplecă ușor în

față.

– Înțelg ce vrei să spui, Sam. Uneori astfel de lucruri se întîmplă. Ea ridică ușor din umăr. Cine știe, poate în altă viață am fost prieteni. Sau iubiți? Sau poate frate și soră?

– Într-o altă viață?

– Este posibil. Sau poate este altceva, poate sînt forțele din jurul nostru. Nu știu. Dar știu că am simțit ceva pentru casa ta, chiar de la început, dinainte de a te cunoaște pe tine.

– Ce anume ai simțit?

Maddie își sprijini bărbia în palmă.

– Am avut un sentiment care însă nu i-a atins niciodată potențialul. Ochii ei erau strălucitori. Știu că sună prostește. Dar am stat acolo o zi întreagă, singură, scăldată de razele soarelui și deodată totul a fost clar. Casa ta are nevoie să se contopească cu lumea din jurul ei, cu oceanul, cu cîmpurile de anghinare și cu eucalipții. Ea își ridică mîinile cuprinzînd în ele cerul și marea. Și pe Sam Eastland. De-a lungul plajei sînt cîteva case frumoase destinate să fie extravagante. Dar a ta este diferită. A fost destinată să fie colțul în care marea și pămîntul să se întîlnească iar sufletul omenesc să-și găsească odihna. Ea se lăsă pe spătarul scaunului împreunîndu-și mîinile pe masă și surîse trist. Așa este.

Sam era pătruns. Obrajii ei erau îmbujorați,

iar licăriri fine dansau ca niște pulberi de aur în oceanul verde al ochilor săi. Era vie, vibrantă, atrăgătoare. El luă o lungă înghițitură din ceaiul cu gheață.

– Oricum, spuse ea, asta-i ceea ce cred eu. Tu ce părere ai?

Sam rîse.

– Sincer nu știu ce să cred. Ai un stil de a mă arunca direct la centru, Maddie. Drace, aproape m-ai convins că plantele ascultă Mozart și casa vorbește.

Maddie zîmbi.

– Ție îți plac lucrurile mai exacte. Îți place să poți explica totul mai simplu ca atunci cînd aduni doi cu doi și obții întotdeauna patru.

– Poate că așa este. Eu văd lumea într-un mod mai realist, mai faptic. Cîteodată parcă plutești, Maddie.

Ea chicoti, dar cînd răspunse expresia îi deveni serioasă.

– Sam, lumea mea este, în toate amănuntele, la fel de reală ca și a ta. Eu interpretez realitatea diferit, atîta tot. Așa trebuie să fac.

Cuvintele ei erau pline de subînțeles, se gîndi Sam. Dar înainte de a le putea cercetea, ea își trase scaunul și atingîndu-i mîna îi sugeră să se ridice.

– Aș putea să stau aici și să mănînc toată ziua, Sam, spuse ea, dar e timpul să devenim

practici şi s-o luăm la picior.

– La picior?

– Adu-ţi aminte, Sam – îl apucă ea de bărbie. Dispoziţia.

Sam n-ar fi recunoascut în faţa nimănui că hoinăreala pe nostimele străzi comerciale de la marginea oraşului fusese unul din cele mai plăcute moduri în care îşi petrecuse vreodată sîmbăta după-amiaza. El se întrebase vag dacă nu era vreo vrăjitorie la mijloc, care pe lîngă toate celelalte avea să te facă în final să-ţi pierzi dinţii şi să-ţi aşeze amuzant oasele. Vraja lui Maddie era palpabilă.

Într-o oră epuizară toate străzile din Capitola, alegîndu-se cu vase de bucătărie de tot felul, cu cafea şi ceainice, cu şervete, cuverturi şi aşternuturi, cu tacîmuri şi mici aparate. Sam privi uriaşele pachete, a căror livrare fusese solicitată de Maddie lui Sears pînă luni.

– Cred că într-una din celelalte vieţi ai organizat lumea.

Maddie se strîmbă în timp ce mîzgălea adresa lui Sam pe actele de livrare.

– Tot mai susţineţi să fac pe şefa, domnule? Ea îl luă de mînă, îl trase afară din magazin şi-l conduse într-o iaurgerie. În regulă sau poate nu este chiar în regulă. Acum am nevoie de o recompensă. Şi apoi acasă. Sîntem frînţi!

Se întuneca cînd Sam conducea încet pe

strada pe care locuia Maddie. După-amiaza trecuse prea repede şi nu-i convenea deloc văzînd că se sfîrşeşte.

Trase la bordură, opri motorul şi o privi.

– Bine, Maddie. Ce urmează acum? Cred că voi adopta ideea ta de a examina totul mai atent.

Ea rîse.

– Nu m-am gîndit la un microscop, Sam.

– Nici eu. M-am gîndit să luăm cina împreună. Să ieşim undeva. Să facem tot ce obişnuiesc cei din Santa Cruz să facă. Drace, am putea merge dacă vrei şi în acel parc de distracţii. Vreau să fiu cu tine. Ce zici?

– Sună extraordinar. Dar am alte planuri pentru seara aceasta, Sam.

Schimbă-le, ar fi vrut Sam să rostească, dar îşi stăpîni cuvintele. În definitiv nu avea nici un drept. Avea viaţa ei, poate exista şi un bărbat.

– O întîlnire? spuse el luminîndu-se.

– E timpul să te întorci! O voce cunoscută venind dinspre peluză întrerupse răspunsul lui Maddie. Glasul fusese imediat urmat de prezenţa lui Lily. Se aplecă peste maşină şi le zîmbi.

– Bună, puilor. Asta este soarta, spuse ea. Eşti exact persoana pe care speram s-o întîlnesc.

– Bună, Lily, răspunse Maddie.

– Nu pe tine, dragă! Pe Sam îl voiam.

Lily ţinea în mînă un capac iar peste şort şi tricou purta un şorţ pe care stătea scris cu litere mari roşii şi albe *Sărută bucătăreasa.*

Sam surîse, privirea lui fixîndu-se pe şorţul ei.

– Cine găteşte, Lily?

Lily îşi privi şorţul.

– Ah, da, Sam, poţi să mă săruţi – sobru, bineînţeles. Dar mai tîrziu. Aveam presimţirea că vei fi în oraş, aşa că i-am spus lui Jack să pună mai mulţi cartofi în salată şi mai multă bere la gheaţă. Fii aici în două ore.

– Aici?

Maddie se întoarse spre el.

– Lily te invită la cină diseară, Sam.

– Sigur că da, asta este ceea ce fac.

– Şi amîndoi, şi ea şi Jack, sînt excelenţi bucătari.

– Adevărat! spuse Lily.

– Invitaţiile ei sînt rîvnite, continuă Maddie, aşa că dacă aş fi în locul tău nu aş refuza-o.

– Nu ai refuza-o?

Maddie se întoarse spre el. Sam inspiră parfumul ei înmiresmat.

– În nici un caz, răspunse Maddie. Nimeni nu ratează şansa de a mînca la Lily. Sincer.

– Nici chiar tu? întrebă el.

– Nici chiar eu. Niciodată. Eu sînt prima la

coadă.

Un val de neașteptată ușurare îl cuprinse. Deci asta era întîlnirea ei – cină la familia Thorpe. Grozav. Îi surîse lui Lily.

– Sigur, Lily. Drace, cine ar putea refuza o astfel de ofertă? O bucătăreasă de pupat și o mîncare extraordinară. Voi veni negreșit.

– Sigur că vei veni. Ne vedem după șapte. Și dispăru, ca o scînteie alb-roșietică în lumina palidă a soarelui.

– Crezi că mă voi descurca cu localnicii? întrebă Sam.

– Cred că te vei descurca excelent.

– Oare? Sam își puse palma pe obrajii ei încinși. Ne vedem peste o oră atunci. Atingînd-o ușor o sărută pe obraz.

Maddie ieși din mașină. De ce, se întrebă ea în timp ce se îndrepta spre casă, de ce oare nu mai simțea pămîntul sub picioare? De ce era așa de moale, de ce își simțea genunchii slăbiți? Era oare Sam de vină? se întrebă ea, aplecîndu-se să-l mîngîie pe Eeyore după urechi.

Stătu acolo cîteva clipe, jucîndu-se cu degetele în blana aurie a cîinelui, știind fără să se uite înapoi că Sam era încă la marginea trotuarului, fixîndu-o cu ochii lui albaștri. Ridică din umeri și își strînse mîinile în jurul corpului. Oh, Maddie, se gîndi ea, ce faci? Ți-ai pus iar viața

pe jar. Ai de gînd să strici totul pentru un chip frumos şi un trup sexy?

Dar vocea era stinsă şi puţin timp mai tîrziu cînd îşi lăsă corpul să se afunde în cada plină de apa înspumată, trebui să lupte din răsputeri pentru a o mai auzi.

Opt

Sam sosi la şapte. Se schimbase într-o pereche de pantaloni largi şi într-un pulover en-coeur, de caşmir. Parfumul săpunului şi al after-shave-lui îi înmiresma trupul.

– Opera prosoapelor, spuse el, în timp ce Maddie îşi plimba privirea pe corpul lui observînd schimbarea hainelor.

– Şi a duşului, nu?

– Oh-oh. Dar cineva – Dumnezeu ştie cine – a umplut baia de plante, aşa că a trebuit s-o împart cu ele.

Maddie rîse.

– Iartă-mă. Am uitat. Le-am pus acolo cînd se mochetau camerele de la etaj.

– Acum eu şi priboiul sîntem prieteni buni. Ăsta-i rezultatul cînd nu faci duş singur.

– Corect, spuse ea, imaginîndu-şi-l pe Sam făcînd duş cu toate plantele în jur.

– Sînt un susţinător convins al acestui lucru, mai ales aici în California.

– Al priboiului?

– Nu, al scăldatului împreună cu altcineva. Se economiseşte apă.

– Eşti un conservaţionist, spuse Maddie uşor.

– Da. Dar tu? Poate într-o zi...

– Simt grătarul familiei Thorpe. E timpul să mergem. Maddie împinse uşa de plasă. Surîse luminos.

– Şi eu simt ceva. Se apropie de ea, faţa aproape cufundîndu-i-se în părul ei. Este părul tău. Se retrase apoi îmbătat de mireasma de avocado. Ai dreptate, spuse el, cu o voce ciudat de gravă. E cazul să mergem. Ah... Îşi trase o mînă de la spate. Aproape că am uitat. Asta-i pentru tine.

Maddie încercă să ia floarea, dar de emoţie nu reuşi. Îi oferi o singură margaretă, fragilă şi frumoasă.

Îi adusese o margaretă. O singură marga-

retă! O luă şi o recunoscu; era dintre cele sădite de ea acum două zile în ghivecele din faţa uşii de la intrare. Dar gestul conta, simplul gest al acestui bărbat elegant, care îi provoca atîta emoţie. Cu siguranţă însemna mai mult decît dacă ar fi comandat un buchet de trandafiri la florăria din strada Mission. Ea întoarse capul pentru a-şi ascunde emoţia din ochi şi îşi prinse floarea în părul des.

– Chiar îmi plac margaretele, spuse ea răguşit şi apucîndu-l de mînă se îndreptară spre casa de alături.

Cînd Maddie şi Sam intrară prin poarta din spate, terasa şi curtea vecinilor erau pline de lume. Lily se grăbi să-i salute, apoi luîndu-l de braţ pe Sam începu să-l prezinte oaspeţilor. Era o amestecătură de oameni – proprietari de magazine, profesori de la colegiul de pe deal, cercetători. Chiar şi Joseph, care devenise prieten cu Lily şi Jack, după ce Maddie li-l prezentase în urmă cu vreo doi ani, era acolo. Şi spre surprinderea lui Sam, alături de Joseph era şi Eleanor.

Pe Sam nu-l interesa nimeni altcineva decît Maddie. Dacă ar fi întîrziat la ea acasă şi n-ar fi plecat atunci cînd au plecat nu se ştie de ce ar fi fost în stare. Dorinţa plutea între ei, ca o ceaţă deasă şi caldă de vară. Stătea singur

acum, la capătul aleii pavate, străjuită de ghivece cu priboi şi margarete. Ea era în mijlocul mulţimii, strîngînd mîini, îmbrăţişînd prieteni. O privea cum se apleca şi asculta atentă cîte vreo bîrfă şoptită la ureche de vreo femeie în vîrstă. Oamenii reacţionau imediat cînd o vedeau, voiau să-i vorbească, să-i atingă mîna şi să fie aproape de ea. Părea atît de tînără, se gîndea el – drace, era tînără, chiar cu şapte, opt ani mai tînără decît el – şi totuşi era ceva în ochii ei care trăda o viaţă lungă.

O privea cum îşi ţinea capul pe spate şi cum rîdea la cuvintele spuse de cineva. Părul ei lung era lăsat liber în seara asta, o bentiţă latră argintie ţinînd acest nor negru departe de faţă, iar cînd îşi lăsa capul pe spate părul îi curgea pe umeri ca o cascadă. Şi margareta era încă acolo, o pată mare alb-galbenă în părul ei negru strălucitor. Purta o bluză în dungi, de mătase, fără mîneci, cu tonuri vii de albastru, verde şi purpuriu. Era susţinută de bretele fine şi se asorta perfect cu fusta. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar ochii îi erau plini de zîmbet şi fericire. De cîte ori îl privea îi făcea semn cu mîna, îi zîmbea şi apoi trecea mai departe. Unii o opreau, se uitau la el, arătau chiar spre el şi zîmbeau. Indiferent ce spuneau părea că nu o deranjează, surîdea mereu, iar ochii îi

erau plini de căldură.

– Am avut dreptate, nu-i aşa? Aveai nevoie de puţin timp departe de birou, Sam, spuse Eleanor, apărînd din spatele lui.

– Deci tu erai Eleanor, zise el, sărutînd-o pe obraz. Se uită în spate după Maddie, o găsi şi o urmări cu privirea în timp ce traversa curtea oferind grupurilor de oameni adunate în conversaţii, platouri cu cartofi prăjiţi, legume şi ciuperci umplute cu mirodenii. Maddie părea o insulă verde, liniştită în această mare de străini, de oameni despre care el nu ştia şi nu voia să afle nimic.

– Dar trebuie să recunosc, Sam, sînt emoţionată şi surprinsă, spuse Eleanor.

Sam îşi luă privirea de la Maddie.

– Omul nu poate trăi numai muncind.

– Ai vorbit ca un înţelept.

– Casa arată splendid, Eleanor.

– Nu ţi-am spus eu?

– Drăguţ din partea ta. Sam luă de pe o tavă un pahar cu limonadă şi i-l întinse, iar pentru el luă o bere din frigider. Acum, Eleanor, ce-ar fi să trecem la afaceri. Povesteşte-mi despre Joseph Carter.

– Joseph este un om drăguţ. Îmi place foarte mult.

– Şi mie dar ochii tăi spun mai mult decît

atît. Haide, Eleanor, ne cunoaştem de prea mult timp şi nu este cazul să te ascunzi după degete.

Rîsul obişnuit al lui Eleanor se pierdu în veselia serii.

– Există anumite lucruri care nu se discută. Dar este de ajuns să-ţi spun că Joseph şi cu mine ne simţim bine împreună. Cine ştie unde vom ajunge? Dar deocamdată se pare că ne completăm reciproc. Ea îşi ridică bărbia, îl privi în ochi şi continuă încet şi clar: Mă face să rîd, mă face să mă simt femeie şi mă farmecă. Am avut o viaţă plină, dar nu am căutat aşa ceva. Acum însă toate acestea au ajuns şi la mine şi sînt extraordinar de bucuroasă că nu m-au ocolit. Şi, Sam, îl fixă ea cu privirea – cred că ar trebui şi tu să te gîndeşti la astea.

Înainte de a-i putea răspunde, Sam simţi o uşoară apăsare pe cot.

– Nu vă vedeţi destul la serviciu? întrebă Maddie îmbrăţişînd-o pe Eleanor.

– Arăţi absolut strălucitor în seara asta, Maddie, spuse Eleanor călduros.

Sam o privi pe Maddie cum neagă complimentul şi îi păru că ea într-adevăr nu îşi vedea frumuseţea aşa cum o vedeau ceilalţi. Sau poate pentru ea era pur şi simplu irelevantă.

– Sam este cel care face senzaţie aici, zise

ea făcînd un semn spre el. Am primit numeroase întrebări în legătură cu disponibilitatea ta.

El își ridică o sprînceană.

– Oh?

– Le-am spus însă că nu ești liber. Ea zîmbi gingaș, apoi se întoarse spre Eleanor. Joseph spunea că veți pleca în seara asta la Big Sur.

– Tocmai voiam să vă spun. Îl privi pe Sam. Joseph și cu mine vom face o călătorie de plăcere.

– Călătorie de plăcere? zise Sam. Eleanor, dar tu în viața ta nu te-ai plimbat pe o distanță mai mare decît cea dintre casă și garaj.

– Deci este timpul să încep și eu, nu credeți? Ochii ei jucau. Nu sîntem noi cei mai fraieri. Acolo este o stațiune nouă, de unde ne vom întoarce imediat ce vor apărea primele semne de oboseală. Este un loc intim cu cabane la malul mării. Nu vom fi decît noi doi și leii de mare.

Surîsul ei îi convinse pe Maddie și Sam.

– Și cît vei fi plecată? întrebă Sam.

– Vom trage și noi chiulul cîteva zile. Am vorbit cu cineva să se ocupe de serviciu, așa că nu te impacienta...

– Oh, Eleanor, este minunat, spuse Maddie. Joseph avea nevoie de o pauză. Sper să vă distrați bine.

– Sigur, răspunse Eleanor cu un entuziasm care îi făcu pe Maddie şi pe Sam să rîdă.

Lily îi invită pe toţi cei prezenţi să-şi umple farfuriile. Jack aranjase pe lunga masă de lemn platouri cu somon fript, legume şi vrafuri de farfurii.

– Cred că i-am pierdut pe Joseph şi pe Eleanor, spuse Sam arătînd cu capul spre poartă.

Maddie îşi ridică ochii la timp pentru a-i putea vedea îndepărtîndu-se pe alee, ţinîndu-se de mînă.

– Scumpul de Joseph, spuse Maddie în şoaptă. Mă bucur pentru el.

Sam sesiză tremurul din vocea ei.

– El înseamnă mult pentru tine, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap, clipind repede pentru a-şi ascunde lacrimile.

Sam îi întinse o farfurie.

– Înţeleg. Şi eu simt la fel pentru Eleanor.

– Ştiu. Îmi dau seama. Eleanor mi-a spus că lucrează cu tine de o viaţă.

– Aproape. A renunţat la o slujbă pentru a veni să lucreze cu mine încă de la început. Şi a rămas în contiunare deşi soţul îi murise şi avea doi adolescenţi de crescut. Îi datorez foarte mult.

Maddie simţi emoţia din vocea lui şi îşi dădu

seama că vorbele lui nu apreciau numai talentul ei organizatoric.

– Este o femeie extraordinară, spuse el încet, mai mult pentru sine decît pentru Maddie. Mai luă o bere din frigider și privi în jur. Era prea multă lume. În colțul cel mai îndepărtat al curții era un eucalipt bătrîn sub care se afla o mică bancă. Arătă cu capul spre ea. Ce-ai zice să mergem acolo?

– Încerci să evadezi, Sam.

– Ai dreptate. Joseph și Eleanor mi-au dat de gîndit, spuse el cu un zîmbet care sugera că ar vrea să meargă mult mai departe decît la banca din colț.

Maddie îl urmă pe aleea pietruită și se așeză lîngă el. Un gard viu, des de măceși separa locul de restul curții, iar eucaliptul înmiresma aerul.

– Probabil că este mai bine să mîncăm aici. Toată lumea este așa de curioasă în privința ta, încît n-ai avea nici o șansă să guști ceva acolo.

– De ce?

– De ce? Pentru că ești sexy, atrăgător și nou în oraș, de asta. Ea se strîmbă. Mă refer desigur la femei. Bărbații te-ar lăsa probabil să mănînci liniștit.

El rîse.

– Deci asta este viața de provincie.

– O parte din ea. Cealaltă parte este sprijinul pe care aceiași curioși ți-l dau cînd ai nevoie. Poți să fii oricine aici. Oamenii te acceptă.

– Și de asta ești tu aici.

Ea încuviință din cap.

– Cînd ai venit?

– În urmă cu mai bine de cinci ani.

– Și de ce Santa Cruz?

– Căutam să găsesc ceea ce tocmai ți-am explicat.

– Femeia pe care am întîlnit-o azi are vreun amestec în toată treaba asta?

– Da. Fratele ei avea o cabană în zona dealurilor și mi-a permis să o folosesc cîteva luni. Am părăsit cabana, dar nu și orașul. Acum însă timpul ți-a expirat. Ea îi arătă spre farfurie. Mănîncă. Somonul este grozav și al tău începe să se răcească.

Sam rîse.

– Și pun prea multe întrebări, nu-i așa?

Maddie numai zîmbi și ridică furculița plină cu salată de cartofi.

– Gustă asta. Jack a făcut-o. Nu există ceva mai bun.

O bucățică mică de cuișoare îi căzu pe deget și înainte ca ea s-o poată lua, Sam se aplecă și-o linse.

– Ai dreptate, spuse el. Este delicioasă.

I se tăie respirația.

– Ai grijă, Sam. Lucrurile de genul acesta mă înnebunesc.

– Îmi place cînd ești nebună. E chiar așa de rău? Vreau să spun că mă faci și pe mine să simt la fel, ori de cîte ori părul tău îmi flutură pe față, ori de cîte ori bluza ta se întinde peste sîni sau cînd zîmbind îți apar gropițe mici în obraji. Îi mîngîie obrazul stîng.

Ea își ridică mîna.

– Bine, am înțeles. Și nu, nu este ceva rău în asta. Numai că... Făcu o pauză și-și mușcă buza de jos. Sam o privi și adăugă mușcatul buzei pe lista lucrurilor care îl înnebuneau.

– Continuă, Maddie.

Inspiră adînc și apoi începu hotărîtă.

– M-am gîndit la ziua de astăzi, la lucrurile despre care am vorbit. Și există ceva ce trebuie să știi despre mine.

– Aș vrea să știu multe lucruri despre tine.

– Nu, așteaptă, lasă-mă să termin. Ești sexy după cum spune toată lumea. Ești foarte... atractiv. Iar eu simt la fel ca orice femeie normală...

– Bine, spuse el, încuviințînd din cap și stăpînindu-și cu greu un zîmbet. Cred că asta-i bine.

– Sînt sigură că ai multe femei.... prietene.

Sam nu comentă.

– Ei bine, eu nu am mulți bărbați prieteni... mă refer într-un anumit sens. Și eu...

– Maddie... Vocea lui era blîndă. Încerci să-mi spui că nu te culci cu oricine?

– Oh, da!

Cuvintele fuseseră spuse cu atîta emoție că Sam nu-și mai putu reține zîmbetul.

– Poate că n-ai să crezi, spuse el luînd-o de mînă, dar nici nu m-am gîndit că ai face-o. Niciodată. Este ceva în tine care parcă spune „Eu nu mă culc cu oricine". Este foarte clar.

– Deci ne-am înțeles.

– Da.

– Există sigur aici această... atracție cu care ne putem, descurca, dar trebuie să știi asta.

Sam dădu din cap solemn.

– Trebuia.

– Bine. Atunci este stabilit. Mi-am luat o piatră de pe inimă. Acum să vorbim despre alte lucruri.

El privi lumina jucîndu-se în ochii ei ca niște pulberi fine aurii într-o mare turcoaz. Ce anume o rănise de o făcuse să fie așa prevăzătoare cu bărbații? Era ceva acolo, ceva în ochii ei...

– Spune-mi mai multe despre tine, zise Maddie luminoasă.

– Un subiect plictisitor.

– Ai fost căsătorit, Sam. Povestește-mi despre soția ta.

– Fosta mea soție. Sam nu vorbea despre Elizabeth. Cu excepția faptului că era mama lui Sara, ea nu mai făcea parte din viața lui. Dar întrebarea lui Maddie nu-l deranjase așa cum ar fi crezut. Dacă întrebase însemna că o interesa și considera, dintr-un motiv anume, că era necesar să știe. Așa că îi va răspunde.

– Nu m-am gîndit să-ți smulg cuvintele, Sam, spuse Maddie ca răspuns la tăcerea lui. Dar uneori ești o enigmă pentru mine și m-am gîndit că poate dacă înțeleg o parte importantă, voi reuși să înțeleg întregul.

Sam își rezemă capul de copac.

– Pare destul de corect. Numele fostei mele soții este Elizabeth, spuse el. Era foarte frumoasă și în felul ei era drăguță. Și încă este. Luă o înghițitură de bere. Drace, era totul așa de nesincer. Era mult mai mult de spus despre Elizabeth. De ce nu putea fi oare cinstit? În special cu cineva ca Maddie, care era sigur că nu ascundea niciodată adevărul. I-l datora – măcar ca avertizare. Hei, Maddie, ăsta sînt eu. Asumă-ți riscul...

El se rezemă din nou de copac își întinse picioarele și o privi dintr-o parte.

– Ei bine, Maddie, asta-i ştirea senzaţională. Am întîlnit-o pe Elizabeth Harris la Londra, tocmai cînd îmi puneam afacerea pe picioare. Atrăgeam atenţia multora – eram puştiul deştept din Silicon Valley – şi nişte asociaţi din Londra au dat o petrecere pentru mine, la care a luat şi ea parte. Eram tînăr şi m-a cucerit pur şi simplu. Mai luă o înghiţitură de bere. Peste o lună eram căsătoriţi.

– Sună ca un basm.

– Exact aşa cum au scris ziarele. Eram tînărul venit de nicăieri, care reuşise extraordinar şi care se întorsese din Anglia cu o femeie frumoasă. Îşi trecu degetele prin păr. Oamenii adoră genul acesta de poveşti.

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea încet.

Sam era atît de tăcut încît Maddie crezu că l-a ofensat, că l-a făcut să devină din nou acea persoană izolată şi singuratică pe care abia şi-o mai aducea aminte. În cele din urmă vorbi avînd vocea gravă, clară şi plină de sinceritate. Zîmbi şi i se formă o gropiţă în obraz.

– Sa întîmplat, Maddie, că am dat greş în viaţa mea.

– Sigur nu ai fost numai tu...

– Ba da. Probabil că am fost numai eu de vină, spuse el, nemenajîndu-se. Pur şi simplu am lăsat căsătoria să se ducă dracului. Eli-

zabeth era tînără, bine intenționată. Dar eu i-am dat puțin de furcă. Munceam mult cu noua companie, investeam bani, încheiam contracte – asigurîndu-i totul pentru o viață perfectă.

– Admirabil.

Sam continuă ca și cum ea n-ar fi intervenit:

– I-am dat nenumărate lucruri, dar foarte puțin din mine. Emoțional ea era foarte avidă. M-am simțit... sufocat, uscat, epuizat de exigențele ei. Am crezut că am să pot să fiu tot ce tatăl meu nu fusese – un susținător material, un prieten, un soț bun, un om solid sentimental. Dar m-am supraestimat. Mă simțeam neputincios în astfel de ipostaze, în schimb mă dovedisem neîntrecut în afaceri și în mînuirea banilor. Dar în obligațiile sentimentale? Nu stăteam prea grozav. De fapt, chiar prost. Făcu o pauză, o atinse ușor pe vîrful nasului și spuse cu o voce care voia să fie veselă: Acum știi adevărul despre Sam Eastland.

– Oare?

– Da, răspunse Sam. Mai sorbi o înghițitură de bere și se mai rezemă o dată cu capul de copac. Este rîndul tău acum. În afară de faptul că ești deșteaptă, frumoasă, al naibii de sexy, știu foarte puține despre Maddie Ames.

Maddie oftă știind că pentru moment Sam nu va mai continua.

– Cît despre mine totul încape într-o coajă de nucă, spuse ea. Sexy, deşteaptă şi frumoasă. Îşi încreţi nasul şi-şi strîmbă gura făcîndu-l pe Sam să rîdă.

El îi ridică o şuviţă de păr, o lăsă să-i alunece printre degete şi apoi îşi sprijini mîna pe pielea catifelată a gîtului ei.

– De ce această femeie sexy, deşteaptă nu este...

– Ai uitat frumoasă.

– ... sexy, deşteaptă, frumoasă nu este căsătorită şi cu o droaie de copii?

Sam simţi spatele lui Maddie încordîndu-i-se. Pe faţa ei se aşternu o tristeţe atît de puternică încît Sam o simţi în propria inimă. Zîmbetul ei reveni şi pentru o clipă el se întrebă dacă nu cumva fusese totul o închipuire.

– Motivul pentru care nu m-am măritat, spuse simplu Maddie, este că nu am găsit omul potrivit. Sînt foarte pretenţioasă. Şi copii nu am... tot din acelaşi motiv.

– Dar într-o zi?

– Într-o zi cînd voi întîlni omul potrivit voi avea atîţia copii cît inima şi casa mea vor cuprinde.

Sam asculta atent. Buna dispoziţie dispăruse din vocea ei.

– Este clar că acorzi o atenţie deosebită

viitorului tău.

– Oh, da. Maddie își îndepărtă părul de pe obrajii îmbujorați. Își ridică privirea spre el. Cel mai aprig gînd, Sam.

Stătură apoi liniștiți, fiecare fascinat de viața celuilalt, de puținele detalii spuse și de subtilele nuanțe care îi înconjurau. Pe măsură ce cerul se întuneca, legături invizibile se înmulțeau, se consolidau în tăcere și radiau acolo între ei, ca niște fire electrice, mai strălucitoare decît focul.

– Desert? întrebă Maddie într-un final.

– Desert? Sigur, cum naiba. Ceva rece, speră el. Se uită pe cer să vadă dacă era lună plină, dar totul era acoperit de nori negri și grei. Deci era peste puterile lunii să fie răspunzătoare de senzațiile pe care Maddie i le producea.

Maddie se apropie ușor de el, iar pe măsură ce înaintau spre mulțime, șoldul ei se lipi de al lui.

– De unde ai apărut tu oare? întrebă ea. Amîndoi știau ce anume voise ea să spună, dar nici unul din ei nu răspunse.

Umbrele ascundeau expresia feței ei, dar din tonul calm al vocii Sam simți altceva. Teamă? El și Maddie păreau că dansează, temperîndu-și văpile pasiunii crescînde, apropiindu-se și apoi îndepărtîndu-se unul de

celălalt. Era ceva nou pentru Sam şi noutatea îi stînjenea şi- i tulbura pe amîndoi.

– Aici eraţi! Lily venea către ei cu mîinile întinse de parcă Maddie şi Sam dispăruseră de săptămîni. Jack, cu boneta de bucătar înclinată într-o parte, apăru în spatele ei. Avea cîţiva ani în plus faţă de Lily, fiind cam de aceeaşi vîrstă cu el, se gîndi Sam iar privirea lui era deschisă şi prietenoasă.

– Aproape că aţi pierdut desertul, spuse Jack, rezemîndu-şi mîna de umărul lui Maddie. Mulţi au plecat şi dacă n-o să ne ajutaţi să scăpăm de tort, voi fi obligat să-l înghit eu singur pe tot.

– I-aţi gîndul, Jack, spuse Lily, bătîndu-l uşor peste fund.

Jack îi prinse mîna, o duse la gură şi îi muşcă uşor vîrfurile degetelor.

– Va fi ori tortul ori tu, iubire.

Scena plină de afecţiune îl tulbură şi-l stînjeni pe Sam. Îşi trecu o mînă pe frunte. Se forţă să fie atent la ceea ce Jack spunea, la pălăvrăgeala prietenească, prin care insista ca el şi Maddie să mai rămînă puţin, pentru a-l putea cunoaşte şi el pe prietenul lui Maddie.

– Trebuie să mă asigur că pasiunea lui Lily pentru Sam este inocentă, spuse Jack făcînd o strîmbătură spre Maddie.

– Doar ştii Jack că nimic din mine nu este inocent, spuse Lily. Acum aşezaţi-vă toţi aici pînă conduc ultimii musafiri. Cîteva clipe mai tîrziu, cînd se întoarse, Sam şi Jack dispăruseră. Maddie stătea singură, pe alee, pe un scaun stil *Adirondack*.

Lily privi în jur.

– I-ai alungat?

– Nu, pasiunea lor comună i-a îndepărtat. Le-au trebuit două minute şi douăzeci de secunde să descopere că amîndoi acum cinci ani au făcut pilotaj acrobatic în Oshkosh, Wisconsin, pe avioane identice.

Lily oftă.

– Şi Jack îi arată acum lui Sam simulatorul lui.

– Bingo.

Lily se lăsă într-un scaun lîngă Maddie şi-şi aruncă pantofii din picioare.

– Ei bine? spuse ea.

Maddie rîse.

– Lily, renunţă.

– Maddie, dar tu mă cunoşti. Am putut eu vreodată să stau deoparte şi să nu mă amestec?

– Ai dreptate. Maddie luă o linguriţă mare de frişcă de pe tortul de căpşuni. Mmm, e grozav, Lily.

– Da. Dar acum spune-mi despre Sam, Maddie.

Maddie își linse frișca de pe buze.

– Știi aproape tot atît cît mine. La început am crezut că este arogant – dar nu este, nu chiar. Adică, este puțin. Cînd Eeyore l-a simpatizat, am decis să-i mai acord o șansă. Îmi place. Exact, nu știu de ce, dar...

– Vrei să spui c-ar mai fi ceva în afară de faptul că este atît de sexy? Ai văzut cum toate femeile din seara asta i-au făcut ochi dulci?

– Asta numai din cauză că el este puțin cam rezervat.

– N-are importanță. Eu văd aici mai mult decît plăcere, Mad. Are ceva ce cu siguranță se numește sex-appeal.

Maddie rîse, dar rîsul ei era forțat. Nu era cazul ca Lily să-i povestească despre sex-appeal-ul lui Sam.

– Dar n-o să te forțez să-mi spui părerea ta referitor la asta.

– Mulțumesc, Lil.

– Atîta vreme cît îmi promiți că n-o să-l alungi fără să-i acorzi vreo șansă.

– Nu vreau să-l îndepărtez, asta-i problema. Dar încurcîndu-mă acum cu cineva ca el are pentru mine tot atîta importanță cît are și deficitul bugetului național. Vocea ei devenise

gravă, aproape nostalgică.

– Poate că nu ești tu cea mai în măsură să judeci. Poate ar trebui măcar o dată să-ți asculți sentimentele, să uiți blestematul de etalon pe care l-ai inventat pentru bărbați. Poate că ar trebui, Maddie, să trăiești fără să te gîndești la viitor, la trecut sau la altceva. Meriți fericirea la fel ca oricare din noi. O fericire deplină. Da, de ásta ai nevoie – de o grozavă aventură amoroasă de modă veche.

Maddie își rezemă capul de scaun și închise ochii.

– Hm, spuse ea. Sună ca un film de două parale. Sînt un butoi de veselie, Lil, dar aventură? Nu știu. Nu prea am fost niciodată o frivolă.

Lily aruncă în ea cu o mică pernă.

– Fii atentă la cuvintele mele, Maddie Ames.

– Aventură? spuse Jack. Cine are o aventură?

Sam era chiar în spatele lui Jack, iar Maddie sesiză zîmbetul de pe fața lui și dispariția încruntării dintre sprîncene. Se simțea bine aici, aproape ca la el acasă. Reputația lui Lily și a lui Jack era recunoscută, și pînă și Sam căzuse sub vraja lor.

După ce îi ajutară să strîngă ultimele farfurii

și pahare, Maddie și Sam plecară pe ușa din față.

– Am mîncat prea mult, spuse Sam. Ce-ai zice de o plimbare pe plajă? Ea nu răspunse. Se mișcau la unison, două trupuri purtate în același ritm.

Sam se opri la mașină, luă un pulover și o pătură din portbagaj și apucînd-o de mînă se depărtară de stradă, în liniștea mîngîietoare a nopții.

Cerul era întunecat.

– O să plouă, spuse Maddie cînd se apropiară de plajă.

– Asta-i bine. Îmi place ploaia. Cu ani în urmă, obișnuiam să urcăm în Oregon, în anotimpul ploilor. Un prieten avea o cabană și rămîneam acolo zile întregi fără nimic altceva decît bere, pizza, înghețată și acele furtuni devastatoare care zdrobeau totul în jurul nostru. Era grozav. Cînd în sfîrșit cerul se însenina, cercetam atent împrejurimile să vedem ce lăsase furtuna în urmă pentru noi – sticle din Japonia, bucăți de lemn plutitor cu aspect exotic, tot felul de comori.

Maddie observă cum îl amuzau amintirile, cum îl impresionau aventurile tinereții.

– Este curios, continuă el. Eu de obicei nu sînt prea strîngător, dar mai păstrez încă o

sticlă japoneză pe care am găsit-o atunci. Aproape c-o uitasem. Nu m-am mai gîndit la ea de ani de zile.

– Vrei să mă impresionezi, Sam.

– Nici gînd, îi mormăi el în ureche, pînă cînd pielea gîtului ei se înfioră.

Treversară strada şi coborîră spre plajă treptele abia vizibile. Grupuri mici, în majoritate tineri liceeni erau stînse ici-colo în jurul focurilor care ţîşneau spre cerul negru, apăsător. Un aparat de radio răspîndea acordurile unui cîntec în interpretarea lui Jerry Garcia, apoi ritmurile unui grup de rock, iar dintr-un ungher nevăzut al plajei se ridica, purtat de briză, mirosul îmbietor de crenvurşti.

Cînd vîntul se înteţi, Sam puse puloverul pe umerii lui Maddie şi o conduse spre un loc departe de ceilalţi, protejat de stînci abrupte, un loc intim, la marginea unui mic golf. Întinse pătura pe nisipul tare. Maddie se aşeză pe ea strîngîndu-şi cu mîinile genunchii la piept; Sam se aşeză lîngă ea, cu spatele lipit de pietre şi picioarele întinse în faţă. Înaintea lor se desfăşura marea neagră, singura ei definire fiind liniile albe întrerupte care marcau crestele valurilor. O cuprinse pe după umeri, trăgînd-o mai aproape de el.

– Acesta trebuie să fie adevăratul sens al

sublimului, al acestei imensități care se întinde în fața noastră.

Ea își lăsă capul pe umărul lui. Era visătoare și se simțea fericită și în siguranță. O clipă nici unul nu vorbi, mulțumindu-se să stea și să se cufunde în priveliștea, sunetul și mirosmele care le umpleau simțurile.

– Stînd așa aici mă simt din nou copil, spuse Maddie, într-un tîrziu.

– Da. Nu mi-a mai ieșit pasența pe plajă de cînd eram adolescent. Și asta parcă ar fi fost acum un milion de ani.

– Și de asta am venit aici, să ne iasă pasența? Maddie își lăsă capul pe spate și-i privi fața. Era luminată de licăririle farului aflat pe marginea cea mai înaltă a golfului.

– Este o variantă, spuse el, mîngîindu-i gîtul cu degetul mare. Este cam frig pentru înot și prea întuneric pentru surf. Cred că am putea juca cărți, dacă le-ai avea la tine. Sau să frigem niște crenvurști.

– N-am nici cărți... nu mi-e nici foame.

– Atunci nu ne mai rămîne prea mult de făcut.

Muzica reîncepu și Maddie încercă să se concentreze asupra cuvintelor, dar tot ce putea auzi era amalgamul de ghitare și voci amestecate cu zgomotul ritmic al valurilor sparte de

mal. Îşi lăsă o mînă pe piciorul lui Sam iar degetele ei începură să deseneze forme fine pe coapsa lui.

– „Să-ţi iasă pasenţa" este o expresie atît de ciudată, Sam. Ce vrea să-nsemne? Muşchii piciorului lui se încordară sub atingerea ei.

Sam îi lăsă puloverul să cadă de pe umeri şi îşi strecură un deget sub breteaua bluzei ei. Ridică din umeri.

– Mă depăşeşte. Dar poate am putea improviza, poate am putea explica mai simplu cu cuvintele noastre.

– Ca de exemplu? Vocea lui Maddie era tensionată, simţindu-se dorinţa de a pune capăt discuţiei lipsite de sens. Nu pot spune că mă omor după scamatorii.

– Nu, ar fi prea demodat. Sam îi lăsă breteaua jos de pe umăr. Mmm, miroşi atît de plăcut, Maddie. Îşi plecă capul pe umărul ei, lăsîndu-şi răsuflarea să-i încălzească pielea. Îşi lipi obrazul de umărul ei gol sărutînd apoi locul.

Trupul ei se mlădia ca o trestie, uşor, lipsit de greutate, graţios, se gîndi Maddie. Cuvintele lui Lily răsunau undeva în mintea ei: fericire deplină. Într-un tîrziu îşi recăpătă glasul şi întrebă pe nerăsuflate.

– Deci... asta înseamnă să-ţi iasă pasenţa?

El îşi scutură capul negativ, îşi lipi buzele de

pilea ei, apoi se trase puțin în spate și spuse.

– Nu. Cred că asta se numește prosteală. Am să te anunț cînd ajungem să ne iasă pasența. Găsi nasturii îmbrăcați în mătase înșiruiți pe spatele ei, îi desfăcu și o dezbrăcă complet. În lumina palidă, sînii ei erau plini și fermi. Rămas fără respirație, cuprinse unul în palma mîinii de parcă l-ar fi primit în dar. Oh, Maddie... Vocea îi era încordată. Ești așa de frumoasă.

Ea aștepta, fără să respire, plină de dorință, în timp ce capul lui Sam se aplecă încet, buzele lui coborînd lin pe pielea ei fină, atingînd-o și sărutînd-o. Limba lui îi încercui ușor sfîrcul. Ar fi vrut ca plăcerea dăruită de acest bărbat atît de greu de înțeles să nu se mai sfîrșească.

Sam își dezbrăcă cămașa și culcă corpurile lor pe pătura șifonată. Era atît de naturală în goliciunea ei, se gîndi el, atît de frumoasă și de netulburată. Gîndul brusc că dacă n-ar atinge-o ar putea dispărea fu atît de puternic încît el se întinse și îi mîngîie obrazul cu degetele. Ea zîmbi la atingerea lui și întorcîndu-se spre el își așeză palma pe pieptul lui, explorînd cu degetele fiecare contur al corpului lui, dintr-o parte în alta, oprindu-se în părul des de culoarea nisipului.

Sam rămase neclintit, absorbind ritmul atingerii ei și stăpînindu-și valurile de dorință pe

care i le declanşase. Cînd se aplecă să o sărute, buzele aşteptau despărţite. O trase mai aproape, sărutînd-o uşor la început iar apoi din ce în ce mai flămînd, oprindu-se numai pentru respirări scurte.

Maddie îl săruta lacom, cufundîndu-se în sărutul lui, nemaigîndindu-se la nimic altceva decît la încîntătoarea senzaţie care o învăluia la fel de puternic ca marea.

– Cred că asta este, spuse Sam, luptîndu-se să rostească cuvintele.

– Pasenţa? şopti ea.

El încuviinţă solemn din cap, sorbindu-i buza de jos.

Rîsul răguşit al lui Maddie lunecă între ei, încălzindu-i buzele.

– Cred... cred că este plăcută această pasenţă...

Degetele lui Sam îi urmăreau linia sînilor, încercuindu-i, lăsînd urme de foc. Vîntul spulberă cîteva fire fine de nisip pe pielea ei pe care el le îndepărtă cu grijă. Degetele îi alunecară sub cordonul fustei.

Maddie se încordă.

Sam îi simţi trupul tensionîndu-se. Ridică privirea şi se uită în marea verde a ochilor ei.

– Maddie?

Mîinile ei rătăceau pe pieptul lui. Zîmbetul

şovăi neputincios.

– Sam, eu...

Zgomotul care-l crezuse a fi inima ei, deveni tot mai puternic şi, ducînd departe gîndurile ei nerostite încă, îi făcu pe amîndoi să-şi ridice privirile spre cer, la timp pentru a simţi primele picături mari ale ploii calde.

Sam scutură din cap.

– Exact la timp. Brusc îşi trecu degetele prin părul transpirat, se ridică şi apucă unul din pulovere. Uite pune-l pe ăsta, Maddie. O ajută să-l tragă peste cap.

Ea zîmbi recunoscătoare, îşi adună bluza, mototolind-o într-un mic pachet pe care îl luă sub braţ.

Sam strînse cuvertura, o împături şi în timp ce trăsnetele se rostogoleau în valuri, începură să alerge mînă în mînă, de-a lungul plajei acum pustii şi mai departe pe scări pînă în stradă.

În cîteva clipe ajunseră la Maddie acasă, stînd sub felinarul străzii, uzi leoarcă dar calzi în sentimente. Ploaia caldă şi grea îi făcu să se descalţe şi să alerge prin rîurile ce curgeau pe trotuare.

– Sam... Maddie îşi ridică privirea spre ochii lui, zîmbetul dispărîndu-i. Îşi şterse cu limba o picătură de ploaie de pe buze. Lăsase totul să se ducă dracului, tot planul ei. Probabil că ar fi

făcut dragoste cu el acolo pe plajă. Rîvnise la apropierea lui, o dorise cu atîta înfocare dar nu-şi dorise numai acea apropiere sau acea ardoare incredibilă. Ci pe el. Pe Sam. Îl dorea pe Sam Eastland.

Sam îi îndepărtă părul ud de pe faţă şi o privi în ochi încercînd să-i citească gîndurile. Îi mîngîie obrazul.

– Ce crezi că se întîmplă aici?

– Nu ştiu. Chiar nu ştiu.

– Dar vrei să intri acum în casă. Singură. Nu era o întrebare. Citise asta în ochii ei. Odată ce ploaia începuse totul revenise la normal. Se petrecea aici ceva mai mult decît pe plajă – iar dispariţia zîmbetului de pe faţa ei frumoasă îl înfricoşa. Ea avea nevoie de spaţiu şi de timp de gîndire. Poate că şi el avea nevoie de aşa ceva.

– Este tîrziu. Maddie se întinse şi-i atinse părul lui Sam trecîndu-şi degetele prin şuviţele ude şi rebele. Părul lui era mai lung acum decît la prima întîlnire, suficient ca să îndepărteze imaginea austeră a omului de afaceri. Era atît de bine să-l atingi.

Bucuria nesfîrşită nu era probabil infinită.

– Nu că nu ar fi fost o seară grozavă... începu ea din nou.

Sam aprobă din cap şi îi înăbuşi şoaptele

cu o atingere ușoară a buzelor care se transfomă într-un sărut prelungit.

Rămase nemișcată pe trotuar, în ploaie, aerul rece învăluindu-i fața. Cînd în cele din urmă deschise ochii, Sam era în mașină cu mîinile pe volan, ochii lui albaștri hipnotici ținînd-o într-o caldă îmbrățișare. Zîmbetul lui îi frînse inima.

– Intră în casă Maddie, spuse el cu un glas răgușit. Te vei îneca aici.

Urcă scările în fugă, cuvintele lui răsunînd în urma ei. Nu, nu se va îneca. Niciodată. Orice ar fi Maddie va supraviețui.

Nouă

Maddie dormi agitat, făcîndu-şi reproşuri nesfîrşite. Nu mai fusese cu un bărbat de cinci ani.

În dorinţa ei disperată de a fi cu Sam îşi dădea seama că distrugea ordinea pe care dureros reuşise să o pună în viaţa ei. Bărbatul căruia avea să i se dăruiască – o altă expresie prostească şi ambiguă, se gîndi ea – trebuia să fie cineva în care să poată avea încredere deplină. Cineva care să aibă aceeaşi părere fermă ca şi ea despre familie, despre copii. Sam Eastland nu era o astfel de persoană. Şi

totuşi îl acceptase. I se strecurase în inimă încet cu paşi siguri.

Duminică Sam nu o sună şi nici nu veni. Maddie îşi zise că totul era normal. O uşurare. Timpul şi distanţa, se gîndi ea. Treburi importante. Îşi oferi o plimbare lungă de-a lungul plajei şi o după-amiază liniştită, pe care o petrecu ghemuită în pat scriind în jurnalul ei.

Luni, cînd se duse la vila de pe plajă să primească nişte livrări, constată că Sam încuiase tot şi plecase la San Jose. Munca, desigur. Şi el avea nevoie să stea departe de intensitatea trăirilor lor, la fel ca şi ea. Îşi alungă dezamăgirea.

Marţi, se aşternu tristeţea. Dorul de Sam se intensifică într-atît încît Eeyore simţind starea ei îi arunca priviri lungi, pline de regret.

Joi, Maddie nu îngăduise nici unuia din sentimentele ei încurcate să se exteriorizeze, stăpînindu-le prin abordarea problemelor de seviciu cu o vehemenţă care-l făcu pe Joseph să nu-i stea în cale iar pe Eeyore să se ascundă. Erau numeroşi clienţi noi, toţi din Santa Cruz, care aşteptau la rînd la *Ocean Interiors. East of the Ocean* devènise o mostră şi în consecinţă, *Ocean Interiors* era considerat designerul perfect pentru oricine dorea să facă redecorări în acea vară.

Iar Maddie lucra de parcă fiecare proiect trebuia terminat ieri.

– Ce-a mai rămas de făcut la Sam? întrebă Joseph, aventurîndu-se pînă la uşa ei.

Maddie îi răspunsese fără să îşi ridice privirea.

– Nu prea mult, Joseph. Nişte decoraţiuni pentru dormitoare şi nişte plante care sînt deja comandate. Cîteva picturi ale acelui artist din Scotts Valley.

Patru zile fără nici un semn. Nici un telefon, nici un bună ziua sau la revedere, nimic. O parte din ea spunea: Este mai bine aşa, Maddie. Mai uşor. Este calea ta cea mai bună. Cealaltă parte însă, aştepta să sune telefonul sau să audă paşii lui în holul de la intrare.

– Eleanor a spus că Sam crede că eşti foarte talentată, zise Joseph.

Maddie îşi ridică brusc capul.

– Talentată? Apoi îl coborî din nou. În felul în care îl sărutase?

– Maddie, cred că astăzi eşti cu gîndurile departe. Ceva este în neregulă?

– În neregulă? Ce ar putea să fie în neregulă, Joseph? Telefonul nu se mai opreşte. Sîntem solicitaţi.

Joseph mai stătu un minut uitîndu-se la Maddie, sprîncenele lui stufoase şi privirea

clară, cenuşie fiind liniştitoare pentru ea.

Vineri, Joseph o prinse tocmai cînd pleca grăbită de la birou să ia cheile de la locuinţa unui client.

– Maddie, am un mesaj pentru tine. Sam a sunat de mai multe ori.

Maddie se opri.

– Sam?

– Eastland, preciză Joseph zîmbind.

– Oh? Îşi impuse calmul şi nonşalanţa în voce.

– A spus că va veni să te întîlnească aici la birou la ora cinci.

– Oh, aşa a spus? Grijă, amăgire, confuzie, dorinţă – toate o frămîntaseră pe dinăuntru zile întregi. Iar acum uşurarea care intervenise auzind că este sănătos, că trăia, că se gîndea la ea, se transformă într-un acces de furie. Îi făcea bine această supărare.

Era suportabilă. Extraordinară. Îşi ridică o sprînceană şi-l privi pe Joseph.

– Şi ce-l face pe Sam să creadă că voi fi aici la cinci? Ce sînt la cheremul lui?

Joseph o privi surprins.

– Ei bine, spune-i că am program de la nouă la cinci fix!

– Fix? Joseph încercă să-şi ascundă zîmbetul.

– Şi întîmplător azi nu voi fi aici la cinci. La cinci mă întîlnesc cu Stanley Everest la *Saturn Café*.

– Şi de ce mă rog faci asta?

Maddie îşi împreună mîinile la piept şi-şi ridică bărbia.

– Pentru că este un client şi atunci este singurul moment cînd îl pot întîlni. Emoţia ei era evidentă. Întoarse capul ca Joseph să nu o vadă, înghesui nişte hîrtii în servietă şi cu inima bătîndu-i puternic se răsuci pe tocuri şi părăsi clădirea.

Saturn Café, un local popular pentru servit masa, era animat de mirosuri îmbietoare şi de glasuri zgomotoase. Într-un colţ un client singur împărţea masa între un laptop computer şi un burger, iar în vecinătatea lui un cuplu juca o partidă de şah. Peste tot oamenii discutau.

În colţul cel mai îndepărtat al încăperii, aşezată la o masă mică, avînd deasupra capului pictura planetei Saturn, înconjurată de toţi sateliţii ei, se afla Maddie, rezemată de spătarul scaunului din lemn, zîmbindu-i lui Stanley Everest.

– Vom începe lucrul luni. Mă bucur că sîn-

teţi mulţumit de propunerile acestea, domnule Everest.

– Foarte mulţumit, tînără doamnă. Cît mă pricep eu la decorări ar încăpea într-o ceaşcă de ceai dar ştiu că asta îmi place. Mîna lui căzu zgomotos pe hîrtiile împrăştiate. Îşi şterse gura cu un şervet pe care apoi îl puse în farfurie.

Maddie surîse.

– Bună. O voce puternică se auzi din senin, surprinzînd-o pe Maddie. Îşi ridică privirea spre faţa lui Sam.

Acesta întinse mîna spre Stanley Everest care rămăsese uimit.

– Bună. Mă numesc Sam Eastland. Îmi pare nespus de rău că intervin aşa. Aţi încheiat afacera cu domnişoara Ames?

– Tocmai...

– Bine. Mi-am dat seama. Atunci nu vă supăraţi dacă v-o răpesc? Este ceva urgent.

Înainte ca Maddie să mai scoată vreun cuvînt, Sam o apucă de încheietura mîinii şi o trase după el.

– Sam ce faci?

El nu răspunse şi înainte ca Maddie să mai poată adăuga ceva îşi croiau drum prin mulţime, îndreptîndu-se spre uşă.

– Hei, Maddie, strigă un bărbat din spatele tejghelei. Nu mi-au venit doi angajaţi. Ai putea

să mă ajuți vreo jumătate de oră?

Brațul lui Maddie era acum întins, ca o punte între ea și Sam, care o strîngea tare de mînă.

– Sigur, răspunse ea, zbătîndu-se să-și elibereze mîna. De fapt, este ziua ta norocoasă, George. Te vom ajuta amîndoi!

Înainte ca Sam să-și recapete încruntarea, Maddie apucă două șorțuri și îi întinse unul.

– Am lucrat o vreme aici, spuse ea calm. Sînt datoare față de ei. Cu siguranță că urgența ta poate să mai aștepte un minut. Luă o foaie de hîrtie și un creion. Haide, Sam, nu mai sta acolo. Avem treabă de făcut.

Nu știa ce o apucase, dar probabil că era șocul, confuzia pe care Sam i-o crease, emoția care o copleșise și care explodaseră ca un sifon agitat. Sau poate era neliniștea ce izvorîse din neputința ei de a domina, de a avea toată situația sub control. Cel puțin așa reușea să cîștige timpul necesar să-și regleze ritmul inimii, să-și stăpînească pornirea de a fi făcut acolo, chiar sub astrul pictat, acel lucru pe care îl dorea atît de mult și pe care clientela de la *Saturn Café* l-ar fi găsit, probabil, greu de aprobat.

După o jumătate de oră de muncă asiduă, făcu o pauză și rezemîndu-se de perete începu

să-l caute cu privirea pe Sam, prin cameră. Din cîte îl cunoştea era posibil să fi plecat. Poate că ceea ce făcuse era un fel de test, care să-i demonstreze cît de diferiţi erau. Ea era genul de persoană care ar fi putut să stea într-o cafenea aglomerată, să primească comenzile clienţilor. Dar el, el era un director important care nu se încurca cu treburi atît de triviale.

Deodată îl localiză şi inima i se opri. Se afla într-un colţ aglomerat al cafenelei, undeva în spate, unde mesele fuseseră înlocuite cu o canapea confortabilă, scaune şi o veioză care împrăştia o lumină caldă, prietenoasă. Vorbea cu un profesor care obişnuia să se aşeze acolo să-şi corecteze lucrările şi să mănînce îngheţată *...à la Saturn*. Ţinînd în mînă un platou cu tofu burgeri, Sam glumea cu profesorul. Se întoarse apoi către persoanele aflate în spatele lui pentru a răspunde întrebărilor legate de meniu, iar apoi adună nişte vase murdare pe care le aşeză cu mare dexteritate pe tavă. Încruntarea îi dispăruse. Complet.

La puţin timp veni în spatele ei şi apropiindu-se îi desfăcu şorţul, şoptindu-i la ureche.

– Hai, dragoste. George a spus că putem

pleca.

– Dar...

– Nici un dar, Maddie, iubita mea, plecăm de-aici. Acum! Făcu un semn bărbatului din spatele tejghelei, care la rîndu-i îi răspunse agitîndu-şi mîna şi strigîndu-i „Mulţumesc pentru ajutor, Sam".

– Mulţumesc, Sam? mormăi Maddie.

– Ieşi, Maddie, spuse Sam împingînd-o afară unde Jaguar-ul verde aştepta parcat lîngă trotuar.

– Să ştii că te-ai descurcat destul de bine.

– Da, mi-au spus că-mi păstrează un loc în caz că industria computerelor dă faliment.

Ţinu portiera deschisă pentru ea iar apoi urcîndu-se la volan demară în noapte.

– În regulă, Maddie, începu el fără nici o introducere, cu o voce gravă şi plină de emoţie. Uite care-i treaba. Trebuie să stăm de vorbă. De cinci nopţi m-ai adus în stare de nebunie. Străbătu oraşul cu viteză, trecură peste pod şi apoi pe lîngă port, îndreptîndu-se spre casa lui.

Cerul serii se întunecă iar Maddie se simţea ca un prizonier romantic, aruncat pe şaua unui cal, îndreptîndu-se spre o aventură pe care numai Dumnezeu o cunoştea. Ea zîmbi şi se uită spre Sam. Părul lui flutura în bătaia vîntului, ochii îi erau strălucitori iar vocea îi era

stăpînită de emoție. Vorbea mormăit, ca pentru sine.

– Ai devenit importantă pentru mine, Maddie. Mă faci să rîd, spui lucruri interesante, deștepte și adevărate. Ea își lăsă capul pe spate rezemîndu-și-l de spătarul din piele. Avea impresia ciudată că se afla sub influența unei forțe, mai puternică decît gravitația, o forță necontrolabilă care o făcea să fie exact acum, aici cu Sam Eastland. Se întoarse spre Sam.

– ... fizic, mi-am spus. Asta se întîmplă aici. Și pare destul de adevărat. El dădu din cap, o privi scurt iar gura i se răsfrînse într-un zîmbet abia vizibil. Privindu-te, drace, gîndindu-mă la tine, înăuntrul meu se aprind tot felul de văpăi. Dar este mai mult decît atît, draga mea Maddie. Este mai mult decît atît. Cînd indicativul *East of the Ocean* apăru în lumina farurilor, el încetini, coti pe aleea care se bifurca și opri mașina cu o frînă bruscă la capătul drumului.

O privi.

– Iartă-mă, Maddie. Săptămîna asta parcă ar fi fost o veșnicie. Duminică, sub impulsul de moment – deși niciodată nu acționez sub impulsul de moment – am plecat pînă la Londra ca să petrec trei ore cu fiica mea. Trei ore. Apoi ei au plecat undeva la o vilă de vacanță, iar eu am luat avionul înapoi spre casă, unde m-am

cufundat în muncă, încercînd să dau un sens sentimentelor mele. Dar ca de obicei am dat greș.

Zîmbetul lui stîngaci, dar sexy, apăru din nou. Emoțiile din adîncurile ei începură să dispară încet. Inspiră adînc și îi răspunse și ea printr-un surîs.

– Și eu m-am cam perpelit săptămîna asta, Sam. Nu știam ce gîndești, nu știam dacă nu cumva îmi imaginasem anumite lucruri...

Un minut rămase nemișcat, cu mîinile pe volan, apoi oftă și o mîngîie pe obraz.

– Hai să mergem înăuntru. Îți este foame? Am luat mai devreme, cînd am fost în oraș, ceva de mîncare.

Maddie ieși din mașină și îndreptîndu-se spre el îl luă de mînă.

– Tipul acela, Stanley, mi-a înghițit toată mîncarea fără să-și fi dat măcar seama. Sînt moartă de foame.

– Bine. Vom mînca și poate vom merge să înotăm. Să fim puțin împreună. E bine?

Maddie își frecă obrazul de mîna lui și privi cerul exact cînd o stea căzătoare trecea pe deasupra casei, coborînd în oceanul aflat de partea cealaltă. Nu-și mai amintea dacă trebuia să-și pună o dorință sau dacă era pur și simplu un semn de bun augur. Optase pentru a doua

variantă că nu-i venea nici o dorinţă în minte.

– Ce mai face Greta? întrebă ea intrînd în casă. Sam răsuci un buton care învălui holul şi livingul într-o lumină blîndă indirectă.

– Nicicînd nu i-a fost mai bine. Ai avut dreptate cu jazz-ul uşor. Şi îi place şi Vivaldi – *Anotimpurile.*

– Perfect. Trebuia să-mi dau seama.

– Vino, uită-te la astea, spuse el conducînd-o de mînă în bucătărie şi trăgînd din frigider un morman de cutii mici, albe.

– Un adevărat ospăţ.

– Şi asta, spuse el scoţînd o sticlă de şampanie din uşa frigiderului.

– Şampanie? Sam, şampania este pentru aniversări sau pentru seducţie.

– Ce-ai zice de o seară fericită petrecută în doi?

– Şi-mpreună cu astea. Maddie luă din dulap două farfurii, tacîmurile de argint şi-l urmă pe Sam pe terasă, unde lumina a lunii transformase podeaua de lemn într-un frumos covor sclipitor. Imense vase de pămînt pline de begonii galbene şi corai străjuiau terasa. Sam privi în jur mobilierul alb, simplu şi vasele supraîncărcate de flori.

– De cîte ori vin aici, mă simt ca acasă.

Ea zîmbi şi se aşeză pe canapea.

– Eram sigur că nu voi pune preţ niciodată pe aspect – drace, aşa cum nu puneam pînă acum. Dar acesta – acesta mă face să mă simt grozav, Maddie.

– Aşa şi trebuie. Şi Sam, dacă vreodată îţi vei aduce fiica aici, şi pe ea o va face să se simtă la fel, indiferent de ceea ce spui tu.

Maddie îi surprinse din nou privirea, dar de data asta el nu i-o mai respinse. Îşi puse picioarele pe măsuţa joasă de cafea şi cu o expresie gînditoare se aşeză lîngă ea pe canapea.

– Nu ştiu ce aş putea să fac cu ea aici, Maddie.

– Să faci? Este fiica ta. Nu trebuie decît să fii cu ea. Din vocea ta îmi dau seama cît de mult o iubeşti.

– Sigur că o iubesc. Şi-mi pare rău că nu o pot vedea cum creşte. Acum are tot ce-i trebuie. Verişori, bunici şi un cămin extraordinar. Noul soţ al lui Elizabeth este cumsecade. Îşi petrece mult timp cu Sara şi cu Elizabeth.

– Este foarte frumos. Dar tu rămîi totuşi tatăl ei.

– Cred că îi dau multă bătaie de cap. Roger este cu ea acolo şi face tot ceea ce ar trebui să facă un tată. Ridică din umeri. Apoi apar eu, un

străin cu care ar fi trebuit să aibă această relaţie apropiată. Vocea lui era încărcată de regret. Ce naiba, Maddie, nu are decît cinci ani.

– Dar te duci des să o vezi. Intervenţia ei era ca un fel de pledoarie.

– Merg ori de cîte ori pot.

– Şi o îmbrăţişezi, îi spui cît de mult o iubeşti.

Tensiunea din vocea lui Maddie îl uimi pe Sam.

– Sigur, Maddie. Mă străduiesc. Abia cînd îşi întoarse privirea spre ea observă lacrimile din ochii ei. Hei, e-n regulă. Sara este o fetiţă fericită. Este înconjurată de oameni care o iubesc. El nu înţelegea dar ceva din ceea ce spusese – sau nu spusese – o afectase profund pe Maddie. Simţi imediat nevoia să-i redea zîmbetul.

Îi ridică bărbia, o privi adînc în ochi şi îi surîse tandru.

– Din toată povestea asta eu sînt cel trist, dragostea mea. Nu tu. Eu sînt cel pe care fiica îl tratează ca un musafir.

Ea îşi plecă capul uşor în degetele lui.

– Ştiu. Şi sînt sigură că încerci. Dar poate că dacă ai petrece mai mult timp cu ea, dacă ai aduce-o un timp aici poate atunci te-ar recunoaşte ca tată. Poate... Vocea ei se stinse.

– Dar s-ar putea ca acest lucru s-o răvășească mai mult. Ea este fericită și satisfăcută de viața ei. Poate cînd va fi mai mare...

– Copilăria este o perioadă deosebită, Sam.

Abia o auzea pe Maddie. Vocea ei era joasă de parcă ar fi vorbit cu ea însăși. În lumina strălucitoare a lunii fața ei era tristă, albă și frumoasă.

– Maddie, iubito, fac tot ce pot.

Ea încuviință din cap.

– Da, spuse ea liniștit. Toți facem ce putem. Respiră lung și adînc, eliminînd apoi încet aerul inspirat, dorindu-și liniștea înapoi în trup și-n suflet. Știa că o parte din emoția ei se datora anotimpului. Verile erau cele mai greu de suportat. Totul se relua, graviditatea, nașterea, de parcă s-ar fi întîmplat ieri. Se apropia timpul să-și înceapă scrisoarea anuală, să se gîndească la plantarea copacului ei.

Reuși să lase gîndurile deoparte și să-i zîmbească senin lui Sam. Apoi privi în jos la cutiile mici, albe puternic reliefate în noapte.

– Știi ce cred? Cred că amîndoi trebuie să mîncăm. Foamea mă face antipatică.

– Nimic nu te poate face așa, cel puțin nu pe durată mare. Ești departe de genul acesta de influențe. Și acesta-i unul din lucrurile care îmi place la tine.

Spuse cuvintele uşor, pentru a şterge norii negri, iar Maddie acceptă punctul de vedere îngăduindu-şi să simtă bucuria ce i-o produsese. În definitiv aflase ceva. Micile plăceri zilnice erau cele care îi umpeau viaţa. Adunîndu-le, ţinîndu-le aproape se putea încînta cu ele. Se strîmbă la Sam şi-l întrebă.

– Ia să vedem, domnule, care-i pe gustul dumneavoastră? Avem aici... Ridică prima cutie şi o scutură puternic. *Moo goo gai pan.* Grozav. Excelent. Perfect. Închise ochii şi-şi sărută vîrfurile degetelor. Trecu la următoarele, pînă cînd mirosurile incitante făcură stomacul lui Sam să freamăte şi să ceară de mîncare.

Începură să mănînce direct din cutii, fără să-şi mai bată capul cu farfurii. Maddie îl sevi pe Sam din furculiţa ei, cu orez prăjit, iar el îi dădu să muşte din egg-roll-ul lui crocant. Pînă să ajungă la prăjituri, luna era sus pe cer, iar aerul din jurul lor era suav şi liniştit ca marea în timpul nopţii.

– Totul este perfect în lume, murmură Maddie rezemîndu-se de canapea şi strecurîndu-şi un picioar sub ea.

Sam îşi puse o mînă pe umerii ei şi o trase mai aproape.

– Totul e perfect în lumea noastră. În asta mică de aici.

Ea dădu din cap aprobator.

– Şi eu văd la fel. Şi de fapt, asta-i singura lume pe care o avem. Acesta, de acum, de aici.

– Deci, nu-ţi mai pasă de ziua de mîine?

– Ba da, chiar foarte mult. Dar nu vreau ca gîndindu-mă la ea să stric totul acum.

– Nici eu, murmură Sam, sărutînd-o pe creştetul capului. Hei, ai auzit?

Amîndoi se aplecară uşor în faţă şi ascultară.

– Lei de mare, spuse Maddie. Hai, să-i vedem.

Lăsară nestrînse resturile cinei, îşi aruncară pantofii din picioare şi coborîră treptele de piatră ce duceau spre plajă. Din întuneric se auzea cunoscutul strigăt prietenos al unei familii de lei de mare, aşezată undeva pe nişte stînci invizibile acum.

Plaja lui Sam era separată de proprietatea vecină prin vegetaţie deasă iar casa lui era acum cuprinsă de întuneric. Singurele lumini care se vedeau erau departe spre Nord, în parcul de distracţii.

– Este atît de deprimant aici, spuse Maddie aproape în şoaptă. Te face să te simţi părăsit, în loc să-ţi dea senzaţia că te afli la marginea

orașului.

– Te face să-ți dorești să faci singur anumite lucruri, spuse el mîngîind-o ușor pe gît.

– Adică să înotăm? îl tachină Maddie. Se opri iar picioarele ei începură să se afunde în nisipul umed. Spuma valurilor îi încătușa gleznele.

– Te provoc la întrecere, spuse Sam.

– Astea-s cuvinte de luptă. Nu pot să refuz o asemenea provocare.

– De ce oare lucrul acesta nu mă surprinde?

Maddie îl privi, ochii ei chemîndu-l la întrecere.

– A început, Eastland. Pînă ca el să mai poată spune ceva, ea țîșni de sub brațul lui, își aruncă fusta și se avîntă în apă. Razele lunii îi luminară tricoul alb în timp ce ea despica apa calmă și neagră. Era neobișnuit de cald și înfricoșător de liniște. Înaintînd prin apă Maddie își simți inima bătînd puternic în piept.

Într-o clipă Sam își dezbrăcă pantalonii și cămașa și plonjă în apă după ea, urmărind continuu pata albă care se mișca de-a lungul țărmului. Cîteva mișcări puternice din brațe îl aduseră lîngă ea. Stătea pe un banc de nisip, ghemuită pentru a-și ține corpul în apa caldă.

– Nu mi-ai spus că ești un înotător olimpic,

spuse ea pe nerăsuflate.

– Trebuia să fi verificat lucrurile astea mai înainte.

– Am să ţin minte pentru data viitoare. Îşi plimbă mîna pe suprafaţa apei. Ar mai fi şi altceva ce ar mai trebui să ştiu?

Ochii lui se plimbau pe tricoul care i se lipise de corp, ca un al doilea rînd de piele, conturîndu-i sînii şi cercurile mai închise ale sfîrcurilor. Respiraţia i se tăie.

– Da – încă un lucru – spuse el răguşit.

– Ce anume, Sam?

– Apa... mă face să mă port ciudat. Sam apucă între degete tricoul ei şi-l trase uşor. Acesta reveni la loc, mulîndu-se din nou pe sîni. Sfîrcurile tari se încordară sub ţesătura rece şi udă.

– Doamne, Maddie, spuse el. Fusese un sunet întretăiat, un geamăt de uimire şi de teamă, de dorinţă.

Pieptul ei începu să se ridice şi să coboare sub căldura privirii lui. Noaptea o învăluia plină de contraste: căldură şi frig, uşor şi greu, umed şi uscat.

Mîinile mari ale lui Sam îi cuprinseră umerii, trăgînd-o în braţele lui.

– Oh, Sam, rosti ea.

Devenind uşoară ca un fulg, el o aşeză

aproape de şoldurile lui şi furişîndu-şi degetele sub fesele ei o trase spre el pînă cînd picioarele ei se fixară strîns în jurul lui. Îi acoperi flămînd faţa cu sărutări, sorbindu-i apa de pe piele în căutarea buzelor.

Maddie răspunse tot printr-un sărut, atingîndu-i obrajii, bărbia şi buzele. I se părea că era incredibil de dulce.

– Cine a cîştigat?

– A fost o luptă strînsă.

– Luptă strînsă? Sensul cuvîntului luptă nu-l cunosc dar acum ştiu ce înseamnă strînsă.

Sam rîse înecîndu-se.

– Aş zice că ştii...

– Crezi că leii de mare ne pot vedea?

– Categoric. Şi pun pariu că-şi agită înotătoarele nebuneşte.

Maddie îşi simţi emoţiile topindu-se într-o dulceaţă caldă. Trupul ei luneca minunat pe pielea lui umedă. Valurile, alegîndu-şi parcă special momentul, le plesneau jucăuşe corpurile. Ea îşi ghemui capul pe umărul lui.

– Extazul este foarte recomandat.

Sam zîmbi. Corpul lui atent, încordat şi plin de dorinţă simţea fiecare mişcare a ei. Se îndreptau prin apa mică spre ţărm ca o singură fiinţă.

O duse în braţe tot drumul, de pe plajă pînă

în casă. Ea îi mulțumea cu sărutări ușoare pe umăr, pe ureche.

– Este o noapte de vrajă, Sam, șopti ea.

Trecînd de ușile de sticlă o duse pînă în living, lăsînd în urma lui stropi de apă. O puse jos, lîngă scara interioară. O privi adînc în ochii vrezi. Fața ei era calmă și frumoasă.

– Maddie, spuse el. Maddie ești sigură de asta?

– Parțial. Sînt sigură de sentimentele mele, de dorința mea pentru tine.

– Și cealaltă parte?

– Asta-i problema mea, spuse ea simplu. Știu cum ești. Și totuși... Glasul i se stinse. Se zbătea între dorință și rațiune. Mintea îi era amețită și nu mai voia să vorbească despre ele. Știa însă ce-i spunea inima. Îl privi în ochi și surîse. Vreau să facem dragoste. În noaptea asta. Doresc foarte mult acest lucru.

Sam respiră ușurat. Îi atinse urechea, obrazul și începu să se cufunde în ochii ei mari și luminoși. Nu se mai simțise niciodată ca acum, atît de epuizat, de neajutorat și de puternic în același timp.

– Nu ți-aș face nici un rău. Nici într-o mie de ani. Mai bine aș muri.

Ea încuviință din cap.

– Și mai este ceva ce trebuie să știi. Senti-

mentele pe care le am... sentimentele mele pentru tine. El făcu o pauză, apoi continuă cu mare tandreţe. Nu sînt frivole, Maddie.

Ea îi mîngîie obrazul.

– Ştiu şi asta. Hai să urcăm.

Sam o luă din nou în braţe, strîngînd-o aproape de el. Ea îşi aruncă braţele în jurul gîtului lui şi zîmbi în timp ce urcau încet scara.

– Un pas mic pentru Maddie, şopti el.

– Nu aşa de mic, Sam, nu aşa de mic.

Zece

Dormitorul principal, mirosind a vopsea proaspătă și lemn lustruit, era scăldat de lumina lunii. În mijloc, cu fața spre pervazul ferestrelor deschise se afla un pat mare, simplu. Era făcut din lemn de cireș, avea o saltea mare și dură, iar așternuturile albe erau acoperite de o cuvertură de culoare pală.

Cînd Sam o așeză pe pat, Maddie știa că se afla pe un nor pufos, foarte aproape de paradis. Își puse palmele pe pieptul lui ud și îi simți pulsul inimii vibrîndu-i în degete.

– Cred că asta-i încălzirea, spuse ea rîzînd

scurt pe nerăsuflate.

Zîmbetul lui de răspuns străpunse umezeala rece a apei de mare, ajungîndu-i la inimă.

– Hai să scoatem din astea, spuse el, trăgîndu-i tricoul peste cap. Sînii ei rămaşi liberi erau frumoşi şi albi în lumina lunii.

Sam înghiţi în sec şi-şi strecură degetele sub elasticul chiloţilor ei pe care îi rulă în jos peste picioare. Apoi rămase tăcut. Razele lunii pătrundeau prin ferestre conturînd trupul ei ca penelul unui artist. Sînii îi erau tari şi plini, înfierbîntaţi de dorinţa care îi cuprinsese tot corpul, iar pielea udă îi strălucea părînd a fi a unui înger.

– Nu-i cinstit, spuse ea cu aceeaşi voce de dinainte, furişîndu-şi degetele sub elasticul şortului lui pe care îl trase în jos.

Maddie îşi fixă privirea la contururile splendide ale corpului lui, şoldurile înguste, pieptul lat şi musculos. Era atît de frumos că abia mai putea respira. Ar fi vrut să-l poată picta în minte pentru a-i purta imaginea tot timpul cu ea. Voia să-l atingă, să-i simtă fiecare parte a trupului. Începu să tremure incapabilă să se liniştească.

– Cred că am nevoie de tine aici, spuse ea cu glasul înăbuşit.

Rîzînd uşor, Sam se întinse alături de ea. Se sprijini într-un cot. Ochii lui întunecaţi şi me-

lancolici explorau încet corpul ei.

Pentru o clipă Maddie îşi puse mîna subţire pe abdomenul lui, pentru ca apoi degetele să-i alunece uşor pe bărbăţia lui rece, tare şi netedă.

– Simt nevoia să te ating, Sam, spuse ea uşor. Vreau să cunosc fiecare centimetru din tine.

Sam murmură:

– Fii atentă. Ai degete vrăjite, iubita mea. Ca răsplată mîinile lui începură să-i mîngîie trupul, să rătăcească grijuliu şi afectuos, descoperindu-i coapsele şi trasîndu-i pe abdomen forme senzuale încîntătoare. Sînii ei rotunzi, cu sfîrcuri rozalii, chinuitoare, tremurau sub atingerea lui. Aş vrea ca noaptea asta să dureze la infinit, spuse el sorbind-o din priviri. Îşi înclină capul pentru a-i întîlni buzele despărţite. Gura coborî în sărutări sălbatice, înfocate care îi tăiară respiraţia făcînd-o să-şi dorească mai mult.

– Eu... nu sînt... sigură că infinitul este destul de lung.

– Atunci să nu mai pierdem nici o clipă din el. O strînse atît de aproape de el de parcă n-ar mai fi vrut să-i dea drumul niciodată şi începu să-şi plimbe mîinile prin părul ei des şi negru.

Trupul lui Maddie se lipi de al lui într-un imens val primar de emoţie. Dorinţa crescu în

ea, la fel cum valurile oceanului de jos se înălțau în mișcări puternice izbind țărmul. Mîinile lui alunecară pe spatele ei, coborînd din ce în ce mai jos, apropiind-o de el pînă cînd Maddie reuși să simtă tot ce-i aparținea, bătăile inimii lui, puterea pătrunderii lui.

Pulsul lui Maddie creștea continuu, ca fîlfîitul tot mai rapid al aripilor unei păsări. Căută din nou gura lui, sărutîndu-l intens, nebunește. Limba ei lunecă catifelat pe buze, afundîndu-se în dulcele întuneric al gurii lui.

Sam își lăsă capul pe pernă în timp ce Maddie după ce îi sărută fața și fruntea, își coborî buzele pe gît și apoi pe piept pentru a savura dulceața lui și picăturile sărate de apă. Își frecă obrazul de firele de păr de pe pieptul lui, apoi rămase o clipă pe abdomenul lui tare care se încordă sub sărutările ei.

Își ridică apoi capul și văzînd extazul care-i scălda fața lui Sam continuă să-i exploreze frumosul trup. Cu gesturi lente îi mîngîie șoldurile, apoi coapsele și cu o atingere ușoară își urmă degetele în sus, simțind mușchii lui Sam tensionîndu-se sub atingerea ei.

Sam își înfipse atunci degetele în părul ei și o trase de-a lungul trupului său, sărutîndu-i nasul, buzele și linia lungă, fermecătoare a gîtului.

– Mă înnebunești, Maddie Ames.

– Nu eşti chiar aşa de rău cînd înnebuneşti.

O strînse atunci puternic în braţe, lipindu-şi pieptul de sînii ei, dorind împotriva raţiunii să o ţină mereu aşa, contopită cu el.

– Oh, Maddie, te doresc atît de mult. Se trase deoparte şi o privi în ochii mari şi verzi ca marea. Străluceau de plăcere.

Ea zîmbi dorinţei lui înflăcărate, armonizată perfect cu a ei. Respiraţia ei, cînd în cele din urmă şi-o regăsi, era nesigură.

– Nu pot să cred asta, Sam. Nu pot crede că se întîmplă. Acest fel de fericire...

– Ba să crezi, iubito. O privea în ochi în timp ce mîinile lui coborau pe trupul ei, dezmierdînd fiecare milimetru. Atinse smocul fin de păr dintre coapse şi îl cuprinse uşor.

Maddie se contorsionă, spatele i se arcui şi gemu. Dorinţa ei era sufocantă. În ea totul era în flăcări şi striga după Sam. Fără el cu siguranţă că nu ar mai trăi.

– Dragul meu, respiră ea. Te vreau, Sam, doresc să fiu parte din tine. Te rog...

Încet şi cu o infinită grijă, Sam o acoperi cu trupul lui şi o pătrunse, forţîndu-se cu o incredibilă putere a minţii şi a voinţei să o facă uşor şi tandru. În acel moment dorea mai mult decît orice pe lume să o satisfacă, să-i ofere acel extaz inimaginabil.

– Oh, dragostea mea, şopti el. Frumoasa mea, Maddie. Vocea lui se stingea pe măsură ce forţa pasiunii creştea şi trupul lui vibra de plăcerea produsă ei. Acum eşti parte din mine.

– Nu există alt loc pentru mine Sam în care să doresc să fiu, răspunse ea cu glasul plin de dorinţă. Rămăsese surprinsă că o voce atît de normală, de pămînteană venea dintr-un trup care se afla cu mult deasupra lucrurilor lumeşti. Era într-un alt univers, într-un loc superb, plin de fericire creat numai pentru ea şi Sam. Ei singuri pluteau în acel extaz care îi făcuse inima să-i spargă pieptul. Se arcui sub el, îmbrăţişîndu-i strîns spatele pînă cînd vîrfurile degetelor ei deveniră albe ca luna de pe cer.

– Oh, Sam, iubitule, ţipă ea, nu mă lăsa.

Şi Sam nu o lăsă. O ţinu strîns, o iubi, o luă cu el pînă cînd amîndoi ameţiră într-un vîrtej splendid de plăcerea inimaginabilă.

Tîrziu cînd cerul începu să se lumineze în spatele ferestrelor, Sam sprijinit într-un cot, stătea lîngă Maddie privind-o cum doarme. Acest lucru ar fi putut foarte uşor să-i devină o ocupaţie pentru totdeauna, se gîndi el. Îi aducea liniştea şi sensul vieţii care de multă vreme lipsiseră din existenţa lui.

Faţa ei mai păstra extazul dragostei lor care poate mai continua încă în visele ei. Simţi un spasm de gelozie. Cum ar putea oare să pătrundă în gîndurile ei, să devină părtaş în toate?

Îşi strînse degetele în pumn pentru a-şi stăpîni dorinţa de a o atinge şi de a se asigura astfel că nu o va trezi. Dar ar fi vrut să o facă. Ar fi vrut s-o ţină strîns, s-o iubească, s-o facă din nou parte din el.

Ceva i se întîmplase în aceste săptămîni petrecute cu Maddie. Apăruse o schimbare, o deschidere subtilă a acelei părţi din el ţinută mult timp închisă. Ea îi pătrunsese nu numai în viaţă, dar i se strecurase şi în suflet şi, din această cauză, el, Sam Eastland devenise o persoană mai bună.

Nu îndrăznea să dea un nume trăirilor lui, sentimentului care o ţinea pe Maddie legată de el, dar era ceva la fel de real ca respiraţia lui, la fel de clar ca spiritul lui. Şi pentru prima oară în viaţă, logica lui îl părăsise complet. Nu avea nici o idee pentru această situaţie.

Maddie îşi schimbă încet poziţia în somn, iar Sam se trase deoparte pentru a-i face loc. Dar ea îşi puse braţele pe abdomenul lui, mişcîndu-le uşor, suficient pentru a trezi fiecare nerv adormit din corpul lui Sam.

– Mmm, Sam, murmură ea cu o voce adormită. Bine că eşti tu.

– Deziluzionată? Aşteptai cumva hamalii? Îi îndepărtă suviţele de păr de pe faţă şi începu să rătăcească cu degetele pe obrajii şi buzele ei.

– Nu, tu eşti mult mai atrăgător. Şi abia atunci Maddie deschise ochii. Se cuibări lîngă el şi cuprinzîndu-i pieptul cu braţul se apropie de el. Îşi mişcă uşor picioarele, lipindu-şi-le de el. Sîntem încîlciţi, spuse zîmbind leneş.

– Aşa sîntem noi. Ca nişte iederi încurcate, spuse Sam. La fel ca Greta.

– Numai că Greta nu are un el. Poate că ar trebui să-i aducem unul. Mîna ei se furişă în jos pe abdomenul lui. Nici nu ştie ce pierde.

– Eşti o scorpie, Maddie.

– Cred că este de vină mîncarea chinezească, spuse ea, plimbîndu-şi degetele pe pielea lui goală încălzită. Te simţi atît de plin după ce o mănînci şi o oră mai tîrziu ţi se face dintr-odată din nou foame. Asta sînt eu, Sam. Sînt mereu înfometată. Nu mă mai satur de tine.

– Aşa? Ce-ai zice dacă am putea face ceva în legătură cu asta?

– Mă simt de parcă aş fi fost izolată pe o insulă mult vreme, fără hrană, apă sau raze de

soare şi dintr-odată toate mi s-au pus în faţă. Poate mă voi îneca cu ele.

– Dar nu singură, iubirea mea. Îşi afundă faţa în părul ei şi o sărută apoi pe obraji şi pe gură. Barba lui nerasă o zgîria pe obraji.

– Înţeapă, spuse ea. Îşi puse palmele pe şoldul lui.

– Creşte.

– Nu este singurul lucru care creşte.

– Maddie eşti incorigibilă.

– Nu, cred că nesătulă. Îmi place să fac dragoste cu tine, Sam. Îmi place...

– Nesătulă, hm. Există un singur leac pentru asta. Trasă o linie imaginară pe unul din sînii ei rotunzi.

– Crezi... că există un leac? Respiraţia ei deveni sacadată.

– Nu ştiu, dragostea mea. Dar nu este decît o singură cale pentru a fi siguri. Degetele lui începură să exploreze tandru şi delicat trupul ei gol, pînă cînd Maddie răspunse atingerilor lui, iar Sam dornic s-o mulţumească îşi dădea silinţa să găsească tămăduirea.

Cînd Maddie se trezi a doua oară, camera era inundată de strălucirea soarelui. Se ridică într-un cot şi privi în jur. Era singură în tot patul

imens.

– Sam? strigă ea.

Unduirea lină a jaluzelelor în bătaia vîntului ce pătrundea prin ferestrele deschise şi zgomotul valurilor sparte de ţărm fură singurele răspunsuri pe care le primi. Sunete magice, se gîndi ea. Melodia naturii se armoniza perfect cu sentimentele ei.

Se rezemă de pernele pufoase, un zîmbet apărîndu-i în colţul gurii. Prostesc, se gîndi ea, aşa se numea un zîmbet prostesc. Dacă ar fi văzut-o cineva imediat şi-ar fi dat seama ce se întîmplase acolo, în aşternuturile şifonate. O dragoste pură, nefalsificată, asta se întîmplase. Închise ochii şi un val de bucurie o invadă. Sam îi adusese bucurie... şi fericire. Doamne, cîtă fericire. Mai simţise oare aşa ceva... vreodată?

Cînd fusese cu Philip existase emoţie, dar nu acest fel de împlinire. Atunci nu. Numai acum, cu Sam. Gîndul acesta o făcea să tremure în adîncul ei. Se mai trezise o dată în toiul nopţii, se ridicase în pat, avîndu-l pe Sam alături şi luna bătîndu-i în geam. În acel moment, în timp ce asculta respiraţia regulată şi uşoară a lui Sam începu să vorbească cu voce tare. „Te iubesc, Sam", rostise ea şi deodată, ca şi cînd razele lunii ar fi inundat-o, o căldură dătătoare de viaţă îi învălui inima, răspîn-

dindu-se apoi în tot corpul.

– Extraordinar, șopti ea lunii.

Se dădu jos din pat și ascunzîndu-și cu grijă emoția, acel încîntător sentiment de dragoste, păși spre toaleta spațioasă, aproape goală, aflată în colțul celălalt al camerei.

Imaginea corpului ei reflectat în oglinzile de pe peretele din spate o făcu să tresară. Își privi atunci mai atent trupul îmbătat de dragoste. Arăta oare altfel? Totul era la loc, micile gropițe din obrajji, pistruii împrăștiați pe piept. Dar ceva era diferit. Își pieptănă părul cu degetele, și-l legă într-o coadă în timp ce continua să-și examineze corpul în oglindă. Da, se gîndi ea. Ceva era diferit. Se strîmbă și luă un tricou și o pereche de pantaloni scurți de pe umeraș.

Se îmbrăcă, legînd strîns șnurul șortului în jurul taliei. Deodată, simți o puternică dorință de a-l vedea pe Sam.

Îl găsi în bucătărie, luptîndu-se să dezlipească două clătite arse de pe tigaia nouă, lucitoare. Cafeaua era pusă în filtru. Maddie stătu tăcută cîteva clipe privindu-l. Părul lui Sam, încă ud după duș, era pieptănat spre spate, ondulîndu-se ușor pe gît. Purta o pereche de blugi și nimic altceva. Picături mici de apă străluceau pe piele sub unduirea ușoară a umerilor.

– Nu te-am mai văzut în blugi pînă acum, spuse ea venind din spatele lui. Eşti sexy, Sam. Foarte sexy. Îl cuprinse cu mîinile de talie.

Sam lăsă spatula să-i alunece în chiuvetă şi se întoarse uşor cu faţa spre ea. O cuprinse cu braţele şi strîngînd-o tare la piept o sărută pe creştet.

– Mă simt ca-n paradis.

– Aproape, dar nu chiar.

– Nu chiar? Ce înseamnă acest nu chiar. Îşi frecă nasul de gîtul ei şi o ciupi uşor de lobul fin al urechii.

Căldura o învălui în tot trupul.

– Acolo nu se ard clătitele.

Îi ridică coada groasă şi o sărută pe gît.

– Asta-i un fleac, spuse el întorcîndu-se uşor la clătitele prinse. Ce-ai zice de nişte brioşe în locul lor? Arătă atunci spre o geantă mare pusă pe bufet.

– Ai şi fost la Rebecca?

– Şi nu numai. Aşteaptă. Lăsă tigaia în chiuvetă şi se duse să deschidă uşile glisante. Vin' aici, prietene.

Eeyore, cu blana fluturîndu-i în vînt, ţîşni pe uşă şi traversînd camera sări pe genunchii lui Maddie.

– Eeyore! Maddie se aplecă şi-şi îngropă faţa în blana lui. Deodată ochii i se umplură de

lacrimi. Rămase mută, era tulburată şi se purta prosteşte. Gestul mic şi simplu o făcuse să-şi elibereze emoţia adunată în ultimele zile. Cînd în cele din urmă îşi ridică capul obrajii îi erau uzi iar lacrimile îi şiroiau pe faţă.

– Hei, spuse Sam, calm, de dată asta am fost puţin egoist. Nu sînt un tip aşa de drăguţ. Îi şterse cu vîrful degetului o lacrimă de pe obraz. Ştiam că te vei grăbi să-l scoţi afară, să-l plimbi. Astfel nu vei mai avea nici o scuză, nici un motiv să te zoreşti.

Îşi încolăci braţele în jurul gîtului lui.

– Da, sigur. Ştiu că eşti un tip dur în adevăratul sens al cuvîntului, dar lasă-mă să mă prefac. Lasă-mă să cred că eşti un tip într-adevăr curtenitor, sentimental care ştia că Eeyore se va simţi singur. Sam ridică din umeri şi continuă să o ţină strîns la pieptul lui. Îşi întinse apoi o mînă şi începu să-l mîngîie pe Eeyore după urechi. Doamne, era extraordinar de bine, chiar dacă scena părea atît de absurdă.

După brioşele cu mure şi sucul de portocale plecară să se plimbe în compania lui Eeyore care îi conducea. Sam azvîrli o bucăţică de lemn iar Eeyore avîntîndu-se după ea reveni într-o clipă, depunînd-o credincios la picioarele lui Sam.

– Hei, spuse Maddie atenţionîndu-l uşor cu cotul, ăsta-i cîinele meu. Era amabil, indiferent cît încerca să ascundă acest lucru. Nu era omul distant care se străduise să pară, atunci cînd se întîlniseră prima dată. Indiferent de ce credea el, ea ştia mai bine. Era prietenul ei, iar acum iubitul şi prietenul ei.

Eeyore o zbughi din nou, de data asta oprindu-se pentru a linge genunchii unei fetiţe aflată pe o stîncă, alături de un bărbat şi o femeie. O tînără familie care îşi făcea plimbarea de dimineaţă. Erau singurele persoane în această parte a plajei. În timp ce Sam şi Maddie priveau, Eeyore începu să lingă faţa micuţei făcînd-o să chicotească.

Maddie simţi acea senzaţie, dulce-amară, care îi era familiară. Privea surîsul de pe faţa fetiţei şi încerca să-şi stăpînească dorinţa de a fugi spre ea, de a o ridica în braţe, de a o stînge tare la piept.

– Părul ei este la fel ca al lui Sara, spuse Sam.

Maddie se întoarse spre el. Era pentru prima dată cînd el aducea vorba despre Sara din proprie iniţiativă.

– Auriu? spuse ea zîmbind uşor. Fiica ta are părul auriu. Atinse părul lui Sam, încîlcindu-i-l puţin. Un dar de la tatăl ei, deşi al tău este mult

mai închis acum. Copilul ei avusese părul negru şi atît de des încît asistentele spuneau la toată maternitatea să vină să privească micul pui de eschimos. Maddie simţi cum tulburarea, după ce- şi stinsese apogeul, începea să se retragă uşor, aşa cum o obişnuise. Îşi mută apoi privirea spre mare şi multă vreme ea şi Sam au continuat să se plimbe tăcuţi pe ţărm, afundaţi în propriile gînduri.

În faţa lor Eeyore alerga liber, Maddie privind fluxul care-i ştergea urmele. Se gîndi la Sam şi la fetiţa lui cu părul auriu, imaginîndu-şi-i plimbîndu-se împreună, lăsînd urme pe nisip.

– De ce eşti aşa tăcută? spuse Sam într-un tîrziu, punîndu-şi braţul pe umărul ei.

– Mă gîndeam.

– Asta-i periculos.

– Mă gîndeam la tine.

Sam întoarse capul şi privi către ocean.

– Hai să nu facem asta, de acord? Dar uite cine vorbea? El se gîndea la Maddie tot timpul, voia să fie mereu împreună cu ea, să-i aducă zîmbetul pe buze, să împartă bucuria cu ea. Tot ce-şi imagina era făcut împreună cu Maddie – cu excepţia unui singur lucru, consecinţele dragostei lor. Deşi acestea se simţeau plutind în aer, el întoarse capul concentrîndu-se asupra

bucuriei momentului.

Această euforie îl făcuse să iasă devreme din casă și să alerge singur pe plajă în aerul rece al dimineții. Îi promisese că nu o va răni. Și într-adevăr așa intenționa. Dar simpla decizie nu era suficientă.

– Știi, spuse el încet cuprinzîndu-i talia cu brațul, voiam să termin această casă cît mai repede pentru a avea un loc în care să fiu singur. Mi-a plăcut să fiu singur în acești ultimi ani. Și am crezut că acesta ar fi locul ideal.

Maddie asculta. În toate aceste zile cît lucrase la designul casei, jucîndu-se cu culorile pînă reușise să obțină nuanțele visate, și-l imaginase pe Sam în acest decor, cînd așezat pe un scaun în fața căminului, cînd pe șezlongul mare și alb de pe terasă. Dar întotdeauna avînd pe cineva alături de el. Nu putea însă să-și îndepărteze propria-i umbră pentru a permite apariția altei persoane care să-i ia locul.

– Iar acum s-a terminat, continuă Sam. Sau aproape s-a terminat. Și este totul perfect. Este un loc minunat. Își aținti privirea asupra mării, împreunîndu-și sprîncenele într-o încruntare. Zări o barcă în depărtare, proprietarul ei luptîndu-se din răsputeri cu pînzele umflate de briză. O luptă simplă, se gîndi el, aproape invidiindu-l pe marinar pentru ușurința sarcinii

lui. Apoi se întoarse cu privirea spre Maddie. Era tăcută şi aştepta.

– Tu ai schimbat lucrurile, Maddie, spuse el. Acum, cînd sînt în casa asta singur nu mai găsesc plăcere şi satisfacţie în singurătate. Plăcerea pe care o simt se datorează faptului că eşti aici. Adevărul este că nu mai vin aici pentru a fi singur, vin pentru a fi cu tine.

Inima lui Maddie se zbătea puternic. Îşi făcuse cu mult timp în urmă o promisiune că va fi atentă ca nimeni – absolut nimeni – să nu mai aibă acces la inima ei pînă cînd timpul, situaţia şi persoana nu vor fi potrivite.

Dar realitatea i se strecură în suflet şi îi distruse toate aceste planuri.

Realitatea îl adusese pe Sam.

– Ce părere ai de toate astea? spuse el privind-o în ochi. Citea în ei aceeaşi tulburare, aceeaşi confuzie blestemată. Îşi ridică apoi privirea spre cer. Crezi că cineva acolo ne-a încurcat ţele?

Maddie scutură negativ din cap.

– Nu. Nu pot explica nimic şi nici nu ştiu ce va urma. Dar ştiu un singur lucru – n-a fost o greşeală. Ceea ce simt nu putea fi un accident, Sam.

Săptămînile care urmară au fost cele mai grozave din existența lui Maddie.

Făceau parte din acele clipe din viață care delimitează clar timpul, îi povestea ea lui Lily. Existau lucruri în viața ei care se întîmplaseră înainte de Sam iar acum era prezentul. Viitorul era supravegheat atent. Făcînd dragoste cu Sam, iubindu-l pe Sam își crease propria lume de care Maddie nu lăsă pe nimeni să se atingă.

Va fi timp pentru tot, își spunea ea. Și aproape că și credea.

– Crezi că afacerea ta va supraviețui acestei idile, îl întrebă ea pe Sam într-o noapte.

Stăteau pe terasa vilei, avînd deasupra luna plină strălucitoare. O sticlă de șampanie era pusă la rece într-o frapieră. După o lungă ședință, plictisitoare, de consiliu, Sam nu știa decît o singură cale de relaxare. O convinsese pe Maddie să înoate împreună. Iar acum stăteau amîndoi, ghemuiți în șezlongul alb, înveliți în halate.

– Afacerea nicicînd nu mi-a mers mai bine, rosti Sam. Angajații mei îmi spun că le place mai mult așa, decît să mă aibă tot timpul în preajmă. Așa că pot să-mi iau liber ori de cîte ori vreau. O mîngîie pe gît. Știi că ai cel mai frumos gît din cîte am văzut?

– Nu știam.

– Este frumos şi catifelat. O coloană perfectă...

Maddie rîse.

– Proză ieftină, Eastland.

– Nu, ăsta-i adevărul.

– Cu flatarea nu ajungi nicăieri. Maddie se aranjă în scaun pînă cînd coapsa ei se lipi de a lui.

Sam îşi strecură mîna sub halatul ei.

– Punem pariu.

Unele zile trecură liniştit şi fermecător, altele însă aduseseră numai surprize. Aşa fusese ziua în care vizitînd *Parcul de Stat Big Basin*, Maddie pregăti prînzul din sandvişuri cu banane şi unt de arahide iar Sam o uimi cu cunoştinţele lui despre păsări.

– Îmi place să descopăr, spuse Maddie în timp ce se plimbau prin liniştea pădurii. Sub paşii lor foşnea covorul spongios de funze moarte. Îmi place să aflu lucruri noi despre tine, Sam. Este ca şi cum aş roti un caleidoscop. Uneori aş vrea să stau liniştită, să mă îmbib cu tot ce reprezinţi tu pentru mine, cu tot ce eşti tu, cu tot ce îmi faci tu mie... Rămăsese liniştită pe cărare.

Sam se opri şi el lîngă ea ţinîndu-şi mîinile

în buzunare. Lumina soarelui se strecura prin frunzişul verde-auriu al uriaşilor sequoia, răsfrîngîndu-se asupra lor în raze palide. În aceste momente neaştepate – dintr-un motiv necunoscut – ea îl tulbură atît de tare încît Sam abia mai putea respira. O privea cum stătea aşezată în răcoarea verde a pădurii, legănîndu-se pe o rădăcină noduroasă. Purta tenişi şi un pulover roz en-coeur, care îi acoperea şoldurile şi jumătate din blugi. Un buchet de margarete sălbatice pe care le găsise la marginea drumului îi ieşeau din buzunarul de pe şold.

– Şi deci ce-ai aflat? spuse el în cele din urmă cu glas răguşit.

Maddie deschise ochii.

– Mi-am dat seama că te simt lîngă mine chiar şi atunci cînd nu te văd. Iar atunci cînd mă priveşti îmi încălzeşti faţa ca o rază de soare.

Sam încuviinţă din cap.

– Lucruri bune de ştiut. Mai ştiai că atunci cînd eşti aşa liniştită şi frumoasă, mă tulbură ceva aici în interior – îi luă mîna şi i-o puse în dreptul inimii. S-a produs o schimbare definitivă pentru care nu există decît un singur leac.

Maddie îşi ţinu palma strîns lipită de pieptul lui. Ţinea capul pe spate răspunzînd cu un su-

rîs la zîmbetul ei senzual.

– Chiar aşa?

– Da, chiar aşa, spuse el sprijinind-o cu spatele de trunchiul unui sequoia bătrîn.

– În legătură cu tratamentul... spuse Maddie ridicînd uşor mîna spre gîtul lui.

– Vom ajunge acolo într-o clipă. Dar mai întîi trebuie să-mi eliberez pieptul de ceva.

– De mîna mea?

– Nu. Îi ţinu mîna strîns pe pieptul lui. Cînd începu să vorbească glasul îi era clar, limpede ca lumina soarelui şi răsuna în ea ca un clopot de biserică.

– Te iubesc, Maddie, spuse el simplu.

Şi atunci cînd ochii lui Maddie se umeziră veni leacul lui Sam, un sărut uşor, drăgăstos care nu cerea în schimb decît simpla prezenţă a lui Maddie.

Noaptea tîrziu pe cînd stătea singură în pat, avîndu-l pe Eeyore alături, adormit pe carpeta uzată, îşi aduse aminte cuvintele tulburătoare ale lui Sam pe care le analiză mai atent.

Şi numai atunci în liniştea camerei ei înţelese uşoara, dar trista apologie din ele.

Maddie şi Lily stăteau pe treptele casei acesteia din urmă supraveghind joaca geme-

nilor cu o minge de plajă.

– Maddie, eşti atît de fericită precum arăţi?

– Cum arăt? Îşi strînse genunchii la piept şi-l privi pe Danny Thorpe făcînd o tumbă.

– Ca un milion de dolari. Eşti absolut strălucitoare.

– Este nemaipomenit, Lily.

– Îl iubeşti.

Maddie o privi, apoi se uită spre gemeni. Aprobă uşor din cap.

– Da, dar încerc să nu-mi pierd prea mult vremea explicînd acest lucru. Nu vreau să stau să analizez. Uneori cînd începi să te gîndeşti prea mult, lucrurile pur şi simplu dispar.

– Aşa crezi că se va întîmpla şi cu tine?

Maddie ridică din umeri.

– Nu ştiu ce se va întîmpla. Dar de cîte ori mă gîndesc la acest lucru mă îngrozesc.

Lily se apropie, o luă pe Maddie de mînă şi o ţinu o clipă.

– Nu-ţi fie teamă de dragoste, Maddie. Sam este un om bun.

Maddie oftă.

– Mi-e teamă pentru că am început să mă întreb cum ar fi viaţa fără Sam. Şi nu pot să mi-o imaginez deloc.

– Maddie cît de sinceri aţi fost unul cu celălalt?

Maddie se gîndi la întrebare.

– Nu discutăm despre viitor, Lil, dar ştim, cel puţin, ce-şi doreşte celălalt în linii mari. Sam nu plănuieşte deocamdată să se recăsătorească. A avut deja un eşec şi nu vrea să se mai repete. El ştie că eu îmi doresc o familie. Cuvintele rostite cu voce tare o întristară. Nu-i mare lucru, nu? Dar cînd sîntem împreună toate astea dispar şi parcă nu ne mai săturăm unul de celălalt.

– Maddie, i-ai spus lui Sam despre bebeluş?

Ea şi Lily contiunau să-i spună copilului ei bebeluş. Bebeluşul. Maddie negă.

– N-am găsit niciodată momentul potrivit, Lil. Asta ar trebui să indice ceva, nu?

– Ce-ar trebui să-ţi arate, Maddie? Vocea lui Lily era plină de compasiune şi nelinişte.

– Ar trebui să-mi demonstreze că acel moment din viaţa mea, care m-a marcat, nu are ce căuta în relaţia mea cu Sam.

– N-ai de unde să fii aşa sigură, Maddie. Nu subestima niciodată putera dragostei şi cum aceasta poate afecta gîndirea unei persoane.

Maddie îşi muşcă buza de jos. Ziua bebeluşului se apropia. Cinci ani. Cinci ani lungi în care ea se întărise şi îşi refăcuse viaţa. Lily parcă citindu-i gîndurile o îmbrăţişă strîns.

– Te iubesc, Maddie. Eşti atît de deosebită şi ştiu că totul se va rezolva. Trebuie.

Maddie încuviinţă, prinse mingea pe care David o scăpase şi i-o dădu înapoi. Îi iubea aşa de mult pe copiii lui Lily. Şi de cîte ori era cu ei se gîndea la copiii pe care ar putea să-i aibă într-o zi. Se uită din nou spre Lily şi se forţă să zîmbească.

– Este o discuţie mult prea serioasă pentru o zi atît de grozavă. Hai să mergem cu copiii pe pajişte şi să înălţăm un zmeu.

Evitarea, asta era ultima soluţie, avea să se gîndească ea mai tîrziu. Pur şi simplu nu se va mai gîndi la nimic, în afară de bucuria pe care Sam i-o aducea zilnic în doze copleşitoare şi încîntătoare.

Unsprezece

Joseph păşi în biroul lui Maddie încercînd să pară sobru.

– Parcă îţi zisesem să-ţi iei liber azi, spuse el. Apoi, înainte ca ea să-i răspundă, arătă spre fereastră. Şi mă rog ce-i cu camioneta de afară? Cred că nu vrei s-o ştergi cu neprețuitele noastre antichităţi din pod?

Maddie rîse şi ridică nişte chei de pe masă.

– M-am oprit să verific corespondența.

Purta o pereche de blugi şi un tricou vechi. Joseph o găsea superbă.

– Şi camioneta?

– Vreau să iau niște lucruri de la pepinieră pentru curtea lui Sam, răspunse Maddie. Și un copac pentru mine.

Zîmbetul lui Joseph păli și umbre de îngrijorare îi apărură pe față. Își aruncă privirea la calendarul de pe perete.

– Mîine este ziua de naștere. Ar fi trebuit să-mi aduc aminte.

– Nu, Joseph, nu ar fi trebuit. Pelerinajul meu anual este un lucru foarte egoist. Eu mă simt bine atunci cînd în fiecare an, de ziua copilului meu, sădesc un copac, dar tu nu trebuie să ții minte sau să te simți vinovat dacă uiți. Și așa e destul de multă vinovăție în lume.

Joseph se apropie și o îmbrățișă strîngînd-o tare la piept.

Cînd se depărtă, ochii lui Maddie erau în lacrimi iar vocea ei era înăbușită de afecțiune.

– Și asta pentru ce-a fost, Joseph? întrebă ea. Mă înduioșezi?

– Uneori simt nevoia să-ți arăt că deși mă scoți din sărite cîteodată, te iubesc ca pe propria mea fiică. Și aș fi foarte mîndru de tine dacă ai fi.

– Știu, Joseph. Maddie îi atinse obrazul. Mulțumesc.

– Și acum pleacă odată de-aici, pînă nu devin prea sentimental.

– Am înțeles, să trăiți, spuse ea suflîndu-i

un sărut şi dispărînd apoi în spatele uşii.

Puieţii erau perfecţi, decise Maddie. Ultimul retuş. Îi scosese rînd pe rînd din camionetă şi îi tîrîse pe fiecare în jurul terasei lui Sam. Nu era să îi lase în grija grădinarului pe care Sam l-ar fi ales din publicaţia *Yellow Pages*. Îi va aranja singură făcîndu-i astfel o surpriză pentru cînd va reveni tîrziu, spre sfîrşitul zilei. Şi, în plus, îşi va ţine mintea ocupată, deoarece de asta avea nevoie tot mai mult pe zi ce trecea.

Două ore mai tîrziu, la ultima plantă, Maddie se lăsă pe călcîie şi inspectă din privire grădina. Era splendidă, luxuriantă şi naturală ca şi cînd un vînt puternic, oceanic ar fi purtat o mulţime de seminţe peste acest pămînt care germinaseră acum într-o perfectă armonie.

– Cred că am nimerit bine, se auzi o voce de la distanţă. Grădina botanică *Madeline*, bănuiesc?

Maddie privi peste umăr şi surîse.

– Tu ce crezi?

Sam înaintă cu paşi mari pe gazon pînă cînd ajunse lîngă ea. Imaginea lui Maddie aşezată pe iarbă, cu o pată de noroi pe bărbie şi cu şuviţe de păr atîrnîndu-i pe obrajii îmbujoraţi, i se păru cea mai frumoasă privelişte

din lume.

– Cred că în fine mi-am găsit grădinarul fără de care nu pot să trăiesc. Se aplecă spre ea şi o sărută pe creştetul capului.

– Îţi place?

– Sigur că da. Îşi aruncă haina pe balustrada terasei şi veni lîngă ea. De fapt nu ştiu ce-mi place cel mai mult – florile, copacul din mijlocul aleii sau tu aici pe pămînt. E o dilemă. Se aşeză în spatele ei şi începu să-i mîngîie pielea gîtului. Amestecul mirosului de pămînt, săpun şi soare îi îmbăta simţurile. Ameţitoare, îi murmură el în ureche.

– Cine, florile?

– Nu. Tu. Mireasma ta.

– Eşti nebun, Sam.

– Nebun după tine. Îi ridică coada şi o sărută pe gît. Vrei să aduc copacul aici?

– Nu acela este al meu. Îl iau la mine acasă.

– În regulă. Sam ignoră stînjeneala pe care o simţise cînd ea se referi la casa ei. Orice delimitare – semantică sau geografică – exprima o margine şi asta îl deranja al naibii de tare.

– Haide. Se ridică trăgînd-o şi pe ea odată cu el. Trebuie să sărbătorim această capodoperă botanică cu un pahar. Îşi împleti degetele într-ale ei şi urcînd treptele terasei intra-

ră în casă. Maddie se duse în baie să-şi îndepărteze murdăria de pe mîini şi, pînă se întoarse, Sam, schimbat într-un tricou şi o pereche de blugi, stătea pe terasă cu un pahar în mînă. Din depărtare se auzea o muzică duioasă.

– O să ajungi să arăţi ca un tip din Santa Cruz, spuse ea, şi venind din spatele lui îl trase de părul ondulat care se răsfrîngea acum peste gulerul tricoului. Încă un an sau doi şi cine ştie?

– Îmi vei spune pur şi simplu Sam nonconformistul.

– N-am să-ţi spun ce mi-a venit acum în minte, spuse ea zîmbind răutăcios.

– Nici nu-i nevoie, iubita mea. Ochii tăi spun totul. Se întinse după mîna ei. Vino şi stai cu mine, spuse el trăgînd-o lîngă el pe canapeaua de lîngă uşă.

Maddie îşi îndoi picioarele lungi sub ea. Luă un pahar cu apă minerală de pe tavă şi începu să soarbă uşor.

– Joseph a avut cîteva solicitări legate de vînzarea firmei, spuse ea. Este emoţionat şi trebuie să-ţi mulţumim, Sam. Totul se datorează acestei case şi atenţiei pe care a atras-o.

– Nu, totul este rezultatul a ceea ce tu ai făcut aici. Sam luă o înghiţitură lungă din băutura lui, apoi puse paharul la loc pe masă. Dar este bine dacă există oferte. Vei rămîne în

continuare dacă vinde?

– Nu știu. Sînt o serie de lucruri la care aș vrea să-mi încerc îndemînarea. Grădinăritul ar fi unul, dacă aș putea să-mi cîștig existența din el. Îmi place să lucrez cu plantele și cu pămîntul. Iar mai tîrziu îmi va lăsa timp pentru copii.

Sam se încruntă.

– Copii?

– Copiii mei. Cînd îi voi avea.

El încuviință din cap.

– Oh, sigur, spuse el.

– Cred că este important – să-ți petreci timpul cu ei. Mai tîrziu ea avea să se întrebe dacă nu cumva în mod involuntar orientase discuția în această direcție, ca o subtilă aducere aminte lui Sam a tot ceea ce este ea și a ceea ce se pare că el nu este. Dar totul era vag în mintea ei, ca și cum altcineva conducea conversația.

– Mi-ar plăcea să fiu mai mult cu fiica mea, spuse el încet.

Maddie era tăcută.

– Este în siguranță acolo, în Anglia, unde se află, adăugă el.

Maddie aprobă din cap.

– Probabil, că este. Își aranjă marginea tricoului și spuse: Dar numai aici își va cunoaște tatăl. Poate chiar pe această plajă,

Sam, construind castele de nisip, rîzînd cu tine, fiind pentru puțin timp parte din viața ta...

– Dacă aș crede că ar fi bine pentru ea...

– Sam. Dispoziția idilică dispăruse. Romantismul se amînase pentru altă dată. Simțind acest lucru Maddie explodă, exteriorizîndu-și gîndurile care o măcinau de zile întregi. Sam, cred că este rea voință.

Ridurile de pe fruntea lui Sam se adînciră.

– La ce te referi, Maddie?

– La motivul pentru care te distanțezi de Sara. Cred că aceste scuze – despre siguranța ei, rudele ei, tatăl ei vitreg și despre vîrsta ei fragedă – sînt simple speculații. Ești încă tatăl ei și face parte încă din viața ei, chiar și numai pentru cîteva săptămîni, un an sau mai mulți. Cred că pur și simplu îți este teamă de tot, de obligație, de repetarea greșelilor din trecut, de... Simți căldura interioară învăluind-o și-și auzi cuvintele plutind în aerul înserării. Sam, spuse ea accentuîndu-i numele, îți dai oare seama cît ești de norocos că o ai pe Sare în viața ta?

Soarele cobora în spatele dealurilor și cerul de deasupra apei devenea tot mai întunecat. Maddie nu observă. Ceva se dezlănțuise în interiorul ei și deși o parte din ea îi spunea să se stăpînească, cealaltă, mai puternică, refuza să se supună.

Sam asculta, exteriorizîndu-şi propriile lui sentimente. O iubea pe Sare atît de mult încît îl durea uneori că era aşa departe de ea.

– Maddie, spuse el, nu poţi înţelege asta, nu ştii ce înseamnă să ai un copil.

Nu trebui să o privească pe Maddie ca să-şi dea seama că declanşase în ea o senzaţie groaznică. Şi totuşi se uită. Văzu acei ochi verzi care îi făceau inima să-i stea în loc, plini de amărăciune, acea faţă pe care o îndrăgea, schimonosită de o emoţie atît de puternică pe care el nu o putea înţelege.

– Maddie...

Ea mişcă negativ din cap întrerupîndu-l cu un semn al mîinii. Vocea ei era emoţionată.

– Sam, să ştii că înţeleg. Înţeleg senzaţia, durerea, separarea. Sam am avut şi eu un copil, o fetiţă superbă...

Respiraţia lui Sam se încetini. Se întoarse şi îi privi faţa tristă.

– Nu înţeleg.

Maddie inspiră de cîteva ori şi apoi continuă cu o voce şovăielnică, dar clară.

– Mîine este ziua ei. Împlineşte cinci ani.

Sam nu ştia ce să răspundă, dar Maddie continuă să vorbească cu glasul plin de emoţie.

– Nu plănuisem să am un copil. Cînd am aflat, bărbatul pe care credeam că-l iubesc, m-a susţinut, mi-a spus că totul va fi în regulă

iar a doua zi a plecat lăsîndu-mi bani de avort. Au fost timpuri groaznice. Mama mea încă trăia dar era foarte bolnavă şi eu mă ocupam de îngrijirea ei. Am decis să am copilul, dar ştiam din start că n-am să pot să-l păstrez. Pe atunci mama avea nevoie tot timpul de mine şi nu aveam bani. Nu aveam nici o rudă să ne ajute. Nici tată.

Sam o îmbrăţişă tandru şi afectuos.

– Maddie, nu trebuie să mai continui.

– Ba da, Sam. Îi atinse uşor mîna ca şi cînd s-ar fi scuzat de ceva, despre care el încă nu ştia. Apoi continuă:

– Oamenii m-au ajutat. Angela, doamna pe care ai întîlnit-o în Capitola a găsit un cuplu extraordinar care dorea cu disperare un copil. Ea s-a ocupat de formalităţi şi m-a ajutat şi-n alte privinţe. A stat tot timpul lîngă mine, m-a ajutat cu mama şi apoi mai tîrziu... După ce a murit mama, mi-a sugerat să vin aici în Santa Cruz. Credeam că totul o să fie bine, dar după ce s-a născut copilul am fost distrusă psihic, ca o floare fără apă şi soare. Eram fragilă, bătută de vînt şi epuizată. Numai după ce m-am mutat aici am început să mă refac. Joseph şi Sadie, Lily şi Jack, oceanul, toţi au contribuit la vindecarea mea, insuflîndu-mi din nou viaţa.

– Şi copilul? întrebă Sam.

– Este la o familie extraordinară. Şi ştiu în

inima mea că îi este bine. Dar chiar şi acum... Îşi îndreptă privirea spre cerul întunecat. Un zîmbet trist îi alunecă pe faţă. Ştii, uneori, ca de pildă atunci cînd este ziua ei, simt încă deplinătatea pieptului meu, legătura între corpul meu şi al ei? E o prostie...

Glasul ei se stinse şi în interiorul lui Sam simţi o durere enormă care se adăugă tristeţii ei.

– Păstrezi legătura cu acea familie? întrebă el cu vocea încordată.

Maddie negă din cap.

– Mi-am construit propriile legături cu ea. Acel copac de pe alee este el ei. În fiecare an de ziua ei plantez într-un parc un copac pentru ea. Copacul... ştii, reprezintă viaţa.

Ochii ei umezi exprimau o mare tristeţe. Sam avu senzaţia că se va înneca în ei.

– Oh, Maddie, începu, dar îşi dădu seama că nu mai putea spune nimic.

– În fiecare an îi scriu o scrisoare, continuă Maddie, ştiind că dacă s-ar opri mai mult nu ar mai povesti şi într-un fel era esenţial pentru ea să-l facă pe Sam să înţeleagă cum era ea de fapt. În scrisori îi spun despre mine, despre vîrsta mea, despre gîndurile mele, despre copacul ei şi locul unde se află, despre ceea ce înseamnă dragostea mea pentru ea şi cum aceasta mă ajută. Cum mă rog pentru ea...

– Şi scrisorile... le expediezi?

– Nu. Nu ştiu unde stă. Nu vreau să ştiu. Nu cred că ar fi cinstit faţă de ea sau faţă de părinţii ei şi nici nu ştiu dacă aş putea să suport. Le pun într-o cutie şi odată, cînd va fi mai mare, am s-o rog pe Angela să i le dea mamei ei adoptive şi ea să decidă ce să facă cu ele.

Sam se gîndi la copacul de pe alee. Copacul copilului ei, un tînăr stejar, care va creşte puternic, sănătos şi viguros, aşa cum se ruga ea pentru copilul pe care îl adusese pe lume. Inima lui bătea puternic iar braţele lui îi strînseră umerii.

– Eşti cineva, Maddie Ames.

– Este suportabil, spuse ea cu ochii umezi şi deodată şiroaie de lacrimi îi invadară obrajii, prelingîndu-i-se pe tricou.

El o ţinu în braţe, o legănă, îi sărută lacrimile.

– Ştii ceva, Sam, pînă acum nu am plîns niciodată pentru ea. Niciodată. Glasul i se înecă în hohote de durere.

Într-un tîrziu Sam se ridică şi o trase lîngă el.

– Haide.

Maddie îşi şterse obrajii cu dosul palmei.

– Haide să dansăm, iubita mea. Îi cuprinse braţul şi o cuprinse tandru.

În timp ce luna se ridica pe cer, iar vechea

bandă răspîndea cîntece de dragoste, Maddie şi Sam înlănţuiţi unul de celălalat alunecau uşor pe podeaua terasei.

A doua zi Maddie plecă. Trebuia să fie singură atunci cînd planta copacul.

– Este ritualul meu, este lucrul meu deosebit, explică ea şi se aşeză în camioneta închiriată.

Sam o privi din uşa casei. Coada ei groasă şi neagră sălta sub pălăria verde, trăsnită, în timp ce camioneta sărea peste hopurile drumului. În oglinda laterală el îi surprinse zîmbetul şi ochii ei verzi-aurii. O urmări pînă cînd camioneta intră pe autostradă şi dispăru din vedere. El se întoarse cu paşi repezi, se îndreptă spre plajă, unde alergă pînă simţi o fierbinţeală insuportabilă în piept şi o usturime în ochi provocată de apa sărată a mării.

Stînca imensă pe care se urcă îi oferea privelişte şi singurătatea pe care le căuta. Timpul necesar să se gîndească.

Sam adusese cu el o sticlă de şampanie. Voia să-i ceară lui Maddie să se mute cu el, să trăiască în casa de pe plajă, iar în San Jose să meargă oricînd ar fi dorit. Să fie cu el. În portbagajul maşinii lui era şi un pat pentru Eeyore,

ca dovadă a serioasei lui intenții.

Dar în lumina serii totul se schimbase. Deodată planurile lui, invitația lui fuseseră înlocuite de interesul propriu.

Dragostea lui pentru Maddie era enormă, mai mare decît orice în viața lui. Dar o dragoste egoistă era destinată să moară. Trebuia să se gîndească la Maddie la viața ei. La viitorul ei.

Așa va face, va rezolva totul, dar nu acum, se gîndi el în timp ce cobora de pe stîncă. Astăzi voia să fie aici cu Maddie. Ea urma să se întoarcă după sădirea copacului, după realizarea acelei legături cu fetița care trăia în inima ei. Voia să-i pregătească cina, să înoate cu ea, să o țină în brațe, să facă dragoste cu ea.

Doisprezece

Cîteva zile mai tîrziu Eleanor intră neanunțată în biroul lui Sam, închise ușa ușor în urma ei și se așeză pe micuța canapea.

Sam stătea încruntat în fața pervazului cu mîinile în buzunare.

– Sam, simți nevoia să vorbești?

Ridică din umeri.

– Este totul atît de complicat.

Eleanor încuviință din cap, îngrijorarea așternîndu-i-se pe față.

– Îmi dau seama că o iubești foarte mult, Sam.

Ceea ce spusese Eleanor era adevărat, dar nici măcar nu se apropia de ceea ce simțea el. Nu știa nici măcar jumătate; ceea ce vedea ea era numai vîrful unui iceberg.

– Și mai știu că și ea te iubește.

– Eleanor...

– Haide, Sam. Te cunosc de mulți ani așa că am niște drepturi aici. Văd în ochii tăi durerea, neîncredera spre care te îndrepți, intențiile tale legate de această dragoste care a luat naștere. Te iubesc ca pe un fiu, Sam și m-am atașat foarte mult de Maddie. N-aș vrea ca vreunul din voi să sufere.

Sam înțelese sensul cuvintelor, de care însă se îndoi.

– Știi, spuse el, aproape că mă convinsesem că eu și Maddie am fi putut continua așa la infinit, cu mici schimbări poate în privința locuinței, dragostea unuia pentru celălalt fiindu-ne suficientă.

– Dragostea este sigur liantul, cimentul. Dar ai nevoie și de cărămizi, de țeluri comune.

Sam zîmbi cu o tristețe care o făcu pe Eleanor să se înfioare.

– Mi-ar fi mult mai simplu dacă nu aș iubi-o atît de mult, spuse el. Atunci, poate am putea continua așa. Dar ea are visuri și necesități. Necesități la care eu nu cred că pot face față.

– Nu știu dacă n-ai putea, Sam. Necesitățile

sînt într-adevăr reale. Văd dragostea ei pentru copii, dorința ei pentru o familie.

Sam știa toatea acestea, dar auzind-o pe Eleanor spunîndu-le totul devenea mai dureros; făcea realitatea prea aspră ca să mai poată fi ascunsă. Știa de ce avea nevoie Maddie – o casă plină de copii și dragoste care să se răspîndească peste tot. Avea nevoie de un bărbat ca Jack Thorpe, de un soț extraordinar, pe care să se poată bizui, de un tată grozav.

Privi spre oraș și o mare tristețe începu să-l învăluie ca o ceață groasă de dimineață.

Eleanor se ridică și se îndreptă spre el. Își sprijinii mîna de brațul lui.

– Nu vreau să mă amestec. Știu că vei hotărî corect cu Maddie. Dar ai grijă, Sam. Dragostea este un lucru puternic. Și poate cauza dureri mari dar și bucurii.

Sam nu ignoră cuvintele lui Eleanor. Căzuseră greu întrerupîndu-i visele. Își cercetă amănunțit și trist opțiunile, fiind crud în meditația sa. Dacă va continua așa, să fie cu Maddie, să o iubească de cîte ori se ivea ocazia, va ajunge să-i nege visele, să-i nege viitorul pe care îl merita. Iar în privința unui angajament permanent... Sam își aminti fostul

mariaj şi faptul că se alesese praful de el. Poate că asta ar fi cea mai mare amărăciune pentru ea, mai ales după pierderea pe care Maddie o suferise deja.

În după-amiaza următoare Sam plecă spre Santa Cruz, gîndurile apăsîndu-l ca nişte saci enormi de nisip. Nu mai rămăsese nici o şansă. Dacă într-adevăr o iubea îi va face cel mai mare cadou, va face singurul gest altruist de care era capabil, acelaşi făcut de ea copilului şi care i-a marcat viaţa pentru totdeauna. O va părăsi.

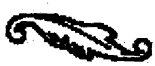

Sam o găsi pe Maddie aşezată pe treptele din faţa casei. Eeyore adormise la picioarele ei. Ea citea ziarul avînd o ceaşcă de ceai alături. Sam ar fi vrut să-i facă o fotografie, să surprindă lumina tîrzie a după-amiezei alunecîndu-i pe păr şi pe faţă, s-o imortalizeze în acel loc, în acel moment. Dar Maddie auzind maşina îşi ridică privirea şi un surîs slab îi apăru pe faţă.

– Sam, spuse ea uşor, aproape şoptind.

Eeyore împletindu-se pe alee îi linse mîna lui Sam, agitîndu-şi puternic coada.

– Primesc şi eu un sărut? întrebă Maddie zdrobindu-i inima lui Sam.

Tăcerea lui o făcu să-l privească mai atent.

Îi observă cearcănele de sub ochi, durerea ce i se citea pe față.

– Ți-e bine? O teamă sădită cu mult timp în urmă începu să încolțească în ea.

Sam îi cuprinse fața în palme.

– Maddie, spuse el calm, cred că este timpul să discutăm anumite lucruri.

Ea aprobă din cap și întorcîndu-se se îndreptă spre casă.

Sam aşteptă pînă intrară în casă. Se aşezară ca doi străini pe canapeaua care-l găzduise în acea noapte ceţoasă care acum îi părea foarte de demult. Se apleca în față punîndu-şi coatele pe genunchi şi îşi aținti privirea mai întîi pe Eeyore, apoi pe o plantă, apoi pe o pictură. Simțea că-i va exploda capul. Cum ar fi putut s-o lase? În cele din urmă însă începu.

– Maddie, spuse el, măsurîndu-şi cu grijă fiecare cuvînt, te iubesc mai mult decît aş fi crezut că sînt în stare să iubesc pe cineva. Este... este un lucru copleşitor...

Maddie stătea liniştită. Încet gîndurile ținute ascunse pînă acum, căpătau formă, ştiind dinainte cuvintele ce aveau să fie rostite, agonia ce avea să fie articulată.

– Nu-ți pot distruge viața.

Maddie îşi ridică un umăr. Încercă să-şi alunge teama şi să însenineze clipa.

– N-am ştiut că acest lucru a fost luat în

considerare, Sam, spuse ea. De acord. Susțin hotărîrea.

– Nu, ascultă, Maddie, lasă-mă să termin pînă nu îmi pierd curajul. Ceea ce îți trebuie ție este atît de real, de vital. Am mai încurcat viețile unora, odată, şi nu vreau să se mai întîmple din nou şi cu tine. Te iubesc mai mult decît viața. Dar nu pot accepta ca dragostea să-ți aducă mai puțin decît meriți. Ai ajunge să mă urăşti pentru asta.

Maddie tăcea. Multă vreme stătu liniştită precum măsuța de cafea, analizînd în gînd vorbele lui. Încercă să le ordoneze într-un fel, să le izoleze de durerea pe care o simțea. Dar o mică sămînță de supărare începu să rodească în amestecul de sentimente, făcînd-o să izbucnească de indignare. Ochii ei erau luminoşi, vocea puternică şi clară.

– Sam, vrei să spui că vara a trecut şi cu asta basta.

– Maddie, eu...

– Nu, aşteaptă. Îşi ridică mîinile în față. Şi eu sînt implicată în treaba asta. Am şi eu gînduri şi sentimente...

– Sigur. Şi asta contează cel mai mult pentru mine. Îi atinse brațul, dar cînd ea deveni distantă îşi trase imediat mîna. Nu sînt cel de care ai nevoie. Nu-ți pot îndeplini visurile pe care le ai şi la care nu trebuie să renunți. Meriți

ce-i mai bun. Vocea lui şovăi şi apoi se stinse. Nu mai era sigur de puterea ce-i mai rămăsese şi pentru o clipă hotărî să bată în retragere, ţinînd puţin pasul pe loc. Îi privi faţa pe care o iubea şi îşi dădu seama că ceea ce făcea era corect. Nu sînt omul care să-ţi poată dărui ceva din toate astea.

– Chiar aşa? Vocea ei era încordată. Ai hotărît pur şi simplu că aşa este cel mai bine?

– Nu pur şi simplu, Maddie.

– Ştii ce cred? Ei bine, cred că eşti un laş, Sam Eastland. Te ascunzi în spatele celui de acum cinci ani. Şi ştii cine suferă cel mai mult? Sprîncenele i se ridicară. Tu, tu eşti acela. Îţi refuzi şansa de maturizare, de shimbare, de a fi ceva ce poate nu ai fost niciodată în aceşti ani. Şi asta este foarte trist.

Vocea lui Sam era gravă.

– Maddie, te iubesc. Este lucrul cel mai greu pe care l-am făcut vreodată. Supărarea ei îl învăluia ca un balsam liniştitor la marea tristeţe care îi paralizase faţa, buzele, maxilarul.

Maddie se ridică de pe canapea. Şovăi puţin, apoi găsindu-şi echilibrul se uită peste el spre un tablou aflat într-un colţ. Lacrimile stăteau să-i cadă însă reuşi să şi le stăpînească.

– Foarte rău, Sam, spuse ea încet. Viaţa este grea. Lacrimile îi împăienjeniră ochii, fiindu-i tot mai dificil să distingă lucrurile prin

cameră. Nu-l mai putea vedea clar. Bine. Era bine.

Se întoarse, ţinîndu-şi capul ridicat şi-şi forţă picioarele să meargă. Urmată de Eeyore ieşi din living şi păşind pe scări se îndreptă spre camera ei. Odată intrată, închise uşa şi se aruncă pe patul îngust. Îşi afundă capul într-o pernă şi începu să plîngă încet de durere.

Maddie crezu că trupul ei fusese secat de lacrimi dar se înşela. În dimineaţa următoare cînd obişnuinţa o trezi din somn şi o aruncă crud în lumina puternică a zilei, alte şi alte lacrimi aveau să o cuprindă. La început durerea surdă, slabă din stomac era inexplicabilă, dar apoi cînd tălpile-i atinseră podeaua totul îi reveni în minte şi plînsul o cuprinse din nou.

Îşi puse un pulover şi plecă să alerge de-a lungul plajei. Cu cîinele alături şi inima sfărîmîndu-se ca nisipul de sub picioarele ei, trecu pe lîngă grupuri de pescari şi surferi matinali. Soarele răsărise, pescarii pescuiau şi surfer-ii navigau. Dar lumea lui Maddie se prăbuşise şi niciodată nu mai avea să se întoarcă.

Fuseseră zile cînd Maddie aproape că-l urîse pe Sam pentru teribila durere care i-o provocase sufletului ei. Furia, durerea, dragostea se împletiseră toate într-o funie groasă care îi sugruma inima.

– Nu este drept, îi spusese ea lui Joseph. Dragostea n-ar trebui să rănească așa.

– Drept înseamnă puțin în problemele de inimă, spuse el avînd fața brăzdată de griji. Dar l-am văzut pe Sam acum cîteva zile, cînd am fost la Eleanor și dacă te ajută cu ceva, să știi, draga mea, că arăta mai rău decît tine. Ceea ce a făcut a fost un dar de dragoste din partea lui, nimic mai mult.

Maddie încercă să zîmbească dar nu reuși.

– Știam că se va termina, Joseph. În adîncul sufletului meu, știam. Are dreptate – nu ne dorim aceleași lucruri de la viață – n-ar fi mers niciodată. Dar cuvintele erau rostite la întîmplare, abia perceptibile, iar cînd plînsul o podidi își dădu seama că nici ea nu credea ce spunea. Ar fi trebuit să încercăm împreună, Joseph, spuse ea printre lacrimi. Ar fi trebuit. De fapt ce-ar fi trebuit?

Joseph împinse cutia cu șervețele spre ea.

– Haide, Maddie, folosește-le și cînd nu va mai rămîne nici unul trebuie să încetezi cu plînsul. N-o să pot să-ți dau contractele să te ștergi pe ele.

Zîmbind printre lacrimi ea îi atinse mîna.

– Dragă Joseph, cum de mă poți suporta?

– Nu știu, chiar nu știu. O cuprinse în brațele lui puternice și o ținu strîns în timp ce mari pete de umezeală îi pătară cămașa.

În seara următoare Maddie ridică receptorul să-l sune pe Sam. Timbrul vocii lui, credea ea, îi va ușura durerea, îi va opri lacrimile. Dar inutilitatea acestui lucru o făcu să închidă înainte de a forma numărul.

A doua zi însă cînd tabloul comandat pentru locuința lui Sam fusese adus la birou, Maddie refuză oferta lui Joseph de a-l duce el.

– Este lucrarea mea, spuse ea trist. Pot să o fac și singură. Nu pot să trăiesc așa. Trebuie să-mi dau seama că s-a terminat. Într-un fel trebuie să accept că s-a terminat...

Cu inima bătînd puternic se îndreptă cu mașina pe drumul deja cunoscut. Nu era nimeni acasă și cheia era ca de obicei sub ghiveciul cu priboi. Poate c-ar fi trebuit să-l lase pe Joseph să vină aici, nu s-ar mai fi expus atît. Durerea era atît de mare, se gîndi ea în timp ce traversa tăcută holul, îndreptîndu-se spre spatele casei. Tabloul reprezentînd o barcă era creația unui artist, pe care Sam îl descoperise la un bîlci la care fuseseră împreună. Îi plăcuseră culorile ambarcațiunii și tonurile apei. Îl agăță deasupra unei măsuțe, aflată lîngă ușa

din spate şi începu să privească în jur prin cameră. Se simţea altfel, oarecum refăcută. Apoi se încruntă.

Un strat fin de praf acoperea măsuţa de cafea, iar în bucătărie zări paharele pe care ea şi Sam le folosiseră ultima dată. Se uită mai atent prin casă. Sam nu fusese pe acolo de cîtăva vreme. Cu greu îşi impuse să urce scările. Dormitorul era ordonat şi rece. În baie nu se simţea nici un miros de after-shave. Sam dispăruse.

Maddie se întoarse la birou, cu inima îngreunată. Nu putea însă pune ordine în sentimentele ei. Ce importanţă mai avea? Ştiindu-l acolo, ştiindu-l aproape i-ar fi fost mai rău.

Dar nimic nu putea să fie rău. Nimic nu putea să fie mai rău decît ceea ce simţea.

– Atunci, fă ceva, o îndemnă Lily după ce o convinsese să se aşeze în bucătărie şi să mănînce o farfurie cu spaghete. Doamne, Maddie arăţi groaznic. Dacă îl iubeşti aşa de mult trebuie să existe o soluţie, un fel de compromis. Viaţa este prea scurtă ca să suferi atît de mult. Dar parcă n-ai fi tu, te dai bătută prea uşor. Unde este femeia pe care o admiram atît că a refuzat să se lase oprită de raha... – şi aruncînd o privire gemenilor care se jucau într-un colţ se corectă – de nimicurile vieţii?

Pentru prima oară Maddie simți o rază de speranță. Îi apăru în toiul nopții cînd trezindu-se începu să umble, urmată de credinciosul Eeyore, prin casa luminată de lună. Atunci își aminti de vechea rugăciune, căreia mama ei îi rămăsese credincioasă și care o învăța să accepte ceea ce nu putea fi schimbat, dar să aibă curajul să schimbe ceea ce se putea schimba. Acceptase ea oare totul cu prea mare ușurință?

Cuvintele lui Lily i se întipăriseră adînc în minte și o rază firavă de soare îi încălzi inima.

– Te iubesc, Lily Thorpe, spuse ea ridicîndu-se de la masă și punîndu-și farfuria în chiuvetă, chiar mai mult decît spaghetele pe care le-ai făcut, și trecînd grăbită peste gazon se îndreptă spre casa ei pentru a-și pune ordine în viață.

Fiecare avea visuri. Dar visurile sînt visuri. Adevărul era că nu putea trăi fără Sam. Vor trebui, într-un fel, să reușească împreună. Trebuia să existe o cale.

Îl sună în acea seară pe Sam, dar nu-l găsi acasă. A doua zi dispecera biroului o informă că domnul Eastland nu va veni două săptămîni, și că Eleanor era plecată la Philadelphia, pentru că venea pe lume primul ei nepot.

Sam dispăruse. Plecase. Cuvintele îi răsunau încă în minte. Faptul că nu știa unde era o îngrozea. Nu cunoștea locul în care se du-

sese, nu cunoştea decît marea deşertăciune din adîncul ei.

Şi ceea ce era şi mai rău, era că el îşi continua viaţa, eliminînd-o pe ea din planurile lui. Poate că era prea tîrziu să mai schimbe cursul lucrurilor. Poate că era timpul să ac-cepte...

În dimineaţa următoare se trezi înainte de răsăritul soarelui, îl luă pe Eeyore şi plecă pe plajă, spre o porţiune izolată. Bine, deci, Sam plecase. Ea trebuia să meargă mai departe să culeagă cioburile vieţii; mai făcuse acest lucru şi altă dată, deci să-l facă şi acum. Hotărîrea ei şovăielnică dispăru repede şi dragostea pentru Sam reveni, îndepărtîndu-i gîndurile, temerile şi adevărul.

– Oh, Eeyore, spuse ea, ce-o să ne facem?

Cîinele îi răspunse jucîndu-se pe plajă, iar Maddie după ce îşi şterse ochii cu mînecile puloverului începu să alerge după el, sperînd ca inima obosindu-i curînd să-i uşureze sufletul.

O ceaţă fină învălui plaja şi abia după o jumătate de milă, Maddie încetinind ritmul, îşi dădu seama încotro o purtase Eeyore. Casa lui Sam era chiar în faţă. Maddie se ascunse după un chiparos chircit, aflat lîngă o stîncă. Eeyore se ghemui lîngă el.

– Oh, Eeyore, spuse ea, lăsîndu-se pe un genunchi şi afundîndu-şi capul în blana lui. Şi

ție ți-e dor de el, cățel prost ce ești!

Eeyore își întoarse capul și-i linse lacrimile sărate de pe obraji. Deodată își ciuli urechile.

– Ce-i, băiatule? întrebă Maddie. Privind în direcția spre care adulmeca cîinele, văzu în depărtare o siluetă, chiar lîngă cot, aproape de stînci. Pe măsură ce persoana înainta observă o altă siluetă mai mică, în apropierea ei.

Încordat Eeyore scheună ușor. Maddie privea atent prin ceață. Silueta era a unui bărbat înalt, bine clădit. Prin ceața dimineții, bărbatul semăna cu Sam.

– Nu, prietene, spuse ea calm. Nu este Sam. Observă apoi cum bărbatul oprindu-se se aplecă, ridică ceva de pe plajă – o piatră? o bucată de lemn? – și o întinse micii siluete care-l însoțea.

În clipa în care atenția îi era concentrată asupra acestui gest, Eeyore scăpă și într-o clipă se îndreptă către cele două persoane care se plimbau pe malul mării.

Maddie deschise gura să-l cheme înapoi, să-l certe, dar, înainte să mai apuce s-o facă, îl văzu pe Eeyore sărind pe persoana înaltă. La început crezu că-l atacase pe acel bărbat dar uitîndu-se mai atent îl văzu pe Eeyore ridicat pe picioarele din spate, sprijinit cu labele din față pe umerii bărbatului, lingînd nebunește fața acestuia.

Inima începu să-i bată puternic.

– Sam, murmură ea. Oh, Sam...

Bărbatul privi atunci spre ea, protejîndu-şi ochii de soarele care începea să lumineze cerul din spatele ei. Păşi mai întîi încet şi apoi din ce în ce mai repede pînă cînd ajunse lîngă ea, scăldîndu-i faţa cu zîmbetul lui de care îi fusese atît de dor.

O clipă nu rosti nimic, impresionat fiind de prezenţa ei.

– Vino aici, spuse, trăgînd-o spre el. Vocea lui era încordată. Îşi îngropă faţa în părul ei.

În cele din urmă Maddie se depărtă, căutîndu-şi un şervеţel în buzunar. Aproape că nu mai vedea nimic. Îşi şterse ochii.

– Nu credeam că eşti adevărat. Te văd mereu fie că ochii-mi sînt deschişi sau închişi – am crezut că este o altă fantasmă.

– Nu, Maddie. Îi atinse obrazul tandru. Vreau să cunoşti pe cineva.

Maddie îşi îndepărtă lacrimile clipind şi privi atentă spre fetiţa blondă care stătea acum lîngă Sam. Zîmbea, iar degetele ei erau afundate în blana lui Eeyore. Era frumoasă avînd ochîi la fel de albaştri, ca şi cerul, ca marea, ca ochii lui Sam.

– Bună, Sara, spuse ea încet. Eu sînt Maddie şi noul tău prieten este cîinele meu Eeyore.

– Bună, spuse Sara politicos, încrun-

tîndu-se uşor văzînd lacrimile de pe faţa lui Maddie. Atenţia i se îndreptă din nou spre Eeyore. Faţa i se lumină într-un surîs. Eeyore, spuse ea zîmbind spre Maddie. Tata mi-a povestit în avion despre Eeyore. Se opri derutată un minut apoi continuă: Şi mi-a mai spus că sînteţi drăguţă. Eeyore îi atinse mîna, dirijîndu-i-o spre cap. Iar în secunda următoare o zbughiră amîndoi stîrnind nisipul.

Sam cuprinse în mîinile sale faţa lui Maddie, cufundîndu-se în privirea ei.

– Draga mea, Maddie, marea mea dragoste...

Clipe întregi nici unul nu rosti nici un cuvînt. Ochii lor erau închişi încercînd să risipească în tăcere tristeţea ultimelor zile. În cele din urmă Sam o făcu să se aşeze lîngă el pe nisipul încălzit de soare. În depărtare Sara şi Eeyore se jucau cu o bucată de lemn.

– Am fost în Anglia.

Maddie dădu aprobator din cap. Abia mai putea respira. Ar fi vrut să-l îmbrăţişeze, să-l iubească, să-i îndepărteze gîndurile şi durerea, dar aşteptă liniştită.

– Am trecut prin chinuri groaznice, în ultima săptămînă, Maddie.

– Şi eu, rosti ea. Dar spune tu primul.

Sam îi atinse mîna.

– Prima şi ultima eşti tu, Maddie. Atunci am

crezut că fac ce trebuie. Îi ridică bărbia. Şi ştii bine, că aşa a fost. Te iubesc atît de mult Maddie, încît am crezut că fac ce-i mai bine pentru tine. Am crezut că-ţi va fi mai bine fără mine. Depărtarea m-a făcut să văd lucrurile altfel. Tu mi-ai dat aceste lucruri, mi-ai dat o parte din tine şi din cauza asta acum sînt mai bun. Îşi îndreptă privirea spre mare, urmărind poznele hazlii ale fiicei sale. A fost ceva mai mult decît acel act de dragoste. Acum cînd mă gîndesc la viitor, acesta nu mai are sens dacă nu vei fi alături de mine. Nu-mi pot închipui viaţa fără tine Maddie.

– Oh, Sam... Maddie îi mîngîie obrazul, iar ochii i se umplură de lacrimi. Te-am sunat încercînd să te găsesc. Şi eu am nevoie de tine, Sam. Ne vom descurca într-un fel, vom face compromisuri...

– Sss, iubito, spuse el apăsîndu-şi degetul pe buzele ei. Este încă rîndul meu şi eu nu admit greşeli atît de uşor, aşa că lasă-mă să termin. Aproape că ai avut dreptate şi a trebuit să te părăsesc ca să-mi pot da seama. Am fost prins asupra faptului. Aproape toată viaţa m-am forţat să stau liniştit tocmai pentru a fi sigur că n-am să mai fac greşeli.

– Te iubesc, Sam...

Sam rîse uşor.

– Ai stil, dragă. Îi sărută lacrimile de pe

obraji. Şi iată-mă faţă în faţă cu chinurile mele. Erau două lucruri în viaţa mea cărora trebuia să le fac faţă. Trebuia să te regăsesc şi să te conving că sîntem predestinaţi să ne petrecem restul vieţii împreună. Dar înainte de asta trebuia să-mi pun ordine în propria-mi viaţă.

– Aşa că ai plecat în Anglia, la Sara... spuse Maddie. Lacrimile începură să-i cadă pe obraji, ca o ploaie uşoară.

– Da. Elizabeth şi restul familiei urmau să meargă undeva în Sudul Franţei, fără Sara. Ea însă a venit cu mine şi va rămîne aici un timp.

– Aici...

– Chiar aici. Cîteva săptămîni. Am ajuns abia ieri.

– Şi Sara ce spune?

Sam surîse.

– O să-i fie bine. Nu avem nevoie decît de timp. Cred că Eeyore s-ar putea să fie arma mea secretă. Sara crede că sînt un bucătar excelent.

– Ce!

– Crede că sandvişurile cu banane şi unt de arahide sînt trăsnet.

Maddie desena pe nisip cu un beţişor iar inima ei era atît de copleşită încît crezu că-i va exploda chiar acolo în mijlocul plajei.

– Mai este însă o singură problemă, spuse Sam.

– Care anume?

– Am acel dormitor, înțelegi. Cel de la capătul culoarului, perfect pentru un copil de cinci ani.

– Înțeleg.

– Dar arată ca o hrubă acum. Nu este potrivit.

Maddie încuviință din cap.

– Groaznic. Se pare că ai nevoie de ajutor.

– Și eu mă gîndeam la același lucru. Știi vreun decorator? Unul care să se priceapă la dormitoare pentru fetițe? Îi ridică coada inspirînd parfumul familiar.

– Poate, zise ea încet, forțîndu-și cuvintele să ocolească nodul din gît.

– O să merite osteneala.

– Oh? spuse ea, desenînd cu bățul o figură pe nisip.

– Da. O serie de avantaje pentru persoanele corespunzătoare. Sam luă bețișorul și alătură desenului ei o figură care o îmbrățișa pe prima.

– Chiar așa?

– Te interesează?

– Dacă plătești bine, cine știe?

– Aș putea aranja ceva. Ce spui de avantaje pe viață?

– Pe viață? Maddie privi atentă spre Eeyore și spre fetița drăguță care alerga în cercuri la

mică distanță în fața lor.

– Vezi, este o slujbă pe viață. Pentru că mai sînt și alte camere ca aceea de pe partea estică a casei.

– Știu camera.

– Am auzit undeva că este indicat să pui camerele sugarilor pe partea estică din cauza luminii de dimineață.

– Camerele sugarilor?

– Știi, nu se știe niciodată cînd vei avea nevoie de una. Sau două.

– Sam...

– Și mai află un lucru, Maddie. Eu niciodată nu spun lucruri, despre care nu vorbesc serios. Te iubesc cu tot ce este capabil de dragoste în mine. Și vreau să-mi împart restul vieții cu tine. Vreau să trăiesc cu tine, să mă căsătoresc cu tine, să mă cert cu tine, să fac dragoste cu tine, să am copii cu tine.

– În această ordine? întrebă ea cu ochii în lacrimi.

Sam ridică din umeri.

– În cazul unora mai putem negocia. Dar numai pentru unele. Pentru celelalte e literă de lege. Îți spun eu că este o slujbă a naibii de bună. S-ar putea să fie cea mai bună ofertă pe care o vei primi pe ziua de azi.

Maddie ignoră șuvoaiele de lacrimi și în timp ce soarele se ridica strălucitor în spatele

lor îl îmbrățișă pe Sam, își întoarse fața spre el și îi arătă modul ei unic de a semna un contract.

SFÎRȘIT

Romane de dragoste, pe care nu le veți uita niciodată, scrise de autori cunoscuți ai genului.

Loveswept

Sam - *ochii lui întunecați au trimis un fior de căldură direct în inima ei...*

El o îmbrățișează sub clar de lună, o înnebunește de dorință, dar ea luase hotărîrea să nu se dăruie nici unui bărbat care nu-i va împărtăși speranțele de viață.

Era el oare pregătit să schimbe trecutul întunecat, cu viitorul pe care-l vedea în ochii ei de zeiță marină?

Preț 1600 lei